

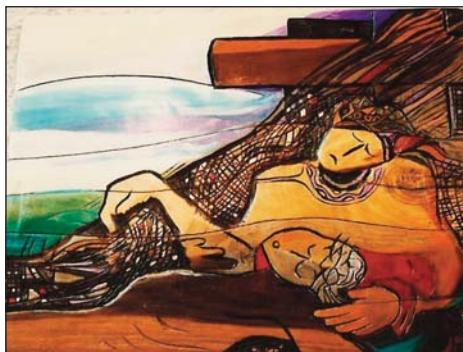
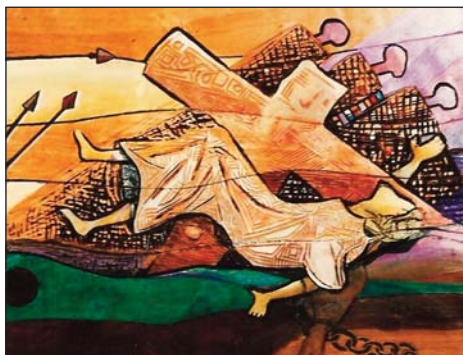

HARANGSZÓ

A Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség kiadványa
2010. Húsvét

XV. évfolyam 1. szám

Értetek tettem

Értetek tettem, hogy képessé tegyelek benneteket arra, hogy Nekem éljetekek és ne magatoknak. „*És ő azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.*” (2 Kor. 5,15)

Sok embernek probléma, hogy Krisztus meghalt, hogy megdicsőítse az Atyát, hogy megdicsőüljön az Isten. A bűn igazi lényege, hogy elmulasztottuk Isten dicsőítését - ami magában foglalja azt is, hogy elmulasztottuk a Fiú dicsőítését is. „*Mert mindnyájan vétkeztek, és nélkülözik az Isten dicsőségét.*” (Róm 3,23).

De Jézus Krisztus azért halt meg, hogy magára vegye ezt a bűnt, és megszabadítson bennünket tőle. Azért halt meg, hogy magára vegye a gyalázatot, amit mi követtünk el. Azért halt meg, hogy megváltson minket, hogy élhessünk neki, és eljuthassunk az örök boldogságra. Azért halt meg, hogy megmutassa, Isten mennyire szereti az embert, a teremtményét.

Krisztus az egyetlen ember a világmindenségben, aki Isten is, és akinek ezért végtelen értéke van. Ő végtelen szépségű is, teljes erkölcsi tökéletességében. Ő végtelenül bölcs és igaz, jó és erős.

„Mint dicsőségének kisugárzása és lényegének képmása, ő tartja fenn hatóság szavával a mindenséget. A bűntől való megtisztítást elvégezve, helyet foglalt az isteni Fölség jobbján.” (Zsid 1,3).

Az Ő látása és ismerete több megelégedettséget jelent, mintha mindaz, amit a világ kínálhat, a miénk lenne. Azok, akik a legjobban ismerték, így beszéltek róla:

„Ám, amit akkor előnynek tartottam, azt Krisztusért hátránynak tekintem. Sőt, Uramnak, Krisztus Jézusnak főséges ismeretéhez mértén mindent szemétnak tartok. Érte mindent elvettem, csakhogy Krisztust elnyerhessem, és hozzá tartozzam.” (Fil 3,7-8)

Krisztus nem azért halt meg, hogy mi segíthessünk Neki, hanem hogy megláthassuk és megízlelhessük az Ő végtelen dicsőségét. Azért halt meg, hogy leszoktasson bennünket ártalmas élvezeteinkről, és szépségével megigézzon bennünket. Ilyen módon szeret bennünket, és így éri el, hogy Isten szeretetében és békéjében éljünk, és nyerjük el az örök boldogságot a mennyben.

Iváncsy Balázs
plébános

Szent titok

Az Atya szólt: Eljött a perc! Legyen!
És mozdult az élet mélyen benn...
Most itt állunk a Megváltás-hegyen.
Általa támadt fel Fent és a Lent.

Ő tovább szült örvénylő elevent...
Beteljesült, itthagya önmagát.
Testbe zárta a magasztos, a szent
Jézus arcú NAGY MEGVÁLTÁS szavát.

Lelke lejött és tisztára mosott.
A véges így lett végtelen egész.
Az ember zűrzavarban megbukott,
de mégis MŰ, s a MEGVÁLTÁSRA kész.

Atya, Fiú és Szentlélek egyben.
A Húsvét titka mégsem töredék!
Az, mi Krisztusban elvégeztetett,
Szentháromságban lett ÖRÖKRE kész.

Isten nem tévedés!

Farkas Eleonóra

A feltámadt Krisztus kegyelmében gazdag húsvéti ünnepeket kívánunk egyházunk és minden kedves tagjának.

Iváncsy Balázs
plébános

Lipcsák János
káplán

Emri Attila
diakónus

ARANYMIATYÁNK

Virágszombatja estéjén
Mária Fiát kérdezvén,
Hogy nagyhéten mi lesz dolga,
Néki Szent Fia megmondja.

Virágvasárnap mit teszel?
Szent Fiam, hogy mit művelöl?
Akkor anyám király leszek,
Jeruzsálembé bemegyek.

Hát nagyhétfőn mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám beteg leszek,
A templomba nem mehetek.

Hát nagykedden mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám vándor leszek,
Utcáról utcára megyek.

Hát nagyszerdán mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor Olajfák hegyére
Megyek gecemáni kertbe.

Hát a nagy zöld csütörtökön
Szent Fiam, hogy mit művelöl?
Akkor anyám hamis Júdás
Harminc ezüst pénzér' elád.

Nagypénteken mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám egy keresztre
Föl leszek én majd szögezve.

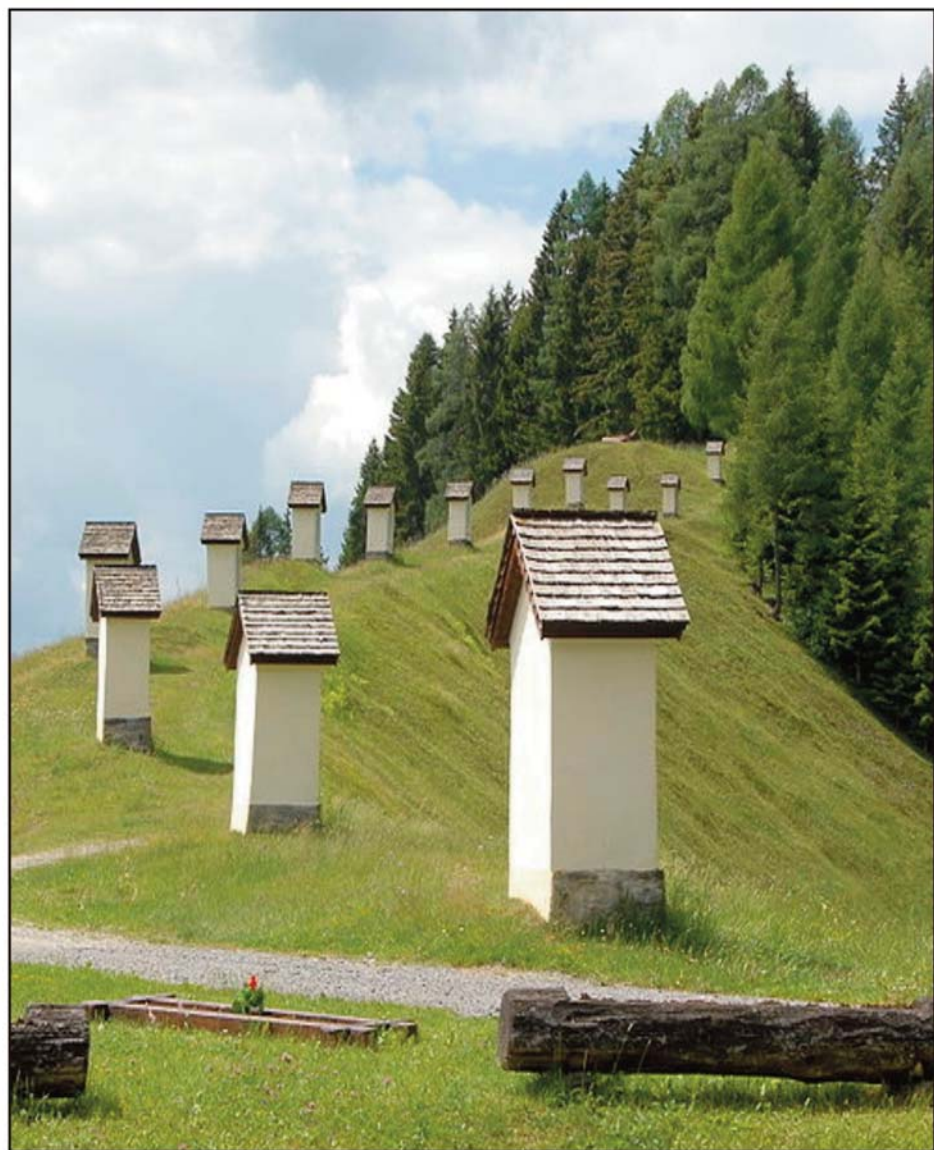
Majd a keresztt alatti állasz,
Kezeiddel el nem érhetsz,
Kezeiddel el nem érhetsz,
Szűz öledbe le nem vehetsz.

Nagyszombatán mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám föltámadok,
Dicsőségben uralkodok.

Nagyvasárnap mit fogsz tenni?
Szent Fiam, mit fogsz művelni?
Akkor anyám mennyországba
Leszek örök boldogságba.

Húsvét után negyven napra,
Felmé'k Atyám országába,
Elküldöm a vigasztalót,
A fehér színű galambot.

Erdélyi Zsuzsa gyűjtése

GYERMEKEK KERESZTÚTJA

Keresztút gyermekeknek

Csodálatos dolog gyermeknek lenni! Csodálatos dolog Isten gyermekének lenni!
Jézus keresztútja Isten irántunk való szeretetének a megvallása

1. Jézust halálra ítélik

Íme, Uram, az ítélet:
keresztre szegeznek Téged.
Súlyos büntetés semmiért,
az emberek vétkeiért.

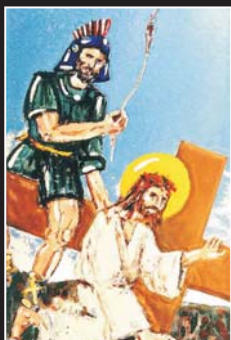
2. Jézus vállára veszi a keresztet

Íme nagy, súlyos kereszted,
cipeled, el nem ereszted.
Hordod a világ bűnével,
áruló ember vétkével.

3. Jézus először roskad le a kereszt alatt

Látom elgyengül két karod,
földre roskadsz, már nem bírod.
Egyedül túl nagy a teher,
de senki sincs, ki felemel.

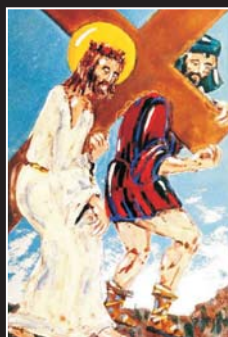

4. Jézus édesanyjával találkozik

Máriával találkozol,
kínodban vele osztozol.
Nincs más, ki úgy megértene,
s ellened sosem vétene.

5. Cirenei Simon átveszi a keresztet

Végre hát, akad valaki,
ki segít terhed hordani.
Simon az, aki jön feléd,
s átvállalja terhed felét.

6. Veronika kendőjét nyújtja

Veronika jön szembe most,
kendőjét nyújtja, hogy lemosd
arcod izzadtságcseppjeit,
poros és vérző sebeit.

7. Jézus másodszor roskad le a keresztt alatt

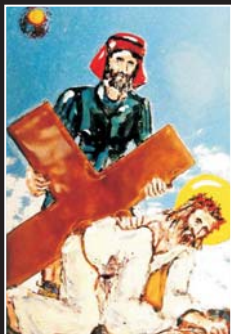
Másodszor is leroskadtál,
arccal a porba hullottál.
Jó volna most így maradni,
világ kínját hátrahagyni!

8. Jézus szól a síró asszonyokhoz

Asszonyok jönnek, siratnak,
Érted könnyeket hullatnak.
De Te így szólsz: "Ez áll rátok:
Magatokat sirassátok!"

9. Jézus harmadszor esik el a keresztt alatt

Harmadszor is földre esel,
bénultan a porba fekszel.
De jó volna most meghalni,
a szenvedést, kint elhagyni!

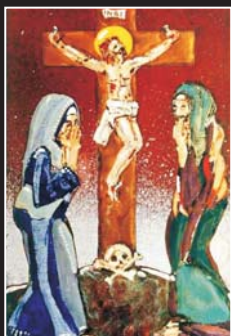
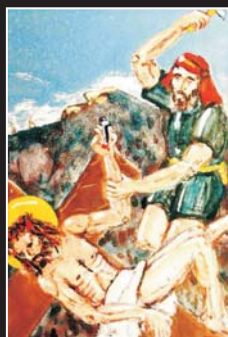

10. Jézust megfosztják ruháitól

Uram, most meg kifosztanak,
ruhádat tépik a vadak!
Köntösödre sorsot vetnek,
Téged, Uram, nem tisztelnek.

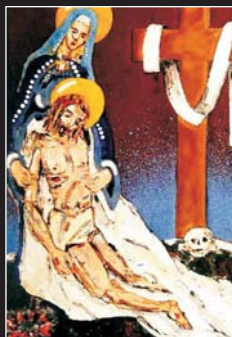
11. Jézust keresztre szegezik

Véget ért az út, Jézusom,
tested már fáradt, jól tudom.
S most látod, végre lefekhetsz,
keresztfádon megpihenhetsz.

12. Jézus meghal a keresztfán

Csend van. A Golgota sötét,
Jézus kilehelte lelkét.
Mégfagyott imaként, csendben
függ fenn a véres kereszten.

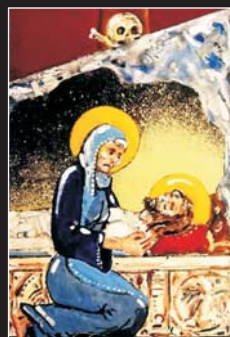

13. Jézus testét leveszik a keresztről

Levesznek a keresztfáról,
tested ernyed, már nem lángol.
Élettelen, üres szemmel
édesanyád karján fekszel.

14. Jézust a sírba teszik

Sziklába vájt sírba tettek,
tested végül ott pihent meg.
Mily szomorú, tán csak álom,
édes Jézust most így látnom!

Jézus feltámadása Isten válasza a bűnökre, a szenvedésre és a halálra.
Jézus él!

Az Oltáriszentségben jelen van közöttünk.

Urunk, Jézus Krisztus,

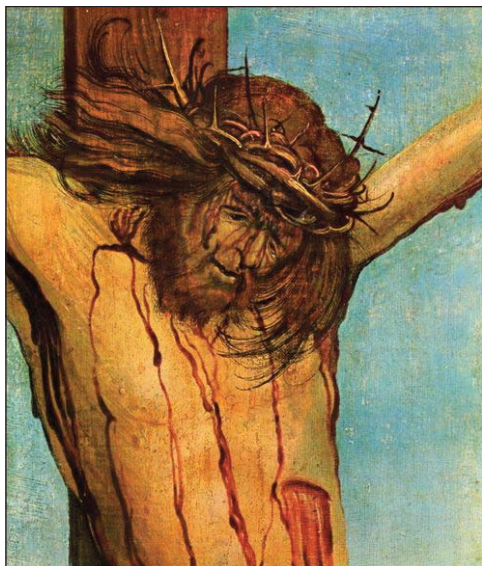
szeretnénk irántunk való nagy szeretetéről megemlékezni és elgondolkodni.

Vasárnap hetente megemlékezünk feltámadásodról

és ünnepélyesen mondjuk:

halálot hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat,
amíg el nem jössz.

Jézus megváltó szenvedése

Számomra mindig megrendítő élmény szembesülni azzal a valósággal, ami egyre közelebb hozza életemhez Jézus szenvedéstörténetét. Gyermekkoromtól fogva egyre többet ismertem meg a nagypénteki eseményekből, és mind a mai napig foglalkoztat megváltásunknak ez a drámai története.

A Szentírás igyekszik érzékletes módon megörökíteni mindent Jézus szenvedéstörténetéből, hogy hiteles és hűséges tanúja legyen a drámai eseménynek. A ma emberének - mindez mégis - valahogy távolivá vált, mert nem szeret szembesülni a szenvedéssel, nem akar a saját életében sem tudomást venni róla, nem szereti mások panaszát meghallgatni.

Nem tudunk ma mit kezdeni a szenvedéssel. Értelmetlennek tűnik. Így nem csoda, ha

nem akarunk hallani Jézus szenvedéstörténetéről sem. Pedig a világ számára Krisztus sebhelyei a megváltás üzenetét hirdetik. A mi örök életünk is ezeknek a sebhelyeknek a fájdmából született meg, és ebben a szenvedésben kiomló isteni vér szerzett nekünk gyógyulást. Nagypéntek fájdmát nem törölhetjük ki életünkéből, mert nélküle üres lenne az isteni megváltás.

Már Izajás próféta is - több mint 700 évvel a krisztusi esemény előtt - látomásában szemléli a szenvedő Krisztust. Prófétai írásának 52,13 - 53,12 részében Isten szenvedő szolgájáról így olvasunk tőle:

„Amint sokan elborzadtak láttán - hisz oly dicsteleennek látszott, és alig volt emberi ábrázata. ...Nem volt sem szép, sem ékes, hogy szívesen nézzük őt, a külsejére nézve nem volt vonzó. Megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdmak férfia, aki tudta, mi a szenvedés; olyan, aki elől iszonyattal eltakarjuk arcunkat, megvetett, akit bizony nem becsültünk sokra. Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdmaink neheztedek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire le-sújtott az Isten, és akit megaláztott.

Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze, a mi békeességünkért érte utól a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást! ...Megkínózták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki száját. Mint a juh, amelyet leölteni visznek, vagy

amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki száját. Erőszakos ítélettel végeztek vele. Ugyan ki törődik ügyével? Igen, kitépték az élők földjéről, és népem bűnei miatt halállal sújtották. A gonoszok között adtak neki sírboltot, és a gazdagok mellé temették el, bár nem vitt végbe gonoszsgot, sem álnokság nem volt szájában. Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel.”

Isten mindig adott jeleket, amelyek felhívják a figyelmet, hogy ne feledkezzünk meg arról a szeretetről, amely kész volt életét adni barátaiért.

Az 1970-es évek második felétől kezdve napjainkig, élénk érdeklődés középpontjába került a Torinóban őrzött **torinói halotti lepel**, melyet a hagyomány szerint Jézus halotti leplének tartanak. A keresztény ókortól kezdve szemlélték ezt a relikviát, és látták rajta a megkínzott, keresztre feszített, tövissel koronázott test lenyomatát.

A keleti ikonfestészet Jézusról alkotott ábrázolásaihoz a motívumokat erről a lepelről mintázta. Látták és hittek, mint ahogy Szent Péter és Szent János apostolok, akik megtalálták a feltámadás után az üres sírban otthagyt leplet. Ma is sokan keresik fel Torinó városában a Keresztelő Szent Jánosról nevezett templomot, ahol őrzik e leplet, hogy elmélkedjenek a szenvedés misztériumáról, lássanak és higgyenek.

Kétezer éves egyházunk életében Isten más módon is szembesíteni akart bennünket Jézus sebhelyeivel. Isten kiválasztott olyan személyeket, akik a saját testükön hordozták Jézus sebhelyeit, vagyis a „stigmákat”.

Az első ezek közül a keresztény középkor egyházi gondolkodását megújító

Assisi Szent Ferenc volt. Életében Krisztussal akart eggyé válni. Alverna hegyén ez a találkozás egy misztikus élmény nyomán olyan személyessé vált, hogy Szent Ferenc kezén, lábán és oldalán megjelentek Jézus keresztre feszítésekor szerzett sebhelyei, és azok élete végéig - látható módon - megmaradtak.

A 20. század legismertebb stigmatizálta pedig **Szent Pió atya**, aki 50 éven keresztül hordozta szintén a jézusi sebhelyeket. Köztünk élő emberek ők, akiket keresztül Krisztus itt él közöttünk, akiket szemlélhetünk, akik életük folyamán rendszeresen átérték azokat a fájdalmakat, amelyeket Jézus keresztre feszítése alkalmával átélt. Testükön látható módon hordozták Jézus megváltó halálának sebhelyeit.

Szintén érdekes azoknak a kiválasztottaknak a tanúságtétele, akiknek az Úr látomásos sorozatában tárta fel Jézus szenvedésének eseményeit. Ezek közül nagyon érdekes olvasmány a weszfáliai születésű **Emmerich Katalin Ágoston-rendi apáca** látomásainak összefoglalása, amelyben megörökíti Jézus Krisztus kínszenvedésének eseményeit. Isten különleges módon mutatta meg neki Jézus keresztútját. Egészen aprólékos részletekre is kitérve írta le ezt, az utolsó vacsora eseményeitől kezdve, egészen a feltámadásig.

Mondhatnánk, hogy Isten minden korának a maga eszközével tárja fel önmagát. A 20. század emberének a 20. század eszközeivel. Néhány évvel ezelőtt nagy szenzációt keltett a világban Mel Gibson: „Passió” című megrázó filmje. A film Jézus szenvedéstörténetét, utolsó néhány óráját vitte vászonra. Sokan látták a mozikban. A filmet különféle kritika érte, de

egy dolog biztos, ami a rendezőnek is a szándéka volt: elgondolkoztasson és döntésre indítson.

Aki látta, arra biztos, hogy valamilyen módon hatással volt a film. Amerikában sokakat megindított, és Jézus mellett döntöttek. Kedves, ott lakó ismerősöm mesélte, hogy abban a nagybőjti időszakban jóval többen keresték fel a templomokat, főleg fiatalok.

Érezhető volt a hatása itt Magyarországon is. Magam is tapasztaltam a könnyes arcokat, a síri csendet, amit csak a film hangjai törtek meg. Láttam, aki eltakarta az arcát az iszonyat elől és azt mondta, még egyszer nem bírja végignézni.

Mennyire elszoktunk a brutalitások ilyen ismeretétől. Néha a krimik horrorisztikus jeleneteiben a filmes világ fantáziája elevenedik meg hasonló módon. Úgy gondoljuk ilyen ma nincs, és nehéz elhinni, hogy valaha ilyen volt a véres valóság.

Könnyen átsiklunk a tragédiákról közvetítő hírek felett. Nem érintenek meg bennünket, amikor gyilkosságokról, brutalitásról hallunk. Még a közvetlen környezetünkben lejátszódó tragédia is néhány hét múlva már csak emlékké degradálódik.

Ritkán szembesülünk olyan látvánnyal, mint amit a Passió című film elénk tárt. Ezért nehéz ma Jézus szenvedéstörténetét sokaknak megérteni, hiszen elképzelni sem tudják, hogy mi volt az ára megváltásunknak.

Az idillinek tűnő feszületek és keresztábrázolások nem tudják visszaadni azt a fájdalmat, azt a megtöretést, amin Jézus annak idején keresztülment. Jézus sebhelyei, Jézus szenvedéstörténete az emberi brutalitás kegyetlen megnyilvánulása volt. Olyan, mint amit a Passió című fil-

men keresztül élénk tár a rendező.

Napjainkban kényelmesen ülve elmélkedünk és imádkozunk Jézus szenvedéstörténetéről. Talán átvillan gondolatunkban, hogy - hála Istennek - már nem élünk ehhez hasonló világot. Pedig Krisztus ma is itt él közöttünk, és nap mint nap felveszi keresztjét, hogy emberi durvaságok, brutalitások nyomán meghaljon azokkal, akiket elpusztít Krisztussal együtt ez a „jónak” mondott világunk.

Jézus ma újra meghal azokban a magzatokban, akik nem születhetnek meg, ma újra meghal azokban a gyermekekben, akiket elpusztít maga körül a rohanó világ, és teszi őket ártatlan áldozattá.

Ma újra megölik Jézust azok a bűnözők, akik ellehetetlenítik az emberek sorát, így kilátástalanságukban az öngyilkosságot választják.

Akik mások bűnei miatt - elszakítva szeretetteiktől - távol kerülnek, és szenvednek a szeretet hiányától, azokban Jézus ott szenved ma is. Akik gazdasági, politikai okok miatt, vagy a hatalom és a gazdagság vágya miatt háborút, ellenségeskedést, terrorizmust szítanak egymás között, és ártatlan emberek milliói lesznek áldozattá miattuk, ők is keresztre feszítik Krisztust a szenvedő emberekben. A bűnözők, a meggondolatlan agresszivitás, a fajgyűlölet, az önbíráskodás, a figyelmetlenség és a felelőtlenség megannyi áldozata ma is az a Krisztus, aki egykor elindult a Golgotára, hogy magára vegye bűneinket, és nekünk szerezzen gyógyulást.

Szarvas Péter

Miskolc – Szent Anna plébánia plébános

Krisztus Pilátus előtt

Munkácsy M.: Krisztus Pilátus előtt

Munkácsy képén a központi alak fehér, izzó ragyogású. Olyan, mintha belőle sugározna a fény. A művész nem annyira a rettenetet ábrázolja, hanem inkább már a győzelmet. Annak nagyszerű bizonyosságát, hogy Ő a világ világossága. A kép kifejezi, hogy a sötétben, (a bűn sötétjében) élő embernek nincs más megváltója.

Mert csak a feltámadás, a megváltás ragyogásától nyer értelmet minden. A világ, a tenger, a hegyek, a másik ember, a férfi és a nő szerelme, a szenvedés és a szörnyű halál.

Most szakadjunk el a képtől. Ez a ragyogás csak erősödik húsvét után. Az asszonyok szívét beragyogja a Feltámadott fénye. És futnak,

szinte repülnek a bizonyosság hírével: *Nincs ott, feltámadt.*

Örökszép jelenetben Pétert háromszor vonja kérdőre: **Mondd, szeretsz te engem?** S az egyház vezetője elindul a tó partjától egészen Rómaig, hogy elmondja a nagy bizonyosságot. Ő látta a fényt, a világosságot, akinek fényét, dicsőségét nem lehet felejtetni, csak elragadtatott szavakat mondani róla.

S így van a többi is. A szeretett tanítvány is. S főleg Szent Pál, aki megtérésekor fényességről, a hetedik égit való elragadtatásról ír.

Bármikor, amikor elveszítem Vele a kapcsolatot, amikor elfordítom tekintetem, az mindig olyan számomra, mint egy szörnyű zuhanás a semmibe, a pokol kénköves mélyére.

Ilyenkor ijedten menekülök vissza Hozzá. S nem győzők hálálkodni, amikor ismét kezdem látni Őt, létem egén tündöklő Napomat, akinek fénye által minden visszakapja eredeti értelmét. Én magam is, mint teremtmény, mint keresztyén, amely kötelékben Ő a testvérem, az idősebb testvér, akinek szavára hallgatok. Bizonyosság születik bennem. Hagyom a bűn ártó, sötét, baljós útjait, csakhogy a Belőle áradó fényben gyönyörködhessem.

Dr. Medvegy János
plébános

A SZENVEDÉSTÖRTÉNET PÁRBESZÉDE

*Pilátus kérdi: Mondd miért kell számodra teljhatalom?
Hisz megkapod a munkabért úgy mint bárki. Tanúsítom!*

*Szótlanul áll Jézus, s remeg.
- Miért vakok az emberek?
Az én országom másmilyen.
Szereteten nyugszik, s hiten.*

*Riadt a tétova tömeg.
- Megbízni Benne se lehet?
Hamis az ígért jutalom?
Jelentse ki, nem akarom!*

*Az Úr megáll gondolkodón,
és rájuk nézett szomorún.
- Hasztalan voltam veletek,
s honnan jöttem, nem értitek?*

*Gúnyt szikráznak a katonák.
- Ez se uralkodik tovább!
Így miénk lesz a hatalom,
mert álmodozni szánalom!*

*- Sok engedelmes lázadó.
Megélhetésért áruló.
Kegyelmet adnék gazdagon,
egy világ választ el, tudom!*

*Te vagy, ki érted, Szűzanyám!
Ártatlanul függök a fán.
Lélekben maradok Veled!
Hirdesd a Földön fényemet!*

*Akik tiszták, megértének.
Már nem hiába szenvedek.*

Farkas Eleonóra

PILÁTUSNÉ

Néha úgy olvasom a Bibliát, mint egy regényt. Nem a hívő szemével, nem áhítattal, egyszerűen csak úgy, mint egy szépirodalmi művet. Egy gyönyörű regényt. Vagy még inkább: mint egy drámát. Ha hívő vagy, tanácsolom, olvasd el egyszer így: különös fénytörést kapnak a jelenetek.

Látni fogod, hogy az egyik legszebb női figura a műben: **Pilátus felesége**. Nőkről általában kevés szó esik a Bibliában. Sajnos még Máriáról is nagyon kevés. De ebben az asszonyban valami olyasmi jelenik meg, ami lenyűgözően szép, s minősít a szememben minden nőt.

Nem idézek. A saját szavaimmal mondom el a történetet. Röviden arról van szó, hogy Jézus már Pilátus előtt áll. El kellene ítélni, de Pilátus ódzkodik ettől: nem tartja bűnösnek. Már ott ül a bírói székben, amikor felesége egy üzenetet küld neki:

„Ne legyen közöd annak az igaz embernek a dolgához! Éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta!”

Vagyis ez az asszony többet tud és érez, mint az összes írástudó és főpap, mint Heródes, mint az egész korabeli világ.

Jézust sokan csodálják, imádják, de főleg gyűlölik és üldözik, leköpi, elárulják, de azt, hogy ez egy igaz ember, szinte senki nem mondja ki. Csak ez az asszony.

Bölcsebb mindenkinél, és főleg ihletettebb, mert még álmában is szenved miatta. S főleg attól, hogy az ura valami helyrehozhatatlan hibát követ el. Egy szolgát küld hozzá gyorsan, nehogy nagy bajt csináljon. A szolga az utolsó pillanatban adja át az üzenetet.

Pilátus már döntés előtt áll. Nincs könnyű dolga. Egyrészt maga is tudja, hogy az asszony álma igaz. Ő sem tartja bűnösnek a foglyát. Másrészt, mert az a súlyos vád is elhangzik Jézus ellen, hogy lázadó magatartásával az egész Római Birodalmat fenyegeti. Vagyis Pilátus az egzisztenciájával játszik.

Ezért is nagy lélek ez a Pilátusné, mert lényegében azt üzeni a férjének, hogy az igazság és az emberség többet ér, mint a karrierje. Ebbe a döntésbe a férje belebukhat. Ő ugyanis politikus. Római helytartó. Egy nagyhatalom képviselője. És mégis...

Ne ítélj el igazságtalanul egy embert! Vigyázz! Nem ér annyit az egész karriered, hogy emberileg megbukj miatta.

Az igazság, az önmagadhoz való hűség többet ér, mint a hatalmad és a sikeres pályafutásod.

Sok Pilátusnéval találkoztam már. Szerencsére a nők többsége ilyen. Ezek az igazi élettársak, akik bennünket, a férjeiket nem a csúcsokra hajszolnak, hanem vigyáznak ránk.

Nagyon vigyáznak ránk. Tudják, hogy a férfi lelkére vigyázni kell, és állandóan figyelmeztetni, hogy ne kövessen el méltatlanságot. Annyit nem ér meg semmi, hogy valaki aljas legyen, embertelen és hazug. A bensőséges emberi érték és a tiszta lelkiismeret mindennél fontosabb. És az, hogy a férjük „fölfelé” éljen, és ne a mohósága és a karrierszomja irányítsa.

Más kérdés, hogy Pilátus mit tud ebből megcsinálni. Jogkövető ember. Ő nem csak igazságtalanságot, de jogtalanságot sem akar elkövetni. S ezért – ahelyett, hogy elengedné Jézust – kitalálja azt az „okosságot”, hogy van itt egy szokásjog: húsvétkor futni hagynak egy rabot. Így aztán „átpasszolja” a felelősséget a népnek. Ítéljen helyette.

Krisztus vagy Barabás.

És a nép leszavazza Jézust. Barabás megmenekül, s az „igaz ember” elindul a Golgotára. Pilátus pedig – híres jelenet ez – nyilvánosan mossa kezeit.

Nem tudja, hogy a Lélek igazsága más, mint a római jog. Más, mint a világ bármelyik jogrendszere. A Lélek szerint nem csak az a vétkes, aki megöl egy embert, hanem az is, aki egy ártatlant nem ment meg, ha az a hatal-

mában áll. A Lélek szerint ez éppolyan bűn, mint egy igazságtalan hatalmos ítélet.

Kár, hogy ezt nem beszélte meg Pilátus a feleségével. Mert akkor azt mondta volna neki.

– *Ne hazudj! És ne bújj a jog mögé, akármilyen képzett jogász és bíró vagy, mert más az, ami jogszerű, és más az, ami igazságos. Tudod te jól!*

Én azóta rosszat álmodom, uram!... Amióta megtörtént a borzalom, én rosszat álmodom!... S nem is tudok aludni már... Miattad... Miattunk... Hogyan hihetted azt, hogy el lehet bújni a holmi betű mögé?

Személyes tapasztalatom – a férfiak nem szeretik, ha ilyesmit mondok –, hogy a nők érettebb lelkek, mint mi. Ez persze durva általánosítás, de igaz.

Sok riasztó kivétel van természetesen, és azt is látom, hogy nincs ellen-szenvesebb és undorítóbb, mint amikor egy nőt vakít el a hatalomvágy, mert akkor könyörtelenebb és ember-telenebb tud lenni minden Pilátusnál.

De az igazi nő - most is, régen is - olyan, mint Pilátus felesége. Érzékeny az emberi értékekre. S az istenire is. Ez a római asszony úgy működött, mint a nagyanyám, az anyám, a feleségem és sokszor a lányom is. Sok nőben látom az arcát.

Jól házasodott Pilátus. Mindenki-nak ilyen feleséget kívánnak! És azt, hogy hallgasson is rá!

Ismeretlen szerző

A böjt

A böjt természetfeletti célból végzett koplalás. Megtartóztatás ételtől. Átvitt értelemben minden önkéntes megtartóztatást is böjtnek nevezünk.

Böjtnek lehet tehát mondani, ha valaki italtól, alvástól, beszédétől, viccelődéstől tartóztatja meg magát. A nagyböjti himnusz ezt így foglalja össze:

***Kímélőn szóljon hát szavunk,
legyen szegényebb asztalunk,
ne győzzön pajzán tréfaság,
se álmos, tétlen lustaság.***

A böjtnek természetfeletti célja van. A fogyókúra vagy a sport céljából végzett önmegtartóztatás nem böjt. A böjt nyilvánvalóan szenvedést jelent. Miért vállalja ezt valaki önként?

Ha erre válaszolni akarunk, arra adunk választ, hogy mi a böjt célja. Szent Pál, a nagy teológus több célt is megjelöl.

• Egy helyen azt mondja: „*Én pedig megsanyargatom testemet és szolgátságba vetem, nehogy míg másokat üdvözítek, magam kárhozatra méltó legyek.*”

E szavak értelmében a böjt célja, hogy az ember megtanulja fegyelmezní magát.

Szokjon hozzá a lemondáshoz, hogy mikor a nagy megpróbáltatás jön, szilárdan meg tudjon állni, tudjon nemet mondani a bűnre vezető alkalomnak.

Erős legyen lélekben. Lelki vona-

lon ugyanaz történik, mint mikor a sportolók edzenek azért, hogy erősek legyenek a küzdelemre.

• Egy másik helyen más célját jelöli meg a böjtnek. „*Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára.*” (Kol 1 24.)

Önkéntes szenvedésével tehát érdemeket kíván szerezni, hogy kiegészítse Krisztus szenvedését. A mi Szent Margitunk életében figyelhetjük meg ezt a jelenséget, aki hihetetlen önkéntes szenvedéseket vállalt a hazáért.

A Szentírásban a böjtöt leggyakrabban a bűnbánattal kapcsolatban találjuk. E mögött az az elgondolás van, hogy aki bűnös módon élvezetet szerzett Isten ellen, most önsanyargatással mutassa meg engedelmességét Isten

iránt, és szenvedésével engesztelje ki a megbántott isteni Felséget. A „hamuban és szőrzsákban” való böjtölés ismételten visszatérő kifejezés a Szentírásban.

És ehhez kapcsolódik a böjt szellemi háttere is: vannak böjtök, melyeket az Egyház vezetősége kö-

telezően előír. Ezek: *hamvazószerda és nagypéntek* - szigorú böjti napok, illetve a pénteki napok, Jézus szenvedésének emlékére azzal a gondolattal, hogy a mi Urunk drága istenemberi életét pénteki napon áldozta fel értünk a keresztfán.

Az Egyház vezetősége úgy határozott, hogy mi, akik Hozzá tartozunk, pénteken tartóztassuk meg a húsételtől magunkat. Ez a kötelező megtartóztatás. Aki ezt vállalja, lemond saját akaratáról, szellemi önmegtagadást gyakorol. Mint ahogyan a mi Urunk is „engedelmes volt a haláláig”, és így váltotta meg a világot. Akik Hozzá tartoznak, az engedelmesség lelkületében azonosulnak Vele. Ez a pénteki önmegtartóztatás lelke.

A modern világ nem érti a böjtöt, mint ahogyan általában semmit sem ért a természetfeletti dolgokból, mert e világ istene megvakította benne a hitetlen értelmet. Akik azonban vállalják a böjtöt, azok a böjt által nagy szellemi világosságot találnak. Ez is következménye a böjtnek.

Czakó István
pápai prelátus

*Szórjad, ó Istenem, főmre hamudat!
Bánat és kegyelem tisztaságot ad.
Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem!
Lábadnál levetem töredelmességben.
Én kegyes Jézusom, tiéd vagyok én!
Mennyei orvosom, egyetlen remény.
Csak egy, amit kérek: majd ha porba térek,
Lássa meg arcodat a megtisztult lélek.*

Sík Sándor

A fájdalmas rózsafüzér

A Szent István Társulat gondozásában 1982-ben jelent meg a *Beszélgetés a Mesterrel* című imakönyv. Fernand Lelotte jezsuita szerzetesapap Rabboni c. műve alapján írta Hetényi Varga Károly. Alcíme: „*Imák és elmélkedések – Útjelzők a modern keresztény önművelésben*”.

Az imakönyv elsősorban a katolikus ifjúság számára készült, a fiatalokat kívánja megszólítani. A Nihil obstat és az Imprimi potest jelzik, hogy a katolikus hittel szinkronban lévő és egyházi jóváhagyást nyert elmélkedések és imák gyűjteményét tarthatja kezében az olvasó. Az alábbiakban ebből az imakönyvből idézem a fájdalmas olvasó elmélkedéseit, kiegészítve azokat odaillő szentírási részletekkel.

RÖVIDEN A RÓZSAFÜZÉR IMÁDKOZÁSÁNAK MŰVÉSZETÉRŐL

Nem szereted azt, ami gépies, egyhangú. Minden ilyen elriaszt. Ezért nem szabad a rózsafüzért gépiesen és unottan imádkoznod. Ellenkezőleg: Ugyanazon szavak ismétlődése indíttson arra, hogy elmélkedj és elgondolkozz Krisztus és Szűz Mária életének titkairól.

A rózsafüzér titkai hitünk alaptételei. Tele vannak mélységgel és szépséggel. Legyenek életünk irányító törvényei is!

Jézus után Mária a legelső. Ezért kell életünk útját Szűz Mária élete szerint igazítani. Ha egy kép tetszik, ha szeretjük, gyakran megnézzük. Egy dalt, amely nekünk szól, szívesen ismétlünk. Ha nagy fájdalom szorítja össze lelkünket, nem szívesen váltogat-

juk az imádság szavait. A rózsafüzér - titkokat mint szép képeket alakítsd ki magadban. Szeresd az Úrnak és Anyjának a tetteit: örömeiket, fájdalmukat, fönségüket és megdicsőülésüket.

Amíg ajkad az *Üdvözlégy Máriát* ismétli, szívedben, lelkedben a titok mélységein elmélkedj! Gondold át minden tized előtt a titok tartalmát és jelentőségét! Ha az ismétlés szíved természetévé válik, a rózsafüzér nem lesz unalmas. Ez a rózsafüzér imádkozásának művészete.

Akit szeretünk, annak a jelenléte sohasem unalmas. Ha a rózsafüzért imádkozod, szedd össze minden kérésedet, saját és szeretted fájdalmát, szívednek minden óhaját, és foglald be a Miatyánkba és az Angyali Üdvözlébe!

A FÁJDALMAS TITKOK

Köszöntjük Szűz Máriát. Mint fájdalmas Anyát látjuk őt, ahogy ölében tartja és nézi Szent Fiának holttestét, amelyet szenvedéseinek nyomai borítanak. Tekintsünk Szűz Máriára és halott Fiára, s elmélkedjünk csendesen megváltásunk történetén, ahogy a titkok élénk tárják!

1. Aki érettünk vérrel verejtékezett

Lk 22, 39-46: (Jézus) ezután kiment, és szokása szerint elindult az Olajfák hegyére. A tanítványok is elkísérték. Amikor odaért, kérte őket: „*Imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek!*” Aztán odébbment, úgy egy kőhajításnyira, és térdre borulva imádkozott: „*Atyám, ha akarod, kerüljön el ez a kehely! De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tiéd!*”

Megjelent neki az égből egy angyal, és megerősítette. Halálfélelem kerítette hatalmába, és még buzgóbban imádkozott. Verejtéke mint megannyi vércsepp hullott a földre. Aztán abbahagyta az imát, és visszament a tanítványokhoz. Azok közben elaludtak bánatukban. Rájuk szólt: „*Miért alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek!*”

Elmélkedés: Jézus az Olajfák hegyén földre roskad. Arcáról véres verejtékcseppek hullanak a földre. Előre látja az emberek bűnét, hálátlanságát, hűtlenségét, árulását. Mindenki elhagyta a borzalmaknak ezen éjszakáján. Az emberek bűneiért vállal mindent magára.

De valahol Mária az Úrral együtt imádkozik. Egyedül ő mentes minden bűntől, s mindig segíteni fog nekünk, hogy Krisztus kegyelmével a bűnt legyőzzük. Ezért kell őt mindig kérnünk: *Imádkozzál érettünk, bűnösökért!*

2. Akit érettünk megostoroztak

Mt 27, 24-26: Pilátus látta, hogy nem megy semmire, sőt a zajongás még fokozódik is. Vízet hozatott, s a nép szeme láttára megmosta kezét: „*Ennek az igaz embernek vére ontásában én ártatlan vagyok* - mondta. - *Ti lássátok!*” Erre az egész tömeg zúgta: „*Vére rajtunk és fiainkon!*” Akkor szabadon bocsátotta Barabást, Jézust pedig megostoroztatta és átadta nekik, hogy feszítsék keresztre.

Elmélkedés: Szörnyű kínokat szenvedett Jézus az oszlopnál, ahol megostorozták. Vezekelt az emberek érzékisége, tisztátalansága és romlottsága miatt. Ő, az Isten Fia, aki a legtisztább Szűztől született, hagyta, hogy szent és ártatlan testét verjék. Kérjük Őt és a legszentebb, makula nélkül való Szüzet, hogy testben és lélekben tiszták lehessünk!

3. Akit érettünk tövissel megkoronáztak

Mt 27, 27-30: A helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, s odagyűjtötték köré az egész helyőrséget. Megfosztották ruhájától, bíborszínű köntöst adtak rá. Tövissből koszorút fontak, fejére tették, jobb kezébe pedig nádszálat adtak. Aztán térdet hajtottak előtte, és így gúnyolták: „Üdvözlégy, zsidók királya!” Közben leköpdösték, fogták a nádat, s verték a fejét.

Elmélkedés: Tövissz koszorú, bíborpalást, nádszál... Ezekkel gúnyolták ki Krisztus valódi királyságát. Azért szenvedni el, hogy gőgünkért és büszkeségünkért vezekljen. Ő a mennynek és a földnek igazi királya, neki jár minden tisztelet. Önzés és kíméletlen uralomvágy nem férnek össze Krisztus királyságával. Ezt mutatja nekünk az Úr ebben a titokban. Szűz Máriával kérjünk Tőle alázatos lelkületet.

4. Aki érettünk a nehéz keresztet hordozta

Jn 19, 17: Maga vitte keresztjét, míg oda nem ért az úgynevezett Koponyák hegyére, amelyet héberül Golgotának hívnak.

Elmélkedés: Szeretetből veszi vállára Jézus a keresztet, és viszi a Koponyák hegyére. Háromszor esik el útközben, és háromszor kel föl. Mária csendes megadással áll az úton, együtt szenved fiával.

Nekünk is végig kell járnunk keresztutunkat. Az élet szenvedései, csalódásai, keserűségei mindegyikünket utolérnek, senkit sem kerülnek el. Ezt a keresztet a Megváltó nyomában nekünk is hordoznunk kell. Szűz Máriához hasonlóan bátran és odaadón kell az Üdvözítőt követnünk.

5. Akit érettünk keresztre feszítettek

Jn 19, 18-19. 25-30: Ott keresztre feszítették, s két másikat is vele, jobb és bal felől, Jézust meg középen. Pilátus feliratot is készíttetett, és a keresztfára erősítette. Ez volt a felirat: „A názáreti Jézus, a zsidók királya!”...

Jézus keresztje alatt ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, aki Kleofás felesége volt és Mária Magdolna. Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: „Asszony, nézd, a fiad!” Aztán a tanítványhoz fordult: „Nézd, az anyád!” Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány. Jézus tudta, hogy már minden beteljesedett. De hogy egészen beteljesedjék az Írás, megszólalt: „Szomjazom!” Volt ott egy ecettel teli edény. Belemártottak egy szivacsot, izzópra tűzték és a szájához emelték. Amint Jézus megízlelte az ecetet, így szólt: „Beteljesedett!” Aztán lehajtotta fejét és kilehelte lelkét.

Elmélkedés: Jézus a Golgotán a legdrágábbat, életét áldozta érettünk. Ekkor ütött megváltásunk órája.

Az Úr minden szenvedésének végső értelme: megváltani bennünket a bűntől. Szűz Mária a kereszttel áll. Mindent együtt visel az Úrral. Így kell Jézussal együtt elviselnünk nekünk is minden szenvedést. Itt, a kereszttel megköszönjük a Megváltónak irántunk tanúsított minden szeretetét. Hálát és tiszteletet ígérünk különösen azok iránt, akik azon fáradoznak, hogy bennünk Krisztus műve, a megváltás termékeny legyen. Ezek: lelkipásztoraink, szüleink, nevelőink. Szűz Mária által, aki a kereszttel állott, ajánljuk föl ígéretünket a Megváltónak.

Árvai Zoltán
vizeslyi plébános

Morzsák

Isten megadja az erőt, hogy elviseljük azt a bánatot, amit Ő ad nekünk. De nem adja meg mindig azt a erőt ahhoz, hogy azt a bánatot elviseljük, amit magunk szereztünk önmagunknak.

Minden nyomorúság azért jött létre, mert nem szeretjük a keresztest. Ahelyett, hogy magunkhoz ölelnénk azt, visszariadunk attól.

Tanulj meg nemesülni a szenvedésben. Egyedül saját Fiának a vállára tett Isten oly nehéz keresztest, hogy összerogyott alatta.

Gondolatok a kánai menyegzőről

(Jn 2, 1-11)

Az évközi idő második vasárnapján Jézus Krisztusnak a kánai menyegzőn végbevitt csodájáról hallhattunk az evangéliumban. Talán nem ez a leglátványosabb csodája a mi Urunknak a hároméves nyilvános működése alatt, de az biztos, hogy az egyik leggazdagabb üzenettel bíró, hiszen ekkor kezdi meg az Ő nyilvános működését.

Rendkívül kellemetlen és kínos helyzetben találja magát a Jézust vendégül látó család. Lakodalom van, és nekik elfogyott a boruk. A bor egy lakodalmas háznál a mulatság sava-borsa. Nélküle elképzelhetetlen egy menyegzős vigadalom.

A bor képe kifejezi mindennapi életünk mozgatórugóját. A mi életünk bora (sava-borsa) a hitünk, reményeink, vágyaink, terveink, felebarátaink iránt érzett szeretetünk.

Bizony-bizony velünk is előfordulhat, ami a násznép-

A kánai menyegző

pel. Időnként elfogyhat a borunk. Hitünk időnként meggyengülhet, reményeink szertefoszlani látszódnak, vágyaink megközelíthetetlen távol-ságba veszni tűnnek.

A násznépnek szerencséje volt, ott volt ugyanis a meghívottak között Mária és Jézus. Nélkülük nem lett volna megoldás a problémára.

A kérdés az, hogy vajon a mi életünkben ott

van-e a meghívottak között Jézus? Hiszen az idők múlásával gyakran beborult felettünk az ég, fekete felhők jelennek meg a családi élet egén. Unottság, kedvtelenség, ellenszenv keríti hatalmába az embereket, ahogy Shakespeare írja: *„a megszokás az a szörnyeteg, amely felfalja az érzelmeket.”*

Különösen igaz ez a veszély a házasságban, amikor a családi szeretet tűzhelye már nem ég, csak füstöl, nem sugároz meleget. Ilyenkor elfogyott az élet bora, és bizony nem tudunk mit adni a meghívott vendégeinknek.

Kik is a mi meghívott vendégeink? Tulajdonképpen minden felebarátunk, akikkel az életben a Gondviselés összehoz bennünket. Elsősorban családtagjaink, barátaink, mindenki, akik felé felelősséget érzünk.

A házasságban a legfontosabb meghívott vendégek a gyermekek, akiknek poharába nem önthetünk vizet, csak az isteni szeretet borát. Amennyiben jelen van életünkben - meghívott vendégként - Jézus, mindig lesz elegendő, továbbadandó borunk.

Tanulhatunk a kánai szolgálótól is, hiszen számukra ismeretlen volt a Názáreti. Mégis fenntartások nélkül bíztak benne, pedig nagy volt a kockázat. Gondoljunk bele, milyen büntetést kaptak volna gazdájuktól, ha a nász-nagy poharába bor helyett víz kerül.

Mi, keresztény emberek, már ismerjük Jézust. Hallottunk a csodáiról, hétről-hétre személyesen találkozha-

tunk Vele a szentmiséken, ismerjük tanítását. Vajon mi - régi jó ismerősként - bízunk-e Benne annyira, mint ahogy a szolgálak ismeretlenül is tették?

Ne keressünk gyenge minőségű megoldásokat problémáinkra. A sekélyes filmek, a mondanivaló nélküli tele-novellák, a bulvársajtó, az alkohol, a gyógyszerek ideiglenesen tudnak bort önteni életünk kiüresedett poharába.

Jézustól azonban minőségi bort kapott a násznép. Hívjuk hát meg Őt életünk minden zegzugába. A munkahelyre, a hétköznapiakba, az ünnepeinkbe és legfőképpen a házasságunkba, családi életünkbe. Ugyanis Ő az egyetlen olyan meghívott vendég, aki egy idő után vendéglátóvá válik. Észre sem vesszük, és már Ő táplál minket, Ő ad erőt, lendületet, vágyakat, reményeket és örök célokat.

Ugyanez történik minden szentmisében. Az ember azért épít templomot, hogy legyen hová meghívnia magához a Megváltót. Ő szívesen jön, de nem elégszik meg azzal, hogy Ő a vendég. Jó házigazdává válik, és a kenyér színeben Önmagával táplál minket. Így válik napról-napra valósággá a kánai menyegző csodája.

Éljük át minél gyakrabban a vendéglátókból meghívottakká vált, boldog emberek felhőtlen örömét!

Lipcsák János
 káplán

Elfogyott a bor

Lipcsák János káplán atya prédikációja nyomán

Hóbunda lepte be a várost,
harangszó csendül a fehérség fölött,
vasárnapra ébredtek az emberek.
Jézus újra vár titeket, gyermekek,
hogy megmossa lelketek.
A Szent Család templom köríves falai
között kivetített vásznon a kánai
lakodalmi asztal körül vendégsereg.
De elfogyott a bor, mitévők legyenek?
Mária Fiára néz, amiben benne van a kérés.
Csengettyű jelez; pap és ministránsok
megérkeznek, felhangzik az ifjúsági ének:

„A mélyből hozzád száll szavam:

Uram, irgalmazz!

A bajban lelkem társtalan,

Uram, irgalmazz!

Segíts! Segíts! Ne hagyj! Ne hagyj!

Nézd, ránk tör a bűn már!

Te adj! Te adj! Erőt, erőt,

Uram, irgalmazz!”

Hála, dicsőség Jézus, nevednek!
János káplán atya lejött a lépcsőre,
figyelmet kér a mai evangéliumnak,
Jézusnak és Anyjának, akik Kánában
vendégből vendéglátóvá váltak.
Mert elfogyott a bor, mitévők legyenek?
Mária Fiára néz, amiben benne van a kérés.
„De anyám nem jött még el időm... -
„Tegyétek, amit Jézus mond...”
A szolgák mit tehetnek, hordókba vizet öntenek,
hisznek - újabb szégyent nem érhetnek!
A vendéglátók a násznépnek
csoda által bort önthettek.

Hála, dicsőség Jézus tettednek!
Elfogy a bor hazánkban.
Elfogy a bor a családokban.
Elfogy a bor az iskolában.
Elfogy a bor a házasságban.
Elfogy a bor mindennapjainkban.
Nézzünk Jézusra, az Ő keresztyére,
hogy megtöltsé korsónkat szeretetével.
Ne kételkedjünk! – mint tette azt Mária,
bizalommal tekintett egyetlen Fiára.
Szemében kérés, szívében szeretet,
hitével győzte meg a vendégeket.
Vízből bor változott! – képzeljük a csodát,
a szolgák alig győzték a bort
adni tovább és tovább...
Hazánkban kegyelemharmat szítál.
Pántlikázott álommá válhat a tudás.
Családokban a tiszta alázat,
a házasság legyen örök zarándoklat.
Mindennapok rózsza-fűzér gondolata,
Jézus az élet és szeretet forrása,
kapuja mindig nyitva áll számunkra.
Fogadjuk el, kér bennünket János atya.
„Ha ajkam vétett ellened,
Krisztus, kegyelmezz!
A jó hírt zengjem csak Veled,
Krisztus, kegyelmezz!
Segíts! Segíts! Ne hagyj! Ne hagyj!
Nézd, ránk tör a bűn már!
Te adj! Te adj! Erőt, erőt,
Uram, irgalmazz!”

Z. Farkas Erzsébet

AZ IRGALMAS ATYA TÖRTÉNETE

Erről a kisebbik fiúról - a tékozlóról - már minden rosszat elmondtak az ígehirdetők, amit egy lázadó fiúról el lehet mondani: hogy kapzsi volt, hogy durva és szeretetlen. Még egy udvariatlan pincérhez sem beszél úgy az ember, ahogy ez a fiú beszélt az apjához: - *Add ki nekem az örökség résztét, mely engem illet!*

Mentségére hadd hozzak fel egy kortörténeti és egy emberi érvet. A kortörténet az tanítja, hogy Jézus korában nem volt ritka dolog, hogy egy fiatal zsidó ember elindult szerencsét próbálni távol eső diaszpórába, más országba, s ezért kikéri a családi vagyon reá eső részét. És meg is kapta. Az elsőszülött a vagyon kétharmad, a másodszülött a vagyon egyharmad részét. Nos, ez a fiatalember is így akart nekivágni a világnak.

Lehet, hogy a testvérét sem bírta. A családi ház szigora! Az is lehet, hogy a szomszédok lázították, cukkolták: annyi pénzzed lehet, és te itt lődörögsz az apád szigora miatt?

Hogy örülhetett, hogy megkönnyebülhetett a fiú, mikor kifordult a házból! Még a levegő is más volt odakint. Szabadnak, végtelen szabadnak érezte magát.

Hogy örültek, milyen káinul mosolyogtak a szomszédok! Talán még a testvér is örült. Egyedül az apa szomorkodott. Nem a pénztét sajnálta, hanem a fiát.

A tékozló fiú elment, mert elmehetett, az atyai ház nem volt börtön, kapui nyitva álltak. Isten országát nem övezi drót-

kerítés vagy műszaki zár. Az embert nem lehet boldogítani akarata ellenére.

Úgy ment el otthonról, mint aki sosem akar visszatérni. Távoli országba ment, idegenek közé, mert nem csak az atya házából akart kikerülni, hanem szakítani akart az egész életformával, amelyben eddig nevelkedett.

Messze tartományba költözött. Messze, ahol nem zavarja az atya tekintete. Ahol úgy élhet, ahogy akar. Ahol minden olyan természetes. A bűn is. Ahol olyan lehet, mint a többi ember. S ott, a távoli vidéken már nem kell semmire és senkire tekintettel lenni. Legkevésbé az atyjára.

Csoda-e, ha odaérkezve, ez az otthonnak az emlékét is megtagadó fiatalember mindenét eltékozza. Hazátlanná vált, végül egészen magára maradt. Elment, és elszegődött egy ottani gazdához, és disznópásztor lett.

Nem szabad elfelednünk, hogy a példabeszéd egy zsidó fiataleberről szól. Micsoda zuhanás! Egy zsidó, aki disznópásztor. Ha valami tabu, tisztátalan egy ortodox zsidó részére, hát a disznó az.

Az, hogy a tékozló fiú mégis elszegődött kondásnak, azt mutatja, hogy a válság benne és körülötte teljes volt. Eljutott az emberi lét határához, amin túl már csak két dolog van: a semmi vagy a halál.

Ezen a ponton következik a fordulat: a magyar szöveg szerint a tékozló fiú magába száll. A görög szöveg egyszerűen ennyit mond: észbe kapott, magához tért.

Leesett szeméről a hályog, úgyhogy mindent a valóságos mivoltában kezd látni, érezni és értékelni. Amire az atyai ház nem volt képes, azt megtette a nyomor: megnyitotta a szívét és a szemét.

A példabeszéd mesterien ábrázolja a lázadó embernek a sorsát, s ebből fakadó tragikumát. Az élet rendjéhez tartozik, hogy a felnövekvő gyermekek leválnak szüleikről és önálló életet kezdenek. Így van ez rendjén, de az már elszomorító, ha ennek a leválásnak megvalósítása annak a házirendnek a felrúgásával történik, ami életünket hivatott védelmezni. Igaz ugyan, hogy egyetlen gyermek sem tud ugyanúgy hinni, mint a szülei vagy nagyszülei, de az igenis lehetséges, hogy ugyanabban higgyen.

Sajnos sok fiatal elvetette a szülők által képviselt hitet és erkölcsi elvet, elhagyta az egyházat, amiben csak a kerítést látták.

Mások a tudomány nevében lázadoznak és fennen hirdetik: ahol a tudás fája, ott kezdődik a paradicsom. Csak el kell hagyni az atyai házat - sziszegik a régi és az új kigyók.

Ezek a hamis jelszavak egyhamar lepleződtek, amikor felnőtt egy olyan ifjúságunk, melynek nincs lelki hazája. Isten és az atyai ház nélkül otthontalan az ember, és a mosléktól előbb-utóbb megcsömörlük.

Ennek az evangéliumnak azt a címet szokták adni: *A tékozló fiú története*. Ha azonban jobban meggondoljuk, nyugodtan adhatnánk neki ezt a címet: *Az irgalmas atya története*.

Mert abban ugyanis, hogy egy lázadó, megkísértett gyermek elhagyja az

atyai házat, nincs semmi rendkívüli. Sokkal meglepőbb az atya magatartása, mivel nem várt módon fogadja hazatérő fiát.

Talán más megsértett apa így viselkedett volna gyermeke lázadására: *Könnyelműen eltékoztad az örökséget, amit verjtékes munkával kerestem. Szégyent hoztál a családukra, eljátszottad a becsületét. Ujjal mutogatnak ránk, hogy nem jól neveltünk téged. Nem könnyű mindezt lenyelni és megbocsátani. Megérdemelnéd, hogy kizárjunk a családi közösségünkől. De nem bánom, húzd meg magad a vendégszobában, aztán majd meglátjuk, mit tegyünk.*

Tudjuk, nem így történt. Mert a példabeszédben szereplő atya maga az Isten. Szeretetét nem lehet eltékoználni. Őt nem az igazságosság elve, hanem az irgalmaság vezérli. Isten tud várni türelmesen, mert van ideje. Tud várni, mert tudott várni évezredek, amíg elküldi a Megváltót. Tud várni, mert nem sürgeti az emberi idő. Ő tud várni türelmesen, mert megtanítottuk Őt várni. Megtanítottuk - mi emberek -, hogy szeretetünkre, hűségünkre, bűnbánatunkra Neki mindig várni kell. De Ő sosem hagyja abba. Ez az örök élete, hogy vár, hazavár, visszavár.

Hát látja már messziről a fiát, és elébe ment. Nem is engedi, hogy befejezze önmagát vádló szavát. Az atyának a szeretete itt ugyanolyan megmagyarázhatatlan és esztelen, mint amilyen megmagyarázhatatlan volt az a nagylelkűsége, amikor útjára engedte. Az ő szívének csak egy a fontos, hogy visszatért.

De nem ez az egyetlen hang. Az idősebb testvér, aki a mezőről jön haza, megzavarja a családi békét. Ő másként látja

a dolgokat, és neki is igaza van. Becsülettel szolgált, és ekkora ünnepséget soha nem rendeztek neki.

És ott vannak a szolgák, akik szinte felpiszkálják a haragját: megjött az öcséd, és apád leölette a hizlalt borjút. Ő ugyan-csak próbálja felbosszantani apját:

- Ez a te fiad, aki ellatorkodta a vagyónát. Nem azt mondja, az én testvérem, hanem a te fiad. Tőle tudjuk meg a megtérő fiú bűneinek részleteit. Milyen színes részleteket tudunk mi is elmondani hazatért, megtért testvéreinkről!

Az apa szavában minden benne van:
- Te mindig velem vagy, és mindenem a tiéd. De az idősebb testvér ezt nem ismerte fel. Nem ismerte fel, hogy a legnagyobb vagyon, a legnagyobb kincs a család békessége. Nem ismerte fel, hogy ennek a vigadozásnak az ára egy elrontott emberi élet. Hogy ennek a vigadozásnak a bérét az atya már ki tudja mennyi könnyezéssel, keserőséggel fizette meg.

Ő csak egyet látott, hogy ez a kisebbik már megint kapott valamit, ami nem neki jutott. Nem ismerte fel, mert nem tudta, hogy a mennyben nagyobb öröm van egy megtérő bűnösön, mint 99 igazon.

De az atyát nem lehet megszegényíteni. Magyarázkodik és kimondja a végső igazságot:

- Fiam, most kötelességünk vigadni, mert az öcséd meghalt és feltámadt, elveszett és megkerült.

Igen, meghalt, mint a naimi özvegy-asszony fia, és feltámadt. Meghalt, mint Lázár, akit csodával hozott vissza a sírból, de ez itt nagyobb csoda, a lélek halálából való visszatérés. Meghalt lélekben a bűnnek, és feltámadt a bűnbánatban az Istennek.

És elveszett. Elveszett, mint a századik bárány, mint az elgurult drachma, elveszett, mint a földbe rejtett kincs. De megkerült, már itt van. És az atyának semmi sem fontos, csak egy: életet adni, és keresni azt, ami elveszett.

A nagyobbik testvérben magunkra kell ismerni nekünk, templomos embereknek. Nem fér bele az értelmünkbe, hogy a bűnös úgy élvezheti az életet, ahogy akarja, és ha egyszer kedve szottyan a megtérésre, akkor még az Isten kedvencévé is válhat.

A példabeszédben itt tárul ki Isten szeretetének teljessége, mellyel a megtérőt és az öngazságban megkeményedettet egyaránt kész magához ölelni:

- ha a tékozlónak elébe sietett, a nagyobbik fiának utána megy és kérleli őt.

- az egyik fiának utolsó lépéseit rövidíti meg, a másiknak az első lépéseit akarja megkönnyíteni. Ettől kell megdöbbenünk, hogy milyen messzire megy el az Isten az emberek iránti szeretetben. Vállalja a szeretet logikátlanságát, hogy a kérlelésig alázza meg magát.

Ökumenikus este van, és a tékozló fiút hallottuk. Így veszünk el mi, keresztények is egymás számára a történelem útvesztőin. Talán ennek a századnak adta meg az Isten, hogy most mindnyájan a tékozló fiú lelkületével keressük történelmi nagy vétségeinkre a bocsánatot, sebeinkre az orvoslást, hiszen az Isten - a tékozló fiú atyja - keres és visszavár mindnyájunkat az egyetlen közösségbe.

*Béres Miklós
püspöki helynök*

A keresztény egység felől a keresztény egység felé

Jézus utolsó vacsorán mondott beszéde és imája az Ő szent végrendelete. Imájának egyik leglényegesebb gondolata a **keresztények egysége** volt. Jézus imádkozott, hangosan imádkozott a keresztények egységéért. „*De nemcsak értük - az apostolokért - könyörgök, hanem azokért is, akik szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám, bennem vagy és én tebenned, úgy legyenek ők is mibenünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.*” (Jn 17 20-22) Ezt az imádságot minden apostol hallotta, sőt mi is halljuk, mert Szent János leírta, és így hozzánk is eljutott.

Jézus imájában megindokolta, miért van szükség az egységre: hogy **elhiggye a világ, hogy Jézus az Atya küldöttje**.

Ha tehát Jézus követői nem volnának egyek, akkor hitüket veszítenék a világ előtt. Ezt maga Jézus mondja. Ezért őrizte az Egyház mindig féltékenyen az egységet. Az egységet a hitben. Egyek legyenek.

Ha tehát egyek, akkor Jézus egy Egyházat alapított. Nem lehet olyan ok, ami miatt valaki Jézus Krisztus Egyházát félretolná. Ott, az utolsó vacsora termében egy volt az Egyház. De már az apostoli időkben megbomlott az egység.

Távolodás az egységtől

A történelem folyamán mindig voltak emberek, akik különböző okok miatt elhagyták az Egyházat, és más vallási közösséget alapítottak. Mást tanított-

tak, mint amit az Egyház addig tanított, és már nem volt egység. Vagy hibákat véltek felfedezni az Egyházban, és azt úgy akarták kijavítani, hogy ők egy másik vallási közösséget alapítottak, aminek mentesnek kellett volna lennie minden büntől.

A történelem tanúsítja, hogy ez nem sikerült. Aki e földön meg akarja alapítani a teljesen hibátlan közösséget, az álmokat kerget.

Jézus maga mondta, hogy Isten szántóföldje olyan, mint a búzaföld, ahol együtt nő a konkoly a búzával. Isten tűri, mert Isten szántóföldjén a konkolyból tiszta búza lehet. Türelmesnek, irgalmasnak kell lenni gyarló embertársaink iránt. A bajt nem lehet azzal orvosolni, hogy őket kitaszítjuk az Egyházból, sem azzal, hogy valaki elhagyja az Egyházat.

2000-ben jelent meg a *Dominus Iesus* kezdetű pápai enciklika ebben a tárgyban. A pápai megnyilatkozás megállapítja, hogy *Jézus Krisztus egy Egyházat alapított. És annak az Egyháznak apostoli Egyháznak kell lennie*, mert Jézus az apostolokra bízta az üdvösség örömhírét, az apostolok pedig ezt az örömhírt adták tovább. Ahol tehát az apostoli folytonosságot meg lehet állapítani, ott van Krisztus Egyháza. Ha valaki más vallási közösséget alapított, az az ő vallási közössége.

A 16. század elején súlyos hibák, visszaélések voltak az Egyházban. Ez ellen tiltakozásul új vallási közössége-

ket alakítottak. Ők lettek a *protestánsok*. Tiltakozásukban azonban magát az Egyházat vetették el. Azt mondták: szabadok vagyunk. Nem kell az eddigi egyházi vezetés. Nem kell egyházi tanítói tekintély. A Biblia alapján állunk. Mindenki úgy magyarázza a Bibliát, ahogy a Szentlélek vezeti.

Az Egyház kijavította a hibákat, ők pedig maradtak az Egyházon kívül.

Vissza az egység felé

Ezerfelé szakadtak. Majd rájöttek, hogy ez így nincs jól. És mozgalom indult a keresztények egyesítése érdekében. Előbb-utóbb fel fogják fedezni, hogy kell egy közös tanítóhivatal, mely meghatározza a keresztény tanítás lényegét, amit mindenkinek el kell fogadnia, aki Krisztus követőjének tartja magát. Egyébként nincs egység. De akkor sincs, ha Krisztus nevében mindenki azt tanít, amit akar... Most itt tartunk.

Január végén a keresztények imádkoznak az egységért. Világosan kell látni a célt, hogy megvalósítsuk az egységet, és végre egy Egyháza legyen Krisztusnak. Ez a mi Urunk szíve vágja.

Meg kell keresni az egységet. Nem egyszerű dolog ez, nem is ember műve. Imádkozni kell azért, hogy ez valóra váljon, hogy az Egyház a húsvéti szent időben az egység által új életre támadjon.

Czakó István
pápai prélat

„Nyisd fel szemedet és láss!”

...Amikor Jerikót elhagyta egy vak koldus, Bartimeus fia ott ült az útszélen. Hallva, hogy a názáreti Jézus közeledik, elkezdett kiáltozni: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” - Jézus megállt, és így szólt: „Hívjátok ide!” Az... fölugrott és odasietett Jézushoz. Jézus megkérdezte: „Mit tegyek veled?” „Mester - kérte a vak - hogy lássak!” Jézus ezzel küldte el: „Menj, a hited meggyógyított!” Az pedig nyomban visszakapta látását. (Mk. 11, 46-52)

Jézus e csodájával az útszélen üldögélő koldust gyógyította meg. Lehajolt a legkisebbhez, hogy szolgáljon, hogy megmutassa azt az utat, amelyen járunk és cselekednünk kellene. Sajnos kevesen vannak világunkban - manapság különösen -, akik hálásak lennének Istennek az emberek szolgálatára ajándékba kapott talentumaikért. Nagyon sokan nem látnak!

Követendő példaként tekintsünk bele az ősi magyar főnemesi családból származó **Dr. Batthyány Strattmann László** életébe és munkásságába. Bármennyire is hihetetlen mai társadalomban az ő szemlélete és tevékenysége, de valójában úgy élte életét és végezte feladatát, ahogy az alábbiakban azt láthatjuk.

1870. október 28-án született Dunakilitin. Tizennégyen voltak testvérek. Édesanyjuk betegeskedése miatt egyik bátyjával együtt 9 éves korában bekerült a kalksburgi jezsuita kollégiumba. 3 év múlva édesanyjuk meghalt. László már gyermekkorában nagyon

sokoldalúnak, tehetségesnek bizonyult, viszont nem törte magát a tanulással. A haláleset után átkerültek a kalocsai jezsuiták intézetébe, ahol fölébredt benne természettudományos érdeklődése. Nagyon elmélyült volt Mária tisztelete is.

Pályaválasztási célkitűzése nem alakult ki hamar, mivel érdeklődési köre nagyon gyorsan sok irányban terjedt: zene, nyelv, irodalom, csillagászat, vegyészet, gyógyszerészet, gyógyítás, fényképezés, pszichológia, filozófia - szinte egyaránt vonzotta.

Ezért eléggé kusza ifjú éveit voltak. Fél évig gazdasági főiskolán, utána bölcsészkaron tanult, majd katonaevei és fiatalkori tévelygései az egyenes útról letérítették. Tudásvágya, érdeklődése azonban nem hagyta tespedtségben. Filozófiát kezdett tanulni, s egyidejűleg orvosi könyveket is tanulmányozott.

25 éves volt, amikor egyik professzora ajánlatára orvosi tanulmányokba kezdett, egyből a másodéven. De Istent

a göröngyök között sem hagyta ki soha az életéből. (Egész életében súlyos betegségekig naplót vezetett.) Naplójában írja: „...nem szenvedtem lelki hajótörést, és Isten kegyelméből megtaláltam a Hozzá vezető helyes utat. Persze tévutakon át.”

1898 novemberében kötött házasságot Coreth Mária Teréziával, aki orosz anya és osztrák apa leánya volt. 13 gyermekük született. (3 meghalt: a legidősebb, Ödön - ifjúsága teljében -, kettő pedig csecsemőként.)

1900. június 9-én avatták doktorrá. 2 év klinikai sebészeti gyakorlata után 30 ágyas magánkórházat rendezett be köpcsényi birtokán. A fiatal orvos hamar belebetegedett szolgálatába, mivel éjjel-nappal dolgozott.

Barátai tanácsára szemész lett, a szemsebészetre specializálódott. Páratlan kezűgyességgel a legbonyolultabb eseteket is megoldotta. (Legfőbb segítője és asszisztense felesége volt, aki a szolgálat érdekében megtanult magyarul.)

Tudatosan a szegények orvosa akart lenni. Honoráriumot sohasem fogadott el, gyakran kiváltotta a fölírt gyógyszereket, sőt, a rászorulóknak az úti-költségét is kifizette. Betegeinek a lelkeivel is törődött.

Az első világháború idején kórházát hadikórházzá alakította, és vállalta a körorvosi teendőket is. A trianoni békeszerződés után el kellett hagynia Köpcsényt.

1915-ben meghalt a nagybátyja, B. Strattmann Ödön, akinek vagyonát és hercegi címét örökölte. Potom áron eladta birtokát, és családotul Körmentre költözött, ahol azonnal kórházat rendezett be, áldásos tevékenységének folytatására. Megkülönböztetés nélkül - előítéleteket nem ismerve - kezelte betegeit. Orvosi tevékenysége a szeretet apostolsága volt, mely Jézus Krisztus gyógyító - üdvözítő hatalmába vetett hitéből eredt. Naplójában így ír:

„... a beteg többet segített nekem, mint én neki. Imádkozik értem. A beteg Isten jóságával Cyrenei Simonná tesz engem, mert segít a felebarát keresztjét hordozni. ...És Isten beváltja a sok áldáskívánást. Neki legyen dicsőség és hála mindörökké!”

Szemműtét közben.

Naplójában az 1920-as évek orvosi statisztikája is megtalálható:

„Körmenten, 1920-ban 5605 beteg volt, aztán többnyire 3000 évente. Operációt Körmenten 1925 végéig 1010-t

végeztem. Hályogot összesen 1700-at operálhattam. Isten áldja meg mindnyájukat, hogy az örökkévalóságban valamennyien meglássák az igazi vilá-gosságot!” – írja.

Munkamenetébe, családi életébe a legtermészetesebb módon építette be a lelki képzést olvasással, s teológusokkal való rendszeres beszélgetésekkel. A Szent Szület gyermeki egyszerűséggel szerette mindvégig. Családjuk egyetlen törvénye, az evangéliumi szeretet volt. Gyermekait nem birtoklásra, hanem létre nevelte. Végrendeletében neveltetésükkel kapcsolatos akaratát így hangzott: „...vallásos lelkületű hitvesem gondjaira bízom őket. Akaratom az, hogy a római katolikus egyház iránt való hűségben és hazafiságban neveltessenek.”

1926-ban maga is megbetegedett, amit - Istentől eddigi életében kapott mindenért - hálát adva fogadott. 1931. január 22-én adta vissza lelkét Teremtőjének. Testét érckoporsóba helyezve Németújvárra, (a mai Güssingbe) szállították, ahol a ferences templom alatti családi sírboltban helyezték el a földálmadásig. **2003. március 23-án II. János Pál pápa boldoggá avatta.**

Tiszta, erkölcsös életéről, munkaságáról szóló fenti leírások mind valós forrásból erednek. Úgy, mint az idézett jegyzetek: Naplójából, melyeket Pus-kely Mária 1986-ban kiadott, róla szóló kiadványa tartalmaz.

Jó lenne, ha Batthyány Strattmann

László - mint Európa-szerte is ismert és tisztelt szemorvos - fénylő ragyogásával látásra nyitná egészségügyünkben a pislogó szemeket! Bárcsak orvosaink is megfogadnák „*eget ostromló*” imaajánlatát, amiről így ír Naplójában: „*A mennyei Atya vár; Ő vár rá, Ő akarja! Mert, ha bekövetkezik a teljes testi-lelki vakság, nem tud gyönyörködtetni a szivárvány és délibáb, s nem lesz fehér a hópehely sem....*”

Vakság felé

*A végzet szörnyű, vad, sötét madár.
Amely mindig fejem felett lebeg.
Lecsap reám egyszer könnyörtelen,
És akkor...akkor...én, jaj, vak leszek.*

*Sziromcsodákat bont a kikelet,
Kalászt dajkálnak szent sugárkezek,
Aranybiborba öltözik az ősz,
de én nem látom, mert én vak leszek.*

*Lesz szivárvány. És néma éjszakán
A tó tükrén csillagfény rezeg,
lesz délibáb, lesz táncos hópehely,
de nem nekem, mert én már vak leszek.*

*Szíven markol a kínzó fájdalom:
Hogy nemsokára elhagy minden fény.
De halk-szelíden biztat Jézusom:
Ne félj, világítok majd néked én.*

Fogarassy Margit

Szepsi Gyuláné

Isten áldd meg a magyart

Gondolatok a Magyar Kultúra Napján

187 éve, 1823. január 22-én írta le Kölcsey Ferenc Himnuszunk szövegét szatmárcsekei magányában, amit Erkel Ferenc jó húsz esztendővel később zenésített meg.

Gyönyörű költői mű e 64 sor. A tudós irodalomtörténészek azonban nem túl gyakran emlegetik, hogy valójában miért is más ez, mint sok európai ország himnusza.

A németek például a „*Deutschland, Deutschland über alles*” kezdetű szöveget ma már nem éneklik. A második világháború után – mondjuk így – a győztes Európa tiltakozott e megfogalmazás ellen, mert e szöveg ugyebár annyit jelent, hogy Németország mindenkifeletti, mindenek felett áll - az egész világon. Megmaradt Haydn gyönyörű zenéje, és ma, az eredeti himnusz-vers harmadik szakaszát éneklik a németek. Bármily hihetetlen is, de csak 1991 óta.

A Szovjetunió himnusza a soha nem létező szabadságot, az emberiség legnagyobb pusztítóit, Lenint és Sztálin éltette évtizedeken át. A mostani Oroszországnak – a jogutódnak – csupán 10 esztendő a himnusza.

A franciáké - az úgynevezett *La Marseillaise* - a vérben álló harcról szól, és fegyverbe hív.

E rövidke európai példákat csak azért említetem, hogy lássuk a legfontosabbat. Azt ugyanis, hogy a mi Himnuszunk nem éltet királyt, uralkodót, nem himnusza a honszerző Árpádnak, az országépítő IV. Bélának, de még a diadalt diadalra halmozó Mátyást sem dicsőíti. A mi Himnuszunk az évszázadokon át szorongatott, kétségbeesett nép IMÁDSÁGA megtartó Istenünkhöz. Ez egy **közbenjáró imádság: Isten áldd meg a magyart!**

Kölcsey Ferenc.

Amíg nem volt Kölcsey Himnusza, addig is volt a magyarságnak összetartó, kollektív imádsága a nép ajkán őrzött énekekkel, pl. a *Boldogasszony anyánk, a Székely Himnusz* „*Ne hagyd elveszni Erdélyt Istenünk*”, a reformátusok 90-ik zsoltára: „*Te benned bízunk eleitől fogva*”, vagy az evangélikusok „*Erős vár a mi Istenünk*”

kezdetű Luther éneke.

Mi tehát mindig Isten segítségét, áldását kértük harcaink, elcsüggedésünk, elnyomatásaink nehéz éveiben, vagy balsors tépte évtizedeink alatt.

Ilyen Himnuszt egyetlen európai nép sem mondhat magáénak, mint amelyet nekünk hagyott örökül a 33 éves Kölcsey, a szatmárcekei szoba csendjében. A Nemzeti Múzeumban őrzött kéziratban csak egy-egy parányi javítás látható, azaz szinte ömlött a tolla alól e fenséges 64 sor.

Sajnos mindmáig nem védi az Alkotmány nemzeti imádságunkat, pedig rátört a sorokra maga Rákosi is az 50-es évek elején, mondván: az mégsem lehet, hogy a dolgozó nép Himnusza, vagy bármely ünnepség az Isten nevével kezdődjön.

Alattomos terve céljából magához kérette Kodály Zoltánt azzal a felszólítással, hogy írjon másikat, a szocializmushoz illett. Kodály rövid választ adott az élet és halál diktátorának:

- Ahhoz sem hozzátenni, sem abból elvenni nem lehet. Kodály a fejével játszott ebben a percben, de akkor ő már Kodály Zoltán volt, a magyar zenekultúra és művelődés világszerte megkérdőjelezhetetlen tekintélye.

Rákosi nem nyugodott. Illyés Gyulát is magához intette, akit akkor a költészet, a haladó magyar gondolkodás legnagyobb vezéréként tartottak számon itthon és külhonban is, különösen Franciaországban.

- Írjon egy új Himnusz szöveget - mondta Rákosi. Majd keresünk hozzá zeneszerzőt. A felszólításra Illyés csak ennyit válaszolt:

- Meg van az már írva. Mondanunk sem kell: ő is bajba kerülhetett volna.

Miért fontos ma, hogy a hamar árvaságra jutó, betegségekkel küzdő Kölcsey mit hagyott ránk e nemzeti imában? Azért, mert a Himnusz megírásának napját - január 22-ét - 1989 óta **a Magyar Kultúra Napjának** mondjuk ugyan, ám a magyar művészetek, a kultúra a szemünk előtt sílányul el vagy hever romokban.

Ez az állapot kiállásra, kitartásra - s ha kell - kiáltásra kell, hogy kényszerítsen minden jóérzésű, gondolkodó embert, a magyar értelmiséget pedig kötelezően.

Mert látható módon megszűnt a tudás, a kultúra, az ifjúság oktatása és az istenhit közötti sok évszázados, megbonthatatlan egység. Ez, amit mondok, nem vallási, még csak nem is vallásossági, és még kevésbé templomi kérdés.

Mert ott, ahol az iskolaügy, tehát a jövő nemzedékének oktatása, nevelése csak tantervi, tantermi feladat, vagy egyszerűen csak munka vagy pénzkérdés, ott ezt az első számú nemzeti feladatot elárulták!

- Ott, ahol nem a magyar nyelv és történelem a legfontosabb tárgy, ott a jövő sírját ássák a nemzetoktatást eláruló politikusok.

- Ott, ahol iskolákat zárnak be, vagy síneket szednek fel politikai parancsra - mindegy, hogy milyen indokkal - ott, azokon a helyeken temetők lesznek.

- Ott, ahol a továbbtanuló gyerek miatt a családoktól elvesznek és nem adnak nekik, ott szellemi tolvajok járkálnak közöttünk, és a társadalom legfontosabb sejtje, a család ellen intéznek előre megfontolt, sátáni támadást.

- Ott, ahol az emelkedő árak ellenére lassan sem tud szaporodni a családi könyvtár, csak és kizárólag a CD-k és DVD-k,

ott már a globalizmus ütött tanyát. És úgy lesz, miként a globalisták szeretnék: lassan elvész Vörösmarty, Petőfi, Kölcsey, Arany költészete, Jókai száz meg száz felejthetetlen hőse. Ott apránként le lehet majd tagadni Móricz Zsigmondot, s hogy egyáltalán élt Nagy László, Illyés Gyula, Sütő András, Német László vagy Kányádi Sándor.

• Ott, ahol az orvost, a rendőrt, a papot és különösen a pedagógust az éppen uralkodó hatalom nem fizeti meg kellő megbecsülés mellett, ott a nemzetet a tekinetlenség barbár útjára akarják lökni.

A Magyar Kultúra Napján - csodálatos nemzeti közbenjáró imádságunk születésének évfordulóján - tehát szomorúsággal kell megállapítanunk, hogy Magyarország bajban van!

• Magyarországot - viharos, ám gyönyörű történelmével, máig példát adó kultúrájával, évszázadok óta a mai napig csodált művészetével - a jövő magyar generációjának kell átadnunk.

• Mert Magyarországot - a mi hazánkat - csupán megőrzésre kaptuk elődeinktől.

• Magyarországot tehát meg kell menteni!

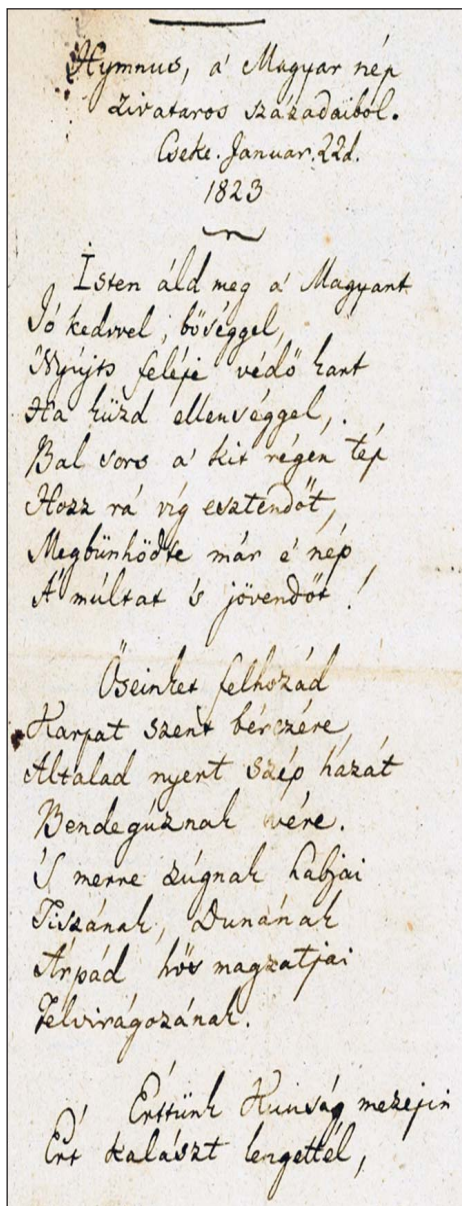
Kölcsey szavaival kérjük ezt, Himnuszunk utolsó versszakával:

Szánd meg Isten a magyart, kít vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart tengerén kinjának,
Balsors, akit régen tép, hozz rá víg esztendő,
Megtűnhődte már e nép
A múltat s jövődöt.

Murányi László

Elhangzott Dabason, 2010. január 22-én.

Ájánlja: Béres László

A himnusz eredeti szövege

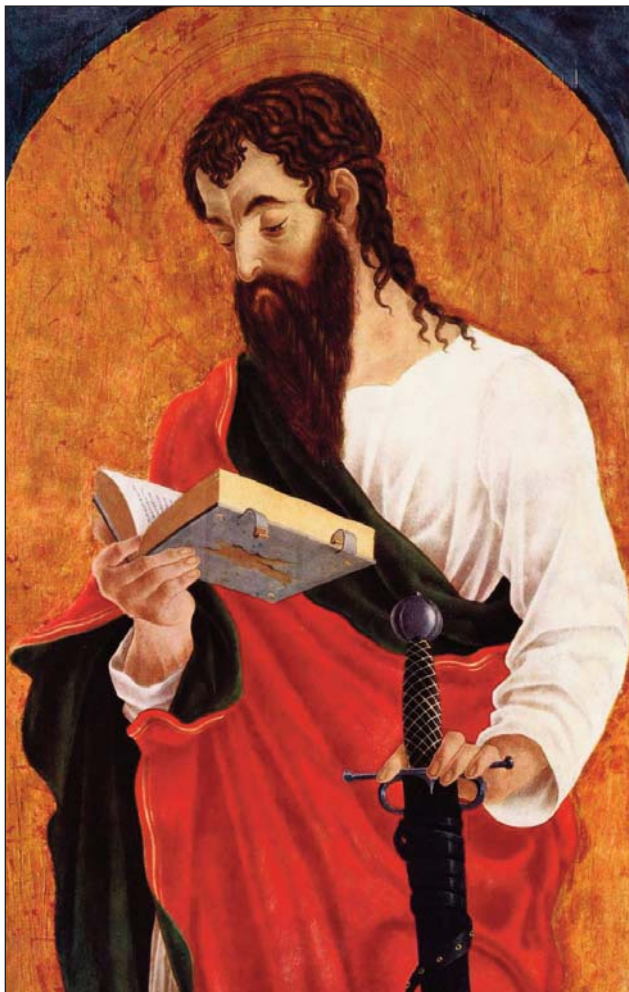
Szent Pál fordulása

(január 25.)

Manapság a közbeszédben - de a médiában is - sokszor példálózna a “damaszku-szi út”-tal. Hol gúnyos hangnemben, vagy éppenséggel elismerően szólnak a szóban forgó eseményről, attól füg-gően, hogy szimpátiával vagy ellenérzéssel viseltetnek iránta.

A keresztény emberek tudják, hogy az ott történt találkozás Isten csodálatos és nagy-nagy jótéteménye volt: a damaszku-szi úton ajándékozta nekünk az Úr Pál apostolt, ott történt Saul megtérése.

A zsidó Saul jómódú szülők gyermekeként Tarsusban született. Szüleitől római polgárjogot örökölt. Nagyon művelt, okos fiatalember volt, szí-

Szent Pál apostol

gorú és a zsidó törvényeket messze-
menően betartó nevelést kapott, rab-
binak készült. A kialakulóban lévő
kereszténységet szeretett vallása el-
lenségeinek tartotta, Jézus követőit a
zsidó vallástól elhajló szekta tagjai-
nak vélte, és kegyetlen gyűlölettel üldözte őket. Jelen volt az első keresz-
tény vértanú, István megkövezésénél
is, és nagyon helyeselte a kivégzést.

Saját kezdeményezésére megbízó-
levelet kért a főpaptól, hogy Damaszkuszba menjen, és ott összeszedve a keresztényeket, rabláncra fűzve Jeruzsálembe vigye és kivégeztesse őket. Egy csapat katona kíséretében már a város közelében járt, amikor hirtelen erős, ragyogó fénysugár tört elő a magasból, ami Sault a földre terítette. A fényből szózat hallatszott:

“Saul, Saul, miért üldözöl engem?”

Saul a félelemtől megrendülten kérdezte: *“Ki vagy, Uram?”*

“Én vagyok Jézus, akit te üldözöl!”

Saul pedig ezt mondta: *“Mit kívánsz, Uram, mit tegyek?”*

“Menj a városba, ott majd megmondják, mit tegyél!”

Mivel nem látott, katonái kézen fogva vitték a városba. Ott Isten szavára pár nap múlva visszanyerte látását. Egy pillanat alatt lett Saulból - Krisztus ádáz ellenségéből - Jézus követője, és az Egyház megszilárdí-

tója: **Szent Pál apostol**. Ez a **“pálfordulás”**.

Ilyen végtelen és gondoskodó a mennyei Atya hatalma és kegyelme! Ő tudta, hogy ahhoz, hogy fennmaradjon Krisztus Egyháza, tanult, okos és mindenre elszánt, a keresztény tanításnak mindenekfölött elkötelezett, és a törvényeket ismerő férfira van szüksége. Ő akarta így, hogy Saul lelke, gondolkodása és elszántsága azonnal teljesen ellenkező irányba forduljon, és abban a percben Pállá legyen!

Döntően neki köszönhető, hogy a többi apostollal együtt vitték véghez azt a fordulatot, melynek hatására az eddig egymástól független, és egymással is rivalizáló gyülekezetekből egy egységes Egyház létrejött, ami immáron 2000 éve fennáll, és hirdeti az örömhírt: **Krisztus kereszthalálával és feltámadásával megváltotta a világot!**

Ez tehát a “pálfordulás”, amely egy-egy csodálatos megtéréssel ma is sokszor megtörténik. Erről a cursillo-sok tudnának mesélni egyet s mászt!

Most, hogy remélhetőleg országunk is fordulat előtt áll, ismét nagy a forgalom a jelképes “damaszkuszi úton”!

Kérjük Istent és a Szűzanyát, égi nagy Pátrónánkat, hogy sokak “pálfordulása” igaz szívből, és ne álnokságból fakadjon!

Antónyi Lászlóné

Pálfordulós ultreya

/2010. január 23./

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” /Mk 16,15/

Nagy és örömteli sóhaj szakadt ki belőlünk szombat estére, amikor bezártuk a templomajtót. Megcsináltuk, lebonyolítottuk az ultreyát, még hozzá Barcikán először, **a pálfordulós ultreyát**. Eddig Miskolc más-más cursillós csoportjai szervezték ezt, kitalálója és meghirdetője **Takács Alajos atya** volt, aki akkoriban Miskolcon teljesített szolgálatot.

Szent Pál a cursillósok védőszentje, melyet VI. Pál pápa hagyott jóvá. A **pálfordulás** nekünk, cursillósoknak kedves ünnepünk, mert a három nap a legtöbünknek szintén ilyen páli fordulatot jelentett az életünkben. Mi is megtapasztalhattuk, meghallottuk Jézus hívó szavát, és tértünk a Jézus által mutatott útra.

A terv eredetileg az volt, hogy mindig Miskolcon lesz ez az ultreya. De a grémium most úgy gondolta, hogy nem

kell mindenáron Miskolchoz kötni ezt az eseményt, így aztán mi, barcikai cursillósok - plébánosunk, Balázs atya egyetértésével - örömmel és nagy nekibuzdulással vállaltuk a megrendezését.

Még egy dolog motivált bennünket. Történetesen az, hogy példát mutassunk arról, hogy ne a vendéglátás legyen a lényege a találkozóknak, hanem a lelki épülés és a szeretet kimutatása.

A szeretet átadásának és a vendéglátásnak persze az étkezés is fontos része, ezért „**zsiroskenyér-kazlat**” építettünk. Azért azt, mert - példánk nyomán - bizonyára a kisebb közösségek is mernek majd ilyen szerény szeretet-lakomát szervezni anyagi csőd nélkül, hiszen a cél, hogy minél több közösség mutassa meg magát egy-egy ultreya szervezésével.

Nagy izgalommal vártuk mi is a

Pálfordulós ultreya Kazincbarcikán

szombatot. Már reggel 7-kor ott voltunk a templomban és indult a zsiroskenyergyártás. Volt, aki a kinti parkolást dirigálta, volt aki püspök atyát várta, hogy méltóképpen tudjuk fogadni.

Hát ez nem egészen úgy sikerült, ahogy terveztük, de az örömet és a tiszteletet „előljárók” nélkül is képesek voltunk bemutatni *Dr. Katona István püspök atyának*, aki szintén cursillós.

Nagy örömeinkre gyülekeztek a vendégek is. A vendégvárók legnagyobb félrelélegeztek, ha kevesen lesznek.

A szentmise kezdésére kb. kétszázan gyűltünk össze az egyházmegye különböző részeiről: pl. Egerből, Nagytályáról, Szentdomonkosról, Hangonyból, Hídvégardóról, Borsodbótáról, Ózdról, Erdőtelekről, Sátoraljaújhelyről - hogy csak a legtovábbi településeket említsük.

Edelényből a görög katolikus cursillós testvérek is eljöttek, aminek nagyon örültünk, mert azt hiszem, példa értékű velük az együttműködés. Egyházmegyei naptárunkba bevettük az Edelény - Császtai ultreyát, ahol szintén együtt, közösen hirdethetjük az Úr dicsőségét.

Az atyák közül ketten is voltak, akik olyan szolgálatot vállaltak, hogy az egész szentmise alatt gyóntatnak.

A szentmisében püspök atya küldetésünkről beszélt, az emmauszi tanítványokat hozta példaként, kiemelve a „*lángolt a szívük*” gondolatot. Attól lángett a szívük, hogy Jézussal voltak.

Jézus most is velünk van, mert megígérte: „*ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok köztük.*” (Mt, 18,20)

Mi ezt mennyire érezzük? Jézus mindig adja magát, itt van, és várja szívünk lángolását.

A másik fontos gondolat: Jézus felismerése. Mi mennyire ismerjük fel életünkben Jézust, és hallgatunk-e szavára? Akarunk-e az Ő útján járni?... Akarjunk! - szólt a biztatás, és menjünk az egész világba, hirdetve az evangéliumot.

A szentmise végén a „*De colorest*” énekeltük kántorunk vezetésével, igazi spanyolos ritmusban.

Ezután következett a „zsiroskenyér” agapé forró teával, a Rózsafüzér-társulat pogácsájával és finom süteményekkel, üdítővel. A teát egy katolikus vállalkozótól kaptuk, aki csak egy imát kért családjáért, különösen az egyhetes Botond nevű negyedik gyermekéért, melyet a résztvevők Mihaleczku Etelka vezetésével közösen mondtak el.

Az igazi ultreya ezután kezdődött, amikor kiscsoportok alakultak, és megosztottuk egymással küldetésünkről szóló gondolatainkat. Ezt negyedórás segítségimádással zártuk, melyen püspök atyánk is részt vett „egyszerű” cursillós-ként.

Balázs atya áldása után elköszöntünk egymástól, és Istennek hálát adva, boldogan láttunk neki a rendrakásnak.

Elfáradva, de azzal a boldog tudattal, hogy az örömhírt és a szeretetet hirdettük - s reméljük jól -, egymás kezét fogtuk, mint reggel a kezdéskor, s hálát adtunk Istennek, amiért bennünket talált alkalmasnak ezen ultreya megszervezésére.

DE COLORES!

Farkas Gábor

Aquinói Szent Tamás egyházdoktor

/ünnepe: január 28./

Amikor magához szólította az Úr a középkor legnagyobb szentjét, Assisi Szent Ferencet, /+1226/ gondoskodott arról, hogy egy új csillag gyúljon ki az Egyház egén, és azt akarta, hogy ez a csillag az egész kereszténység díszé és világossága legyen.

A katolikus iskolák védőszentjévé tett bölcs, filozófus, egyháztanító Aquinói Szent Tamás 1225 körül született aquinói grófok családjából. Előbb a Monté Cassinói kolostorban, majd Nápolyban tanult, és 1244-ben belépett a domonkosok rendjébe. Tudását mesterének, Nagy Szent Albertnek vezetésével Párizsban majd Kölnben mélyítette el. Sokat és bölcsen írt, másokat tanított, a bölcséletben és a hittudományokban elévülhetetlen érdemeket szerzett.

1260-ban IV. Orbán a pápai udvarba hívta. A görög császárral folytatott tárgyalásokon kellett az Egyház álláspontját képviselnie. 1265-ben átvette Rómában a rendi főiskola vezetését.

Terracina közelében, a fossanouvai kolostorban halt meg 1274. március 7-én. 1323-ban avatták szentté, és még ebben az évben felvették ünnepét a római naptárba, halálának napjára. Mivel ez a nap legtöbbször - mint idén is - nagyböjtbe esik, 1969-től január 28-án ünnepeljük, mert 1369-ben e napon szállították át földi maradványait Toulouseba.

A filozófus és teológus szenvedélyes érdeklődése Isten megismerésére irányult. Nemcsak a hit fényénél kereste Istent, hanem az értelem fényénél, azaz a filozófia eszközeivel is.

Tamás ezt a megismerést öt „istenbizonyítékba” foglalta össze, és bennük következtet, hogy a világ úgy, ahogy van, nem jöhetett létre magától, a benne található rend és célszerűség egy természet feletti értelmet követel: *„Hatásai-
ból láthatjuk, van Isten, Ő a többi dolgok oka, és felülmúl mindent, és maga alatt hagy minden létezőt.”*

Teológusként végső bölcsességét és legmélyebb ismereteit a hitből merítette. A hit és a tudás az ő számára nem ellenkezett egymással: *„A kegyelem ajándékai oly módon fűződnek a természethez, hogy azt nem szüntetik meg, hanem tökéletesítik. Ezért a hit fénye, amely kegyelemszerűen árad belénk, nem oltja ki a természetes tudás fényét, amely természetes örökségünk.”*

Isten ajándékozta az embernek a hit világosságát, és ezzel olyan igazságot nyilatkoztatott ki, amelyek minden emberi tudást felülmúlnak.

Érezzük át, milyen mély gondolatok ezek, és napjainkban is mennyire időszzerűk. A **hit** Isten által adott **kegyelem** is, melyet kérni kell, és ha megkaptuk, azzal élnünk is kell, sőt feladatunk an-

nak terjesztésében részt venniünk!

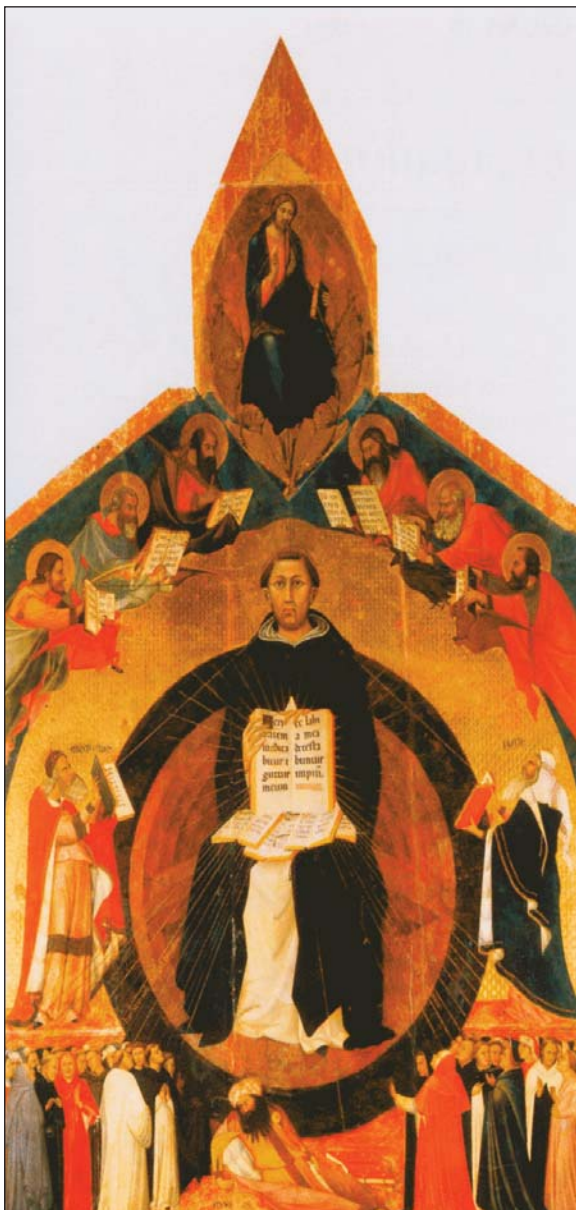
Buzgón imádkozzunk hát Szent Tamás szavaival a keresztény erények és a hit terjedéséért hazánkban is, fiatalságunkért, akik a jövő zálogai!

„Engedd irgalmas Isten, hogy mindazt, ami Neked tetszik, hőn óhajtsam, okosan keresssem, igazán megismerjem, tökéletesen megtegyem neved dicséretére és dicsőségére. Add Uram, hogy jó-, vagy balsorsban egyaránt megállhassam helyemet, hogy abban el ne bizakodjam, ebben el ne csüggedjek.

Adj Uram, Istenem, Téged megismerő értelmet, Téged kereső buzgalmat, Téged megtaláló bölcsességet. Add, hogy életem Előtted kedves legyen, állhatatosságom Téged bízvást várjon, és adj bizalmat, mely Téged végtére átkarolhasson.”

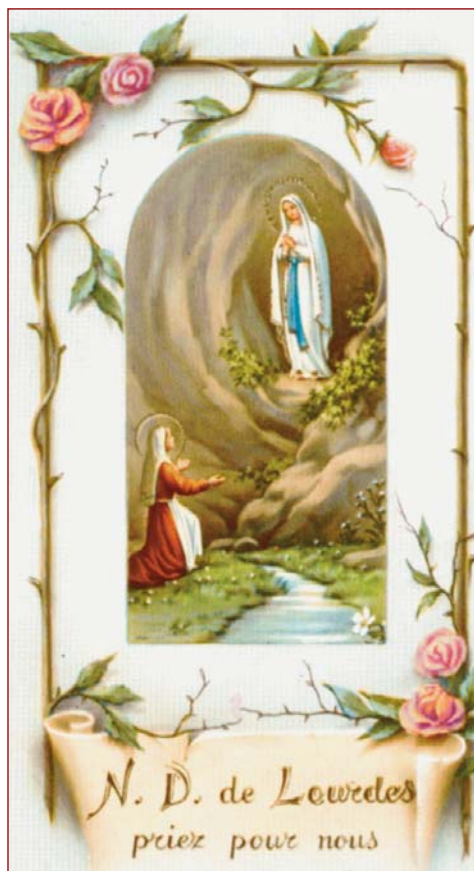
Istenünk, aki Aquinói Szent Tamást az életszentség lángoló szeretetével és a szent tudományban való jártasság tükrévé tetted, kérünk, add meg nekünk, hogy értelmünkkel átlássuk, amit tanított, és szívünkkel kövessük, amit cselekedett!

Béres László

Aquinói Szent Tamás

A LOURDES-I BOLDOGSÁGOS SZŰZ MÁRIA

A Lourdes-i az egyetlen Mária-jelenés, amelyről a Római Miskönyv megemlékezik. **Bernadette Soubirous-nak Lourdes-ban 1858. február 11-én**, a Gave folyó mellett lévő barlangban **jelent meg Szűz Mária**, aki önmagát „**Szeplőtelen Fogantatás**”-nak nevezte. Alapvető üzenete: bűnbánat és imád-

ság a bűnösökért, valamint a rózsafüzér imádkozásának ajánlása.

A Szent Szűz gyógyító forrást fakasztott a jelenési barlangban. Tele van a víz a világosság összes kisugárzásával! Minden betegségre jó ez a csodás víz, amelynek az a feladata, hogy növelje a hitet, enyhítse a fájdalmakat, gyógyítsa a sebeket, tisztítsa és éltesse a testet és a lelket egyaránt.

A március 2-i látomásban a Hölgy ezt mondta Bernadettnek: „*Menjen és mondja meg a papnak, hogy építsenek ide egy kápolnát és körmenetben jöjjenek.*”

A Lourdes-i jelenés híre hazánkban is felkeltette a Szeplőtelen Szűz Mária iránti tiszteletet. Templomainkban kilencnapos ájtatossággal ünnepeljük a csodás jelenés fordulóját minden évben.

A Szűzanya e jelenése által hívta fel a szenvedők figyelmét az Eucharisztia jelentőségére a betegek életében. Ezért is rendelte el II. János Pál pápa 1992-ben, hogy **február 11-e** legyen a **Betegek Világnapja**, melynek kapcsán így ír idei üzenetében XVI. Benedek pápa:

„*Ha befogadjuk és megéljük Isten kegyelmét hétköznapijainkban, akkor megérthetjük, hogy a betegség és a szenvedés a remény iskolájává válhat. Az ember nem akkor gyógyul meg, ha menekül a fájdalom elől, hanem, ha képes arra, hogy a nehézségekben értelmet találjon a Krisztussal való egyesülés révén.*”

Bratu Sándorné

II. János Pál pápa és az Isteni Irgalmasság

Öt éve annak, hogy II. János Pál pápa az örökkévalóságba költözött. Boldoggá avatási eljárását már 2005. november 4-én - hét hónappal a halála után - elindították. Lengyel származású pápaként sokat fáradozott azon, hogy világszerte egyre szélesebb körben ismertté és elfogadottá váljék a szintén lengyel **Maria Faustyna Kowalska** szerzetesnővér Naplójának tartalma. A **Napló** magyar nyelven először 1998-ban jelent meg Egerben, főegyházmegyei engedéllyel (fordította: Trojan Márta; szerkesztette: Antalóczi Lajos).

Jézus a 20. században Mária Fausztinát választotta ki, hogy Isten irgalmasságának apostola legyen. Látomásban föl-szólította, hogy hirdesse a minden embernek szóló isteni irgalmasságot.

Szüntelenül kérje ezt az irgalmat mindenki számára, és terjessze az Isteni Irgalmasság tiszteletét.

Naplójában Mária Fausztina mindent hűségesen följegyzett, amint ezt Jézus kérte tőle. Leírta Istennel való bensőséges kapcsolatát, misztikus élményeit, testi, lelki szenvedéseit, és természetesen az Isteni Irgalmasság üzenetét, amit Jézus bízott rá:

„Ma téged küldelek az egész emberi-séghez irgalmasságom üzenetével. Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani, és Irgalmas Szívemre ölelni”.

Mária Fausztina nővérnek - Jézus hűséges menyasszonyaként - valóban sikerült elindítania az Isteni Irgalmasság tisz-

teletét. Szentség hírében halt meg 1938. október 5-én, 33 évesen.

II. János Pál pápa - aki fiatal korát Fausztina kolostora közelében töltötte, és krakkói érsekként foglalkozott az ügyével - 2000-ben elrendelte **az Isteni Irgalmasság ünnepét, a Húsvétvasárnapot követő vasárnapra**. 2002. augusztus 17-én fölszentelte a Fausztina nővér sírja fölé épült krakkói Isteni Irgalmasság templomot, melynek altemplomában magyar kápolna is van.

II. János Pál pápa Fausztinát 1993. április 18-án boldoggá, 2000. április 30-án szentté avatta (mindkét dátum Húsvét 2. vasárnapjára esett). Szent Fausztina nővér liturgikus emléknapiját halálának napjára (nov. 5.) helyezték. Amikor a pápa 2005. április 2-án elhunyt, éppen az Isteni Irgalmasság vasárnapjának vigíliája volt...

1999-ben jelent meg az egri Kisboldogasszony Plébánia és az egri Főegyházmegyei Könyvtár kiadásában az **„Irgalmad többet ér, mint az élet” (Zsolt 62,4) - Gondolatok az Isteni Irgalmasságról és lelkipásztori lehetőségeiről** című könyv. A könyvet - a 2000. év decemberében elhunyt - Antalóczi Lajos pp. prelátus, plébános, érseki könyvtárigazgató szerkesztette és Katona István egri segédpüspök lektorálta. Az alábbiakban ebből a könyvből hozok részleteket. Elsőként a bűn elhatalmasodásáról szóló fejezetből:

„Felettből vigasztaló a Szentírás második kijelentése az elhatalmasodott bűn-

nel kapcsolatban: „*Amikor azonban elhatalmasodott a bűn, túlradt a kegyelem.*” (Róm 5,20b)

Úgy véljük, az utolsó százhetven év, az utolsó idők szembetűnő jellemzői között említhetjük a bűn térhódítása mellett a nyomában járó pusztítást, és a túlradó kegyelmet. Megítélésünk szerint a Mária-üzenetek éppen úgy, mint az Isteni Irgalmasság megnyilatkozásai az elhatalmasodó bűnnel szemben a határtalan isteni szeretetből fakadó és túlradó kegyelem jelei. *Míg a Mária-jelenések a bűn elhatalmasodásától és annak következményeitől kívánnak megóvni bennünket, addig az Isteni Irgalmasság a bűn áldozatait szólítja meg, és akarja visszavezetni az Evangéliumhoz.*

Isten a bűneink révén felhalmozódott tartozás teljes elengedését kínálja, s egyben segítségét ajánlja az élet teljes rendezéséhez. A mi feladatunk csupán a szükséges együttműködés Isten akaratával.

Az ember teljesen szabadon dönthet az Isteni Irgalmasság üzenetének elfogadása vagy elutasítása ügyében. Ajánlatos azonban tudnia Jézus figyelmeztetéséről:

„*Ó, szegények, akik nem akarnak élni Isten irgalmasságának csodájával; hiába fogtok majd könyörögni, már késő lesz.*” (Napló 1448) „*Aki nem akar az irgalom kapuján átmenni, annak igazságosságom kapuján kell áthaladnia.*” (Napló 1146)

A könyv külön fejezetben foglalja össze **II. János Pál tanítását az Isteni Irgalmasságról:**

„II. János Pál pápa három évtizeden át (krakkói segédpüspökségétől kezdődően), pontosabban 1963-1993-ig dolgozott Faustyna Kowalska Naplójának egyházi elfogadtatásán. Feltehetően a Napló tar-

talma is hozzájárult ahhoz, hogy második enciklikáját az Isteni Irgalmasságnak szentelte.

Az említett történelmi szükséghelyzet a sérült emberiség mai helyzete, amely kifejeződik egyrészt az Egyházban tapasztalható negatív jelenségek, másrészt az elhatalmasodó bűn és annak valamennyi következménye által. Ez teremti meg, s jelent sürgető felszólítást az Egyház számára, hogy mélységében mutassa be az „*irgalmasság Atyjának*” Krisztus által feltárt misztériumát. Megérett az idő, a történelem, Isten irgalmasságának mélyebb megismerésére és a belőle fakadó lelki javak gyümölcsöztetésére, az evangelizációba való beépülésére.

II. János Pál pápa történelmi sürgetésnek tett eleget a ***Dives in misericordia (Irgalmasságában gazdag Isten)*** c. enciklikájának kiadásával. (A cím utalás az Ef 2,4-re: „*De az irgalmasságában gazdag Isten azzal mutatta meg nagy szeretetét irántunk, hogy, bár bűneink miatt holtak voltunk, Krisztussal életre keltett minket.*”)

A történelmi szükséghelyzetről a pápa így ír: „*Úgy tűnik, korunk emberének lelke szembefordul az irgalmas Istennel, talán jobban, mint korábban. S azt is megpróbálja, hogy az emberi szívből kiirtsa és az életből kiiktassa az irgalom gondolatát is. Mert úgy véli, az irgalom szava és fogalma nehézséget okoz annak az embernek, aki a történelemben eddig tapasztalt mértéken messze túl úrrá vált..., s hatalma alá vetette a földet és uralkodik rajta. ... A mai világ állapota... több olyan fenyegető jelenséget is mutat, amelyek minden eddigi ismert veszedelmnél sokkal rosszabbak. ... Istennek, az*

'irgalmasság Atyjának' Krisztus által föltárt misztériuma olyan különleges fel-szólítássá válik, mely az embert fenyegető mai veszedelmek közepette az Egyház felé hangzik el." (DM 7-9) Az enciklika célja: Krisztusban megmutatni „az irgalom Atyját, a teljes vigasztalás Istenét.” (2Kor 1,3) A pápa ebben a művében gazdag tanítást ad az Isteni Irgalomról.

Az enciklika hosszan taglalja a Szent-írás tanítását az Isten irgalmáról, majd kifejti, hogy Mária is „részes az irgalom kinyilatkoztatásának”, aki „tapasztalta és kiérdemelte” az irgalmat, sőt istenanyasága miatt egyenesen az „irgalom eszköze”. Ennek kapcsán „szólíthatjuk Máriát az Irgalom Anyjának (Mater Misericordiae), Irgalmas Úrnőnek (Domina Nostra Misericordiae) és az Isteni Irgalom Anyjának (Mater Divinae Misericordiae). Mindhárom megszólításban súlyos teológiai tartalom rejlik...” (DM 56)

A továbbiakban az Isten irgalma és mai világunk kapcsolatáról esik szó az enciklikában.

Ezt követően a Szentatyia így tanít: „Mivel az irgalom a végtelen Isten tökéletessége, maga is végtelen. Ezért határtalan és kimeríthetetlen az Atya készsége arra, hogy befogadja tékozló fiait, ha hazatérnek. Ugyanezért végtelen a bűnbocsánat lehetősége és gyorsasága is: a Fiú csodálatos áldozatának értéke miatt. Ezt a hatalmat semmiféle emberi bűn nem képes felülmúlni, de még csökkenteni sem.”

Egyedül a bűnben való megátalkodottság tudja megkötni ezt a jóságot. Róma Püspöke figyelmeztet: aki részesedni akar ebben az irgalomban, annak be kell látnia bűnösségét, meg kell térnie, irgalmasnak kell lennie, és a „megtérés álla-

potában” kell élnie. (DM 78-80)

A befejezésben a pápa felszólít bennünket: „Könyörögjünk Istenhez az irgalomért századunk embere számára!” (DM 98) „Mária közbenjárásával könyörögjünk, aki szüntelenül hirdette a 'nemzedékről nemzedékre' szóló irgalmat. De imádságunkhoz mindazok közbenjárását is várjuk, akikben a hegyi beszéd szavai már valóra váltak: 'Boldogok az irgalmasok, mert ők majd irgalmat nyernek.’” (DM 101)

A pápa elmondja: az Egyház feladata, hogy folytassa az irgalom kinyilvánítását. (Vállalnia, hirdetnie és élnie kell az isteni irgalmat.) Az Egyház azért él, hogy az irgalom jele legyen.

A Szentatyia így fejezi be enciklikáját: „Minél hevesebben ellenkezik az emberi történelem, minél élesebben mutatkoznak korunk világi kultúrájának különbségei, és minél inkább tagadja az emberiség Istent, annál inkább kell közelednünk ahhoz a misztériumhoz, amely öröktől fogva Istenben rejtőzött, majd Jézus Krisztus által az időben valóban közöltetett az emberrel.” (DM 103)

Az elhatalmasodott bűnnel szemben a szeretet Istene túlárado kegyelmében, tevékeny szánalmában utána megy az elveszett bárányoknak. Újra és újra figyelmeztet a veszélyekre, és az Istenhez való visszatérésben megoldást és segítséget kínál. Így volt ez az Ószövetségben, és így van ez ma is. Ennek vagyunk tanúi többek között a Mária-jelenések esetében, s erről szól az Isteni Irgalmasság üzenete is.

Árvai Zoltán
vizsolyi plébános

BALÁZS PÜSPÖK NAPJA - BALÁZSOLÁS

A keresztény emberek életük iskolájában - főleg ha vallásgyakorlók -, többször is részesülhettek Balázs-áldásban. Emlékezhetünk arra, hogy a szentmise végén a pap egy kereszt alakban összecsavart gyertyát tart a hívek álla alá, miközben áldást mond. Elfogadjuk, keresztet vetünk, és talán megkönnyebbülünk. Hitünk-ből fakadóan a téli, megfázásos időben erősít meg bennünket ez az áldás. Kegyelemben érezhetjük magunkat. Az egyháznak köszönhetően ezt az úgynevezett **balázsolást** Balázs püspök napjához, február harmadikához köthetjük.

Történeti háttere egy legendából indult. Szent Balázs a római császárok idején élt. Nagyon szerette az állatokat, ami abban nyilvánult meg, hogy a barlangja körül settenkedők őrizték és védtek őt. Megérezték szeretetét irántuk, vágytak a simogatására, aki ebben nem volt rest.

- A legenda szerint, amikor az egyik szegény asszonynak a malacát elvitte a farkas, Balázs püspökhöz futott, aki éppen börtönben volt. Az asszony jól tudta ezt, de mégis kérte, hogy imádkozzon, mert családja léte forog kockán.

Az ima hatására - hihetetlen -, de a farkas visszavitte a malacot a szegény családnak. Az asszony hálából gyertyát és ételt vitt a tömlöcbe sínylődő püspököknek.

- Egy másik, ehhez hasonló esetről is beszámol a legenda. Egy kisgyermek tor-

kában akadt szálka miatt fuldoklott. Szülei gyorsan Balázs püspökhöz futottak, aki - két égő gyertyát kereszt alakban a gyermek álla alá tartva - megmentette őt.

Már a 6. században, amikor valaki tortán szálka akadt meg, azt mondták: „*Balázs vértanú és Krisztus szolgája mondja: vagy le, vagy föl!*”

Mindenfelé elterjedt a tisztelete, akár ember, akár állat betegedett meg, gyertyát áldoztak emlékére. A 13. században Szent Balázs napján még vízszentelés is volt, amely vízzel megszentelték a templom elé hajtott állatokat is.

Ki is volt Balázs püspök? Kinek köszönhetjük a sok csodát és a balázsolást?

Szent Balázs a mai Törökország területén élt a 3. században. Püspökké választása után vonult vissza a már említett barlangba. Ott imádkozott, onnan vezette népét. Tanácsai, gyógyításai messze földre elterjedtek.

A római helytartó nem nézte jó szemmel cselekedeteit. Kapott az alkalmon, amikor a császár keresztényüldözési parancsainak eleget téve elfogatta, bíróság elé állította a püspököt. Az oroszlánokból, tigrisekből, medvékből és farkasokból álló „testőrsége” sem tudott segíteni rajta. Mivel Balázs hitét nem sikerült megtörni, megkorbácsolták, majd siralomházba került.

Rabsága alatti segítségnyújtásai, cso-

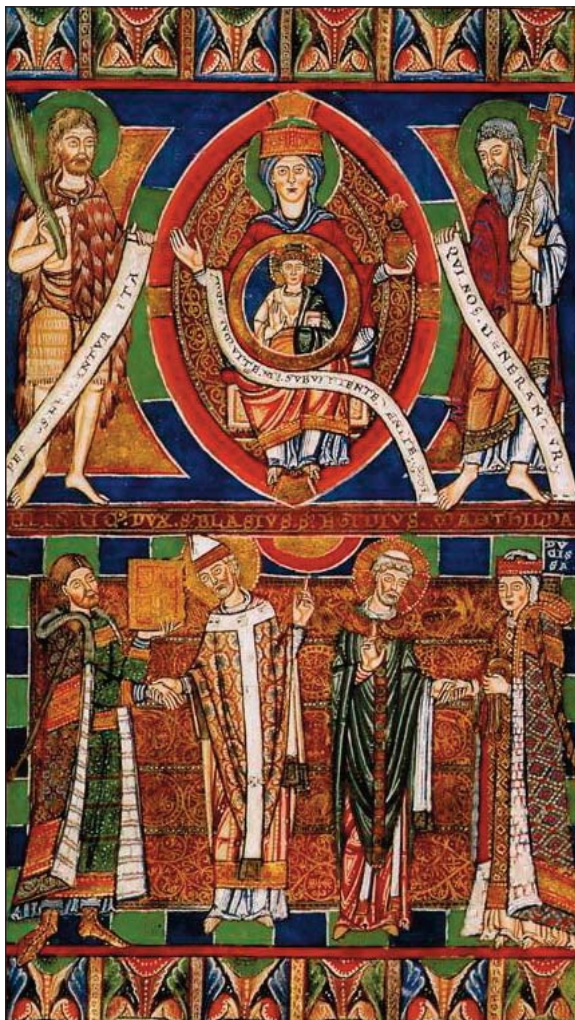
dái sem lágyították meg fogvatartói szívét. Vízbefojtás általi halálra ítélték, de végül egy hihetetlen csoda miatt ezt nem mérték megtenni, inkább lefejezték.

Tisztelete halála után még inkább folytatódott. Torokbajok elleni védőszentként épült be az egyház történelmébe. Ereklýéit Mainban, Trierben, Lübeckben, Párizsban és Ragunában őrzik. Konstantinápolyban és Rómában templomok épültek tiszteletére. Szobrokon, képeken általában püspöki öltözetben vagy palástban ábrázolják, pásztorbottal és keresztbe illesztett gyertyákkal.

Szent Balázs az orvosok, a takácsok, a molnárok és a fúvós muzsikuskok védőszentje. Időjelző szentként is tisztelik. Névnap ünnepének ideje a tél és a veszedelmes viharok végét jelzi.

A Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség nyájának pásztoraként *Balázs plébános atyánkat* is köszönthetjük e napon. Biztosan nem véletlen itteni munkálkodása közöttünk.

Balázs-áldáskor imádkozunk egyházközségünkért, kérjük Szent Balázs püspök pártfogását, hogy tartsa meg nekünk kedves plébános Ba-

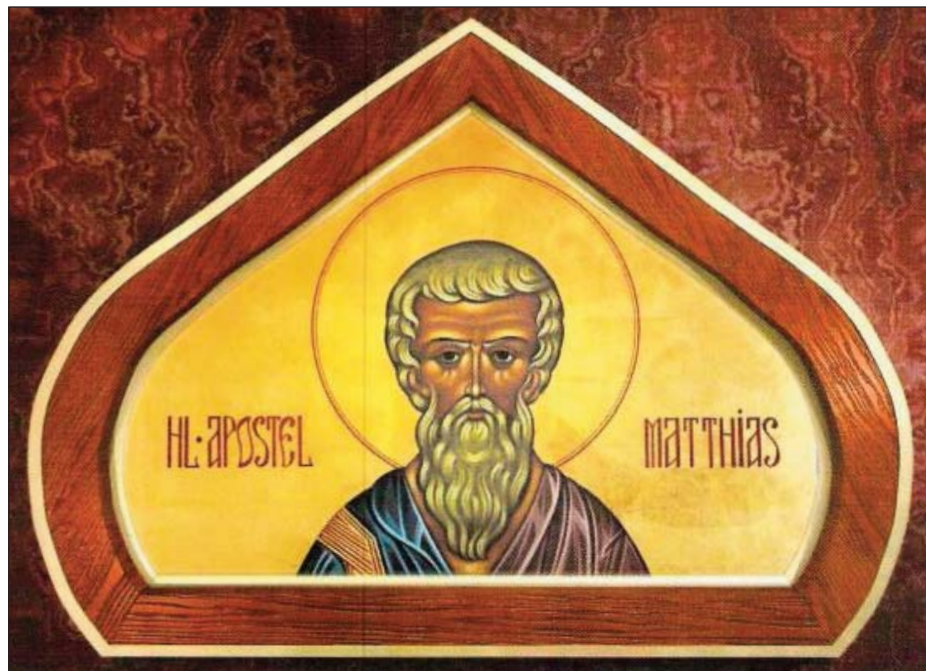

lázs atyánkat nyájának élén erőben, egészségben, aki balázsoláskor így imádkozik értünk:

„Mentsen és őrizzen meg téged az Úr a torokbajtól és minden egyéb bajtól, az Atya, a Fiú és a Szentlélek Istennek nevében. Amen.”

z.f.r.

JÉGTÖRŐ MÁTYÁS

Szent Mátyás apostol

A február végi jeles napok közül talán a legismertebb 24-e, Mátyás, a jégtörő, aki vagy meghozza, vagy megtöri a jeget. *“Ha nincs, jeget csínál, / Elrontja, bontja, ha talál, / A jeget olvasztja Mátyás, / Töri, és rajta likat ás...”* - többek között így emlékeztek a réges-régi magyar kalendáriumok télutó havának ma is nagyon népszerű időjóslatára.

Van egy szólásunk is, miszerint: *Mátyás, Gergely két rossz ember* - ami arra utal, hogy legtöbbször hideg, szeles idő szokott lenni ezen a két napon.

Nekünk, katolikusoknak a Mátyás név mást is jelent. **Szent Mátyás apostolt** Krisztus feltámadása után választották maguk közé a hűtlen Júdás helyére a tanítványok, hogy az Úrtól rendelt tizenkettes szám teljessé váljék.

A jeruzsálemi kicsiny közösség Jézus feltámadása után, még pünkösd előtt Júdás helyett egy másik apostolt akart választani egyfajta istenítélettel (ApCsel 1,15-26). Lukács ránk hagyományozta Péter beszédét, melyben így érvelt:

„Kell tehát, hogy azok közül, akik mindig velünk tartottak, amikor a mi Urunk, Jézus közöttünk járt-kelt, kezdve János keresztségétől egészen mennybevétele napjáig, valaki velünk együtt tanúskodjék feltámadásáról.”

Két jelöltet állítottak, akik megfeleltek ennek a feltételnek: Barnabást és Mátyást. A sors Mátyásra esett, és őt sorolták az apostolok közé.

Mátyás további sorsa ismeretlen előttünk. Az apokrif - András és Mátyás cselekedetei - állítása szerint a missziós területek elosztása alkalmával „az emberevők országa” jutott neki. Ott Mátyást megvakították, s börtönbe vetették, de Isten visszaadta látását, és András csodálatos módon kiszabadította. A vértanúhalált állítólag lefejezés útján szenvedte el. Emiatt bárdal szokták ábrázolni, és a keresztény mészárosok és ácsok őt választották védőszentjükül.

Ereklyéit Ilona császárné a 4. században Trierbe vitette. Még ma is tiszteletben részesítik ott a Szent Mátyás apátság bazilikájában. A tizenkettedik apostol, Mátyás sírja őrzésének dicső-

ségét azonban magának igényli a római St. Maria Maggiore-bazilika és a padovai St. Giustina is.

Rómában a 11. századtól február 24-én ünnepelték Mátyást, mert a Jeromos-féle martirológium ezen a napon emlékezik meg róla. Mivel ez a böjti időbe esik, 1969-ben áttették május 14-re.

Szent Mátyásról az említett forrásokon kívül csak a legenda rajzol eleven képet. Ott olvassuk: Amikor Júdea-szerte prédikált, a vakokat látók-ká, a leprásokat tisztává tette, és kiűzte az ördögöket. A bénáknak visszaadta a járásukat, a süketeknek a hallásukat, a holtaknak az életüket. Amikor sok csodájáért bevádolták, ezt mondta a főpapnak:

„A gaztettekről, amelyekkel vádoltok, nem sokat tudok mondani, mert kereszténynek lenni nem gaztett, hanem a legnagyobb dicsőség!”

Ketten tanúskodtak hamisan ellene, és megkövezésre ítélték. Csak azt kérte, hogy a követeket temessék el vele együtt. Kitért karokkal adta vissza lelkét az égnek. Mátyás, aki a törvény alapos ismerője, tiszta szívű, bölcs szellemű, a Szentírás kifejtésében éles elméjű, a tanácsadásban megfontolt, az igehirdetésben bátor volt, ily módon egyesült Urával.

Összeállította: Hajagos Béláné

Perpétua és Felicitás

Szent Perpétua és Felicitás

A Mindenszentek litániájában sokszor felfigyeltem két névre: **Szent Perpétua** és **Felicitás** nevére. Kíváncsivá tett, hogy miért is kerültek a litánia szentjei közé, akiket március 7-én ünnepel az Egyház.

Szerencsém volt, mert pár nappal ezelőtt sikerült megvennem Dr. Katona István püspök atya *“Szentek, szent életű emberek”* című könyvét. Ebben a könyvben püspök atya a Szent István Rádióban naponta elhangzó *“A nap szentje”* ismertetőjét írta le, tömören, röviden kiemelve, ami életükben lényeges és vonzó számunkra.

Talán mások is vannak, akik a címben említett két szent asszonyról nem sokat tudnak, így kiemelek néhány információt róluk.

A III. században éltek Észak-Afrikában - ami az akkori Római Birodalomhoz tartozott - borzalmas keresztényüldözés időszakában.

Egy nap Karthágóban, a fővárosban három férfit és két nőt vettek börtönbe. A két nő - **Perpétua** és **Felicitás** - hitjelöltök voltak, akik csak a börtönben vették fel a keresztséget. Életük utolsó napjait feljegyzések örökítették meg.

- **Perpétua** mindössze 22 éves, fiatal és igen előkelő özvegy volt. A börtönben is mellére tapadt kis csecsemője, otthon pedig szegénykezett és aggódott miatta pogány édesapja.

Az apa megjelent a börtönben, és kérte a lányát, hogy tagadja meg a hitét. A lány határozott válasza az volt: *“Keresztény vagyok”*. Erre az atya ököllel esett neki a lányának.

Más alkalommal könnyek között könyörgött neki. Perpétua vigasztalta apját, de a hit szava most is erősebb volt a vér szavánál.

A vádlottak a bíró előtt álltak. Perpétuára került a sor. Ekkor megjelent apja, karján a kisgyermekkel.

- Könyörülj meg gyermekeden! - kérte lányát. A bíró is biztatta a fiatalasszonyt.

- Nem tehetem meg! - volt a válasza.

- Ezek szerint tehát keresztény vagy?

- kérdezte a bíró.

- Igen, keresztény vagyok - válaszolta hősi lélekkel a gyenge asszony.

A vádlottakat megkorbácsolták és a cirkuszba a vadállatok elé vitték. Egy vad tehén szarvára kapta a gyenge Perpétuát és halálosan megsebezte. Egy római katona kegyelemdöfésétől halt meg 203. március 7-én.

• **Felicitas** szintén egészen fiatal volt és rabszolga. Az Egyház zsolozsmájában így emlékezik meg róla: Felicitas pedig - amikor már közeledett a

cirkuszi játék napja, minthogy már nyolc hónapja áldott állapotban volt - igen nagyon félt, hogy kivégzését elhalasztják, amennyiben a törvények tiltották az ilyen nők kivégzését. Azonban vértanútársainak imáira koraszüléssel megszülte kislányát. Amikor a szülés fájdalmaiban vajúdott, az egyik ór így szólt hozzá:

- Ha most így kínlódsz, mit fogsz tenni, ha a vadállatok elé dobnak? Ő erre csak ezt felelte:

- Most én szenvedek, de akkor más lesz bennem, aki szenved helyettem, minthogy én is Érté fogok szenvedni.

Életét Perpétuáéval hasonló módon fejezte be. Szent Ágoston a két fiatalasszonyt az Egyház legnagyobb vértanúi közé sorolja. Azt írja róluk, hogy sírjukhoz több keresztény zárandokol, mint ahány pogány nézte a vértanúságukat. A hálás Egyház is felvette nevüket a szentmise kánonjába.

Mihaleczku Etelka

Hit

Más dolog Istent hinni, és más: Istenben hinni, s megint más: Istennek hinni.

Istent hinni annyi, mint hinni az Ő létezésében.

Istenben hinni annyi, mint hitünk alapján Őt szeretni.

Istennek hinni pedig nem más, mint hinni az Ő szavának. (Sz. Bonaventura)

.....

Ne azért láss, hogy higgy! Hanem higgy, amikor még nem látsz! Hisszük, amit nem látunk, hogy méltók legyünk meglátni azt, amit hiszünk! Hitünk megígért jutalma az Isten látása. Most csak hiszünk – nem látunk. S e hitünk jutalmául meglátjuk azt, amit hiszünk. (Szent Ágoston)

Urunk fogantatásának ünnepe

(március 25.)

F. Lippi: Angyali üdvözlés

„**Gyümölcsoltó Boldogasszony**” - ízlelgetem e gyönyörű elnevezést. A magyar nép Istenanya iránti szeretete ebben is megnyilvánul. Nincs a világon olyan nemzet, aki ilyen jelzővel illetné a Szűzanyát. Pedig az elnevezés nagyon is találó.

A kertész életében a gyümölcsfa oltása egy olyan cselekmény, amikor a vad alanyú fába nemes oltást teszünk, s ezután a fa nemes gyümölcsöt hoz.

Isten végtelenül szerette az emberiséget, látta vad hajtságait, ezért a Fiát oltotta be, hogy nemesebb, értékesebb gyümölcsöt teremjünk az Ő kegyelme által. Ekkor jutott el a történelem a maga teljességére, amikor Mária Istentől viselős lett, és méhében a Szentháromság isteni személyeit hordozta.

Kedves imája volt családunknak, és számomra ma is az maradt: az **ÚR ANGYALA** imádság. Ez az ima pontosan

követi a második isteni Személy megtestesülésének misztériumát, melyet a magyar nyelv Lukács evangéliumának 1,28-38 alapján tömören, nemes egyszerűséggel fogalmaz meg.

„Az Úr angyala köszönté a Boldogságos Szűz Máriát, és ő méhébe fogadá a Szentlélektől szent Fiát.” „Üdvözlégy Mária! Kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse Jézus”... „Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint.”

E szavak elhangzása után új korszak kezdődött az embernek Istennel való történetében. A Szabadítóra évszázadok óta vágyakozó emberiség céljához érkezett. Ezt a csodálatos eseményt előre jelzik Joel, Zakariás próféciái. „Örülj, ujjongj Sion leánya, mert nézd, máris jövök, hogy nálad lakjam, mondja az Úr.” (Zak 2,14)

Sion leánya, akiről az ősi szövegek beszélnek, valójában Mária. Isten megörizte Máriát az áteredendő büntől, ezért ő öröktől fogva szeplőtelenül fogantatott.

Amikor az Atya elhatározta, hogy elküldi a Fiút és a Lelket, akkor született Mária. Ő lett Isten élő temploma, akinek az ég látogatását kellett befogadnia. Így küldte hozzá a Lelket „miután viselőssé vált a Szentlélektől.” (Mt 1,18)

Szent Pál a galatákhoz írt levélben egyetlen mondatban foglalja össze Jézus életét: „Amikor érkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és Ő alávetette magát a törvénynek... hogy a fogadott fiúságot elnyerjük.” (Gal 4, 4-5)

Szent János ezt írja: „Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (Jn 4-9-14) Vagyis **értünk** emberekért, a mi megváltásunkért történt minden!

Jézus, aki Istennel egyenlő, otthagyta az Atya dicsőségét, ahol öröktől fogva élt. A názareti Jézus személyében maga az Isten jött el közénk, hogy testvérünk legyen. Az Atya szeretetének testté lett kinyilatkoztatása egy olyan szereteté, amely minden emberi fogalmat meghalad. Az Isten legnagyobb kegyelmi ajándéka Jézus, aki Istennel egyenlő, „szolgai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez.” (Fil 2,6-11)

Urunk fogantatásának ünnepe örömmel ünnep! Az angyali köszöntésben Máriát örömmel hívja Gábel angyal, mert Mária kimondott IGEN-je után az egész menny a földre szállt. Két isteni küldés vált valósággá benne, a Szentléleké, aki reá szállt, és a Fiúé, aki méhében megtestesült, és megkezdte földi életét.

A Szűzanya e perctől kezdve a megtestesülni akaró megváltó Istent, és a megváltásra váró emberiséget szolgálja. **Máriában ezért társmegváltónkat és minden kegyelem közvetítőjét tiszteljük.** Méltóságának elsődleges forrása, hogy Ő a Megváltó Isten Édesanyja. Forduljunk ezért bizalommal hozzá, benne vigasztalást és üdvösséget találunk életünk minden bajában, mert

„Az Ige testté lőn és miköztünk lakozék.
Imádkozzál érettiünk Istennek Szent Anyja,
Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire.”

Mizsei Sándorné

A BÚZASZENTELÉS

A búzaszentelés története több ezer esztendőös múltra tekinthet vissza. A termesztett növényeket károsító betegségek megjelenését az ember évezredek óta istencsapásként, bűneinek büntetéseként tekintette.

A kereszténység búzaszentelő szertartásának első, hitelesnek tekinthető nyomai a 9. századból maradtak ránk. Az eseményt április 25-éhez kötötték. Ezen a napon Szent Márk evangéliumát ünnepli az egyház, de nagyjából ez az az időpont, amikor az őszeletett búza olyan fejlődési állapotban van, hogy a gabonarozsda és más károsítók gyakran és könnyen támadják.

A frankok földjén elterjedt magánajtatosságból alakult ki a későbbi, már “hivatalosnak” is tekinthető, imádsággal és körmenettel egybekötött szentelési gyakorlat a 11. században, német nyelvterületen, majd onnan tovább, Magyarországra is gyorsan eljutott. A búzaszentelés napja hivatalos egyházi ünnep volt, maga a szentelés az egész Kárpát-medencében hasonlóképpen történt.

Szent Márk napján minden község népe - a pap vezetésével - körmenet keretében kivonult a határba. Magukkal vitték a máskor is használt templomi zászlókat és a feszületet. Általában minden évben más-más helyre mentek, de csak oda,

ahol szép és gondozott volt a búzatábla. A kijelölt táblához érve a hívek körülveték a papjukat, aki imádkozott, majd megszentelte a vetést.

A szertartást követően mindenki igyekezett legalább néhány szál szentelt búzát tépni, s azt mindig az imakönyvükben őrizték. A búzaszentelési körmenet alatt és közben litániát imádkoztak és énekeltek. A szertartás végén a pap a négy világtáj felé fordulva négy evangéliumi szakaszt énekelt annak jeléül, hogy az áldást az egész határ, sőt az egész világ búzavetésére kéri.

A búzaszentelési körmenetet az ötvenes évek elején betiltották, azt követően

vagy a templom falain belül végezték el a búzaszentelést, vagy kénytelenek voltak még arról is lemondani.

Napjainkban már nem tiltja senki, s így a búzaszentelésnek - legalábbis elvben - nincs akadálya. Nagy kár volna tehát, ha hagynánk feledésbe merülni, hiszen a hitben való erősödésünket és gyarapodásunkat is szolgálja. Őrizzük, ápoljuk ezt a tisztas hagyományunkat is féltő szeretettel.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy ezt a Földet mi csak bérbe vettük az unokáinktól. Ezért kötelességünk azt minden szép hagyományunkkal együtt továbbadni nekik - ápoltan, tisztán és sértetlenül.

BÚZASZENTELÉSI ÉNEK

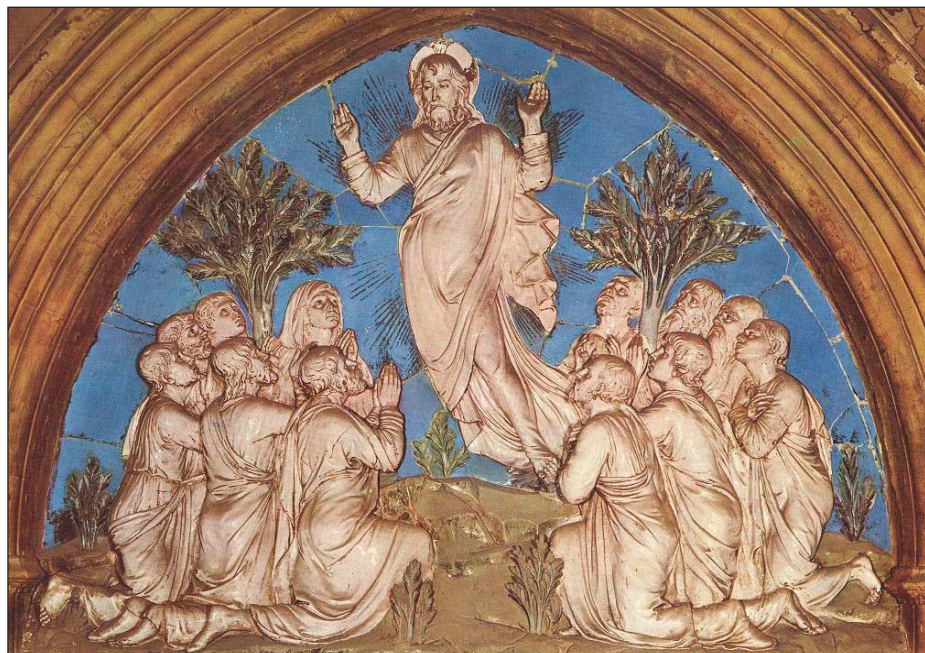
Észak felé: Aki gondolsz a mádár, köntöst adsz a kis virágra, kegyes szemed legyen rajtunk, Te benned van bizodalmunk. Téli fagyban, hóban, jégben, Te vagy minden reménységem. Jön a tavasz, az új élet, abban minden újraéled.

Dél felé: Kik bajukkal Hozzád futnak, segítségért folyamodnak. Nem szenvednek ők szükségét, mindig érzik segítséged. Ha velünk az Úr áldása, nincs gondunk az aratásra. Százszoros lesz a termésünk, áldj meg Urunk, erre kérünk.

Kelet felé: Te, ki hinted Igéd magvát, kemény szívünk alakítsd át. Vesd el benne szent Igédet, abból fakad örök élet. Itt a tavasz, fák rügyeznek, áldd meg a mi vetésünket! Búzánk, árpánk aratásra, hadd szökjön fel dúsan szárba.

Nyugat felé: Úr Jézus, ki azt hirdetted: ki Veled tart, el nem vesztet, erősítsd meg gyenge lelkünk, örök tűzre ne kerüljünk. Ősi vihar hogyan kerget, nyugtot szívünk nálad lelhet. Édes Jézus, kérünk szépen: áldd meg munkánk egész évben!

JÉZUS NEM VENDÉG, HANEM BENNÜNK ÉL

Ismerős a népi mondás, mely szerint az igazi vendégnek kétszer szoktak örülni: akkor, amikor megérkezik, és akkor, amikor elmegy. Sokan Jézussal is így vannak.

Szép és megható a karácsony; Máriával együtt mi is kézbe vehetjük és dédelgethetjük a kisded Jézust.

Megrendítő a nagypéntek. A nem hívőből is kicsal bizonyos együttérzést ez a szerencsétlen ember, akit ronggyá vernek, majd keresztre feszítenek.

Nem igazán tudunk mit kezdeni a húsvétal, mert oly idegen annak a lehetőség, hogy feltámadott testben örökké éljünk. Mindezek nyomán éppen időszerű, hogy vissza is menjen a mennybe, így már nem zavarja kis köreinket.

Sok embertársunk számára ennyi Jézus története. Mégis, nem lehet elfelejteni és megkerülni Jézust, legfeljebb tudatosan kihagyni az életünkéből.

Urunk mennybemenetelének ünnepe a húsvét utáni 40. nap. Az ös-

egyház a IV. századig a Szentlélek eljövételével együtt, pünkösdkor ünnepelte ezt. Később a Szentírásból ismert húsvét utáni 40. napra került. 1918-ig a húsvéti szentáldozás határnapja volt; ebből ered az egyedülálló magyar név: *áldozócsüörtök*.

Jézus úgy megy el, hogy még inkább velünk marad. Eddig egyetlen nép körében élt, most már Szentlelke által mindenkinél él. Eddig kevesen láthatták fizikai szemeikkel, most már mindenki láthatja a hit szemével.

Újfajta emberi családot alapít. Nehezebb őt észrevenni, mert bűneink korlátozták szívünket, de a hiteles emberek által mégis növekszik ez a lelki család, amelyet egyháznak nevezünk.

Jézus mennybemenetele nem fizikai helyváltoztatás, hanem olyan létforma kezdete, amely eddig ismeretlen volt számunkra. Mindig is szeretünk volna gondtalanul és veszélyek nélkül élni, de ez lehetetlen volt. Akik találkoztak a feltámadt Jézussal, biztos, hogy szívesen mentek volna Vele együtt a mennybe, azonban nem ez volt a feladatuk.

Eszünkbe jut Jézus példabeszéde, hogy a mennyek országa olyan, mint amikor a hálával mindenféle halat kifognak, a javát kiválogatják, a hitványát pedig eldobják.

Sokszor panaszkodunk arra, hogy egyházunk tagjai nem annyira szentek, amennyire ez elvárható lenne. Első lá-

tásra szimpatikusabb egy kis egyház vagy egy szekta, mert ott olyan szívéllyes és bensőséges a hangulat. Kétségtelenül szebb a csörgedező patak, mint a lassan hömpölygő folyam. De a tengerbe nem a patak folyik bele, hanem a folyam. És ha a folyam vizét megtisztítják, több ember jut ivóvízhez, mint a patak vizéből.

Jézus előre látta emberi nyomorunkat, állhatatlanságunkat, mégis meghívott országába. Elmegy, hogy még inkább velünk legyen. Ő - mint az egyház feje - már megdicsőült, mi, a tagok még nem, de a Szentlélek, a dicsőség lelke állandó nyugaltságban tartja az embert, hogy formálja a világot, és előkészítse Jézus félreérthetetlen második eljövételét.

Ha valóban, ha igazán örülünk, nem fér belénk az öröm, meg akarjuk azt osztani. Ilyen, szinte fölfoghatatlan öröm részesei vagyunk: valami csodálatos, fölülmúlhatatlan országba várnak minket haza! Még csodálatosabb az, hogy örömünk minden EMBER öröme lehet. Hogyan?

Amikor Gagarin először áttörte a Föld vonzerejét, vagy amikor a két amerikai űrhajós a Holdra szállt, minden újság ezzel a címmel jelent meg:

EMBER az űrben! EMBER a Holdon!

Így: EMBER! Mert, ami egynek sikerült, az már bárkinek! Az az egy, a mi képviselőnkben ment oda. Akkor mi is ugyanilyen szenzációs örömként

tudjuk mondani: **EMBER a mennyben! EMBER a Szentháromságban!**

Ha azt kérdezik tőlünk, mik vagyunk, azt válaszoljuk, hogy emberek. Ha azt kérdezik, kik vagyunk, megmondjuk a nevünket. A kettő mégis szétválaszthatatlan, hiszen személyünk irányítja természetünket.

Jézusnak a megtestesüléssel ugyanolyan emberi természete van, mint bármelyikünknek, és az Ő emberi természete már megdicsőült. Jézus nemcsak a földi harminchárom éve alatt volt Istenember, hanem most is az. Azzal, hogy a mennybe ment, nem vetette le emberségét - mint használt ruhát -, hanem bevitte a Szentháromság életközösségébe.

Van már megdicsőült ember, senki sem mondhatja tehát, hogy ez lehetetlen. Lehet, hogy sokáig kerülgeti a kérdést, de halála közeledtével biztosan átéli, hogy hogyan tovább.

Nagy Miklós jegyezte föl azt a sajtómenti **Girincs** faluban élő hagyományt, hogy - miután Jézus a déli órákban ment föl a mennyekbe - a déli harangszóra százával sietnek vissza a templomba, hogy „*e percben az Úr Jézust imádva, mintegy utána küldjék legfontosabb kéréseiket az ég felé.*” Úgy vélik ugyanis, hogy Jézus után a mennyország egy órára nyitva marad. Végül a „Dicsőséges olvasót” imádkozzák.

Esztergomban még ma is akadnak, akik a déli harangszó hallatára az ég alatt, vagyis kint a szabadban mondják

el az Úrangyalát. Kérésüket hitük szerint ilyenkor maga az égbe szálló Krisztus viszi az Atyaisten trónjához.

Hevesaranyos palóc népe szerint a hegyek akkor keletkeztek, amikor Krisztus Urunk a mennyekbe ment. A föld is emelkedett utána, de Jézus intett, hogy maradjon. A föld erre megállapodott, de úgy maradt: nem ment egészen viszsza a helyére.

Jelképes a negyvenes szám. Sokszor találkozunk vele a Szentírásban, mert a szent számok egyike. Nem feltétlenül mennyiséget, hanem minőséget is jelent.

Amikor Jézus értünk kereszthalált halt, a mennyei Atya biztos, hogy rögtön elfogadta áldozatát, és megdicsőítette. Tehát nagypénteken ment a mennybe. Így az is biztos, hogy nem kellett még egyszer a mennybe mennie, nevezetesen a negyvenedik napon. Ha valami tökéletes, akkor nem kell ismételni. Isten nem korrektúrázza a saját művét.

Mégis, a húsvét utáni negyvenedik napon ünnepeljük mennybemenetelét. Az egyház a sok ünnep által elaprózza Isten titkait, hogy jobban megértsük az üdvösség művét.

Jézus a mennybe ment, mi még nem. Fáj a távolság, de éppen ezért várjuk a végső találkozást. Most még messziről kell egymást szeretnünk, de ha mi is a mennybe jutunk, akkor már megszűnik a szétszakított állapot.

Kalóczkai Gábor
rudabányai plébános

A papság éve

2009. június 19. - 2010. június 11.

Hívek vallomásai
szeretett papokról, szerzetesekről, apácákról

Az én papbácsim

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisgyermek meg egy papbácsi. Ez utóbbit **Pásztor Károlynak** hívták, és történetesen Jászkiséren állomásozott. Én pedig ott voltam kisiskolás. Ő fogadott egyszer a templomban. Ott állt a sekrestyeajtóban, s amikor elé értem, ismeretlen voltam számára. Igen, mert édesanyám elmulasztotta a beíratásomat a hittanra. Na, lett is aztán haddelhadd. No de ilyet?

Rendkívüli hittan indult párunk számára. Ott ültünk a templomban, és az én papbácsim lelkesen tanított. De azt szerettük igazán, amikor leült a harmónium mellé, és oly buzgósággal énekelt, hogy csak na! Így nyitogatta az én lelkemet. S milyen a gyermeklélek? Aki szereti - csak egy kicsit is - megérzi és rátapad. Mert hisz mindennek a lényege a *szeretet*.

Egy nyáron meg az történt, hogy elvitt minket - *minisztereket* - kirándulni a nagy Budapestre. Hallatlan és tilos volt minden ilyen. Ezért meg is ölték olyanokat, mint ő.

Láttunk mindent - sok nagy izgalommal -, de mégis a legszebb az volt, amikor az egyik reggel korán kinyitottam a szemem, s láttam, hogy ott térdelt a kövön ágyaink mellett és imádkozott. Ott volt kezében a könyv. Nem vett észre, én meg szégyelltem magam, hogy meglestem őt. De csak néztem, néztem... és amikor megmozdult, gyorsan becsuktam a szemem.

Aztán az történt, hogy elhelyezték, ahogy az a papbácsik életében lenni szokott. Nem esett jól...

Utána is felkerestem őt sokfelé. Egerben például. Egyszer kaptam tőle egy fekete számlapos karórát. Hogy milyen nagyfiú lettem ettől! Még este se tettem le, úgy aludtam el.

Ma is él még. Már rég találkoztunk. A lelkemben hordom őt, és csak csodálkozom, hogy ilyen az élet. Neki egy szava elég volt, hogy engem ott tartson az Atya közelében. Lám-lám!

Bizony, ilyen papbácsi ő. Az enyém. Nem is adom másnak! Nem én!

Egy egykor volt kis minisztráns

Pillanatképek az Istennek szentelt emberekkel való találkozásaimról

Még egészen kicsi gyerek vagyok. Ha valami családi ünnep van, az akkori káplán atya, aki az apukámmal közel egyidős, velünk ünnepel. Esteledik. Engem ágyba dugnak, és az atya áldást ad elalvásom előtt.

...Első osztályba járok. Lakást építünk, saját erőből. Apukám kőműves. Reggelente megjelenik a káplán atya, és hordja a téglát, a maltert. Nemsokára ott a kántorunk is. Hallom: *ahol a pap, ott a kántornak is a helye.*

Másnap a kántor ér oda előbb. Jön az atya: *ahol a kántor, ott a papnak is a helye.*

Csak később tudatosul bennem - amit ugyan hallok, de akkor még nem értek -, hogy kántorunk tulajdonképpen szerzetes, csak most, az 50-es évek elején ez egy betiltott dolog, így ő itthon kántorkodik.

...Falun élek, vallásgyakorlók az emberek. Nagyobb ünnepekkor kicsi a templom. Az atya ötlete: bővíteni kell a templomot. A sekrestyével szembeni oldalon kibontják a falat - egy ajtónyílásnyit -, és egy "nagy sekrestyét" építenek a templomhoz, ahol még 60-100 ember elfér.

Mindez az 50-es évek elején. Mi, gyerekek is ott téblábolunk az építés körül.

Akkor csak élmény volt, de ma tudom, igazi hőstettnek számított ez abban

az időben. Az atyát **Nagy Lászlónak** hívják. Hála az Úrnak, ma is él, a nyíregyházi papi szeretetotthon lakója.

...Telnek az évek. A kántorunk Pestre költözik. Csak Mindenszentekkor találkozunk, amikor szülei sírját meglátogatja. Én főiskolás leszek Pesten. Csepelen lakom albérletben. **Koós Lajos bácsi** - volt kántorunk - Budatétényben két másik szerzetestársával él. Ha fizikai vagy lelki táplálékra van szükségem, van egy biztos pont az életemben, ahová mehetek. Sokszor kihasználtam.

Egyik alkalommal - mikor kerestem - nem volt otthon. A szomszéd néni útba igazított. - Lajos bácsi a templomban van. - Nem gond, odatalálok.

Üres a templom, csak Lajos bácsi térdel a padban és imádkozik. Nem emlékszem, meddig néztem, szinte levegőt venni is alig mertem, nehogy megzavarjam. Most egy más dimenzióval van kapcsolata.

Nagyon sokszor jut eszembe még ma is, ha letérdelek - 30 egynéhány év távlatából -, hogy igen, valahogy úgy kell az Úr elé térdelnem, mint azt akkor ott láttam.

Tudom, Lajos bácsi akkortájt is sokat imádkozott értem, és biztos vagyok benne, hogy most - ott fenn, az Isten közelében - sem feledkezik meg rólam.

Felnőttként sok atyával volt szerencsém megismerkedni, akik nyomot hagytak az életemben. A Cursillo mozgalommal való megismerkedésem időszakából számtalan eseményt említhetnék. Talán több mint 10 év távlatából is kristálytisztán látom magam előtt **Kecskés Attila atyát**, ahogy a házasságtörő asszonyról beszél. Áll középen a körbe rakott székek között.

"Képzeld magad ide. Te vagy a házasságtörő asszony. És itt van Jézus. Körülötted, akik idehoztak, akik elítéltek...."

Takács Alajos atya tekintetét számtalanszor próbáltam ki-kutatni, de eredménytelen volt. Beszélt, hozzánk szólt, és pillanatokon belül már nem az ő tekintete, szava volt, hanem Krisztus szól hozzánk.

Ugyanezt éreztem meg a lelkivezetőmmel való egyik beszélgetésünk kapcsán is. Látom a szemét, hallok a hangját, és a pillanat tört része alatt valami történt. A mozdulat nem változott, de a tekintet, a hang már nem az atyáé, már Jézus szól hozzám. Felejthetetlen, felfoghatatlan pillanat.

Nagyon kedves emlékem fűződik **Szepes Ottó atyához** is. A templomunkat éppen felújították, így a református templomba és imaházba jártunk. Hétköznapi volt, és én a három gyerekemmel szentmisére mentem. A kis imaházban már csak az elő sorban volt hely.

Ottó atya elmondta az átváltoztatás szavait és felémelte a szentostyát. Én egyszerre láttam Ottó atya arcát és az átváltoztatott szentostyát. Különben is hiszem, hogy megtörténik az átváltozás, de akkor - az atya arcát látva - teljesen biztos voltam benne.

Juhász István atya arra tanított meg, hogy én itthon vagyok a templomban, ide tartozom, felelős vagyok érte, de az egész egyházközségért is, a magam módján. Számtalan emlékem felidézésére kevés lenne az újság minden oldala.

Áldja meg az Úr mindazokat, akik keresztyén életem fejlődését bármivel is segítették. A már odaát lévők pedig nyerjék el az örök boldogság jutalmát.

Mihaleczku Etelka

Nekem a plébánosok plébánosa Angyal Sándor

Nem emlékszem, hogy nagyszüleim emlegettek volna más papot Csokvaományban rajta kívül. **Angyal Sándor** plébános úr volt az egyetlen örök imaoszlop a faluban. Szinte látom magas, méltóságteljes alakját, kedves mosolygós arcát, ám mégis szigorú tekintetét. A faluban mély tisztelet övezte. Nem volt ember, aki ne szerette volna. Minden szavát szentírásként tápláltuk magunkba.

Csokvaományban a hatalmas nagy templom és parókia egy lankás dombon, a falu legszebb helyén épült. Gyönyörű

park veszi körül. Angyal Sándor plébános úr évtizedekig szolgálta a falu hitéletét. Akkoriban még nem helyezték újabbnál újabb helyekre a papokat, így életük végéig egy helyen lehettek. Megkeresztelés, bér mátkozásom, esküvőm is nevéhez fűződik. Az ő áldása kíséri életem útjait. Elköltözésem után is visszajártam lelkiatyámhoz, egészen öregkori hirtelen haláláig. Örök eltávózása óta nincs állandó lakója a plébániának, pedig felújítás utáni pompájában ragyog.

Amikor búcsú alkalmával hazame-

gyek, mindig Őt várom a sekrestyéből. Minden papban Őt keresem. Amikor rá gondolok, mindig eszembe jut, milyen sokat köszönhetek Neki. A hittanórák tanításai, szentbeszédei oly mélyen belém rögzödtek, hogy az élet viharai sem tudtak eltántorítani hitemtől.

Nagyon sokat számított, hogy életem kezdetétől tiszta alázatot kaphattam, ami lelkiatyám szerint nem jelent megalázódást. Ezt mindig hangsúlyozta, hogy a keresztény embernek legyen tartása, látszódjon benne a hit csodálata.

Tanításai óta elképzelni sem tudom, hogyan élhetnek emberek hit nélkül?! Gyermekkorom papjának jóságos szavait keresem minden szentbeszédben, akinek, ha csak a kezét megcsókolhattuk, boldogság járta át szívünket.

Mai világunkban elképedve látom, amikor a papokat arcon csókolják. Sokat változott az egyház. Nyitottabbá vált. Úgy érzékelem, hogy az eltelt évek alatt nincs meg úgy a papok iránti tisztelet, mint annak idején. Életem példájából merítve, nagy szükség van tiszteletükre.

Csak úgy tudják Isten igéit hünen közvetíteni, ha ők maguknak is hiteles tartásuk van az egyházban. Ők olyan vezetők, akiknek minden szava Isten sugallata kell, hogy legyen.

Régebben mindig imádkoztunk papjainkért, mondhatni szakadatlanul. Minden szentmise után, mielőtt elhagytuk volna a templomot. Ma újra ezt tesszük, mert nagy szüksége van a világnak olyan boldogság-szigetekre, mint a templom. Papjaink szavaiban megtalálhatjuk hitünk aranyát, ők azok, akik vissza tudják adni sokszor kiüresedett lelkünk lelkesedését.

Szorítsuk és csókoljuk meg kezüket, hogy érezzék, szeretjük őket, Krisztusban egyek vagyunk. Vezessen együtt bennünket Isten kegyelmének lángja, hogy papjaink törekvései az élő egyház oszthatatlan teljességébe hulljanak.

Angyal Sándor atyám, lelkem plébánosának plébánosa pedig onnan fentről vigyázza tovább hitéletünket, hogy lelkünk kincsének gyűjtögetése a mennyország kapujáig vezessen.

Zvadáné Farkas Erzsébet

Igaz pap volt

Emléktöredékeim a szikszói **Kocsis János plébános** úrról nem is igazán az én emlékeim. Nekem legalábbis csak néhány képfoszlány maradt meg gyermekkoromból vele kapcsolatban.

A három éve elhunyt édesapám helyett fogtam most tollat, hogy megemlékezzen szeretett plébánosáról.

Édesapám első világháborús árvaként került Szikszóra szabótanulóként. Anyám nevelésének köszönhetően termé-

zetes volt számára, hogy a templom volt a biztos hely a nagy idegenben. Így került Kocsis plébános úr közelébe, aki az akkori ifjúságot - lelkes kántortanítójával, Vasas kántor úrral - csodálatosan összefogta.

A hittanon vallásos életvitel mellett színjátszó kör (itt ismerkedtek meg szüleim), virágzó cserkészélet, Kalot, stb. is folyt az akkori katolikus iskolában. A szigorú, következetes, meg nem alkuvó pap mindent megtett az ifjúságért és a híveiért.

A háború után is hasonlóan cselekedett. Az ötvenes években a politika nem jó szemmel nézte, hogy továbbra is özszeretartotta és nevelte nyáját. Ezért az ÁVÓ elvitte, és nagyon megverte. Összetörve, testileg megnyomorítva tért haza. Ezután már nem sokáig élt.

Szeretettel gondolok vissza arra, hogy mekkora tisztelettel, hálával beszélt róla - családomon kívül - a szikszói hívek sokasága. Miután mi Szikszóról elköltöztünk, tovább élt - főleg szüleim emlékében -

szeretett plébánosuk. Ha „otthon” jártunk, mindig tiszteletünket tettük az ő sírjánál is.

Nekem örök emlék marad, ahogyan 92 éves édesapám - kalapját levéve - imádkozik sírjánál. Azóta úgy érzem, édesapám helyett kötelességem egy szál virágot tenni Kocsis plébános úr sírjára, és ott méceszt gyújtani, legalább halottak napján. Imádkozni és elmélkedni arról a titokról, ami őket oly szorosan összekötötte.

Begov Ferencné

Egy életre szóló gyógymód

Fiatalon, ereje teljében az ember azt hiszi, hogy mindent jól csinál, és azt mindig bírni is fogja. Én is így gondoltam a „jót tenni jó” jelszó és a lelkiismeretem hangja hatására.

Pihenést kizárva, munkát munkára halmozva, a dolgozónak kijáró szabadságot magam tekintetében luxusnak tartva, gyakran az éjszakát is nappallá téve teltek a hónapok és évek egymás után. A szabadidőként kapott hétvégéket, a szabadságaimat mindig másokhoz, vendégekhez, gyermekeimhez, és az ő baráti köreikhez való szolgálatban töltöttem el. Úgy éreztem, hogy így van rendjén, s egyébként is az a kötelességem, hogy mindenkinek örömet szerezsek.

Ez mindaddig ment, míg szervezetem láthatóan „kiabálni” kezdett védekezésül. Kezdttem fogyni, nem igényeltem az enivalót, felelősségteljes, pénzügyekkel is foglalkozó munkahelyemen nem tudtam koncentrálni.

E tetőfokon pár napra nyári családi kirándulásra utaztunk a Dunántúlra. Ott egy pap vezetésével közösségi programon

vettünk részt, amelyben hosszantartó beszélgetésekre is sor került. Előjöttek gondok, problémák, ki-ki életvitele, s mind ezekre reflektálások, jó szándékú kritikák, tanácsok.

Így kaptam én is az atyától egy életmód-változtatási javaslatot:

„Egyen rendszeresen, naponta legalább fél órát pihenjen és legyen csendben!”

Első hallásra túl soknak és nehéznek találtam ezeket az utasításokat. Úgy gondoltam, hogy az említett szolgálatokhoz sehogyan sem illeszthetők. Azonban mégis - rövid időn belül - oly mélyen gyökeret vert bennem, hogy nem tudtam szabadulni a betartani-akarás tudatától.

Hazajövetelünk után elkezdtem a „végrehajtást”. Nem volt könnyű! Azonban csakhamar eredményes lett. Egy egész életre pedig jelszó maradt a családukban a javaslat:

„Egyen, pihenjen, legyen csendben!” (Ezt a gyógymódot ajánlom másoknak is, akik hasonló betegségben szenvednek. S hiszem, hogy velem együtt hálásak lesznek a „kitalálójának”).

Azóta az atya püspök lett. De olyan egyszerű főpásztor, aki a hatalmas nyájban rég nem látott juhait is megismeri. Külön-külön néven szólítja őket. Zarándokhelyeken is kézfogással üdvözli ismerős híveit. Lehajol a tolókokcsiban ülő-

höz, mert alázatos és nem személyválogató. Ő a szolgálatával valóban a Jézus Krisztustól kapott küldetését teljesíti.

Püspök Úr! A Jóisten aranyozza be életét!

Szepsi Gyuláné

A fekete ruhás apáca

Így maradt előttem nagynéném, édesanyám egyik testvére, aki nagy támaszom volt egész életemben. 1914-ben született a felvidéki Licincén. Szüleim elmondása szerint már gyermekkorától apáca szeretett volna lenni.

Miután betöltötte a szükséges kort, jelentkezett is az **Irgalmas Nővérek rendjébe**. Ott kezdte meg szerzetesi életét, s az örökfogadalom letétele után Gregor Máriából **Felícia-nővér** lett.

Mint kisgyermek ritkán találkoztam vele, mert a szerzetesi élet kötelezte, amit akkor még nem értettem. De azt még most is szinte érzem, hogy olyan jó volt a közelében lenni.

1940-ben a mi családuk Bánfalvára került, mert édesapámat ide küldte az erdészeti kötelezettség. Ezután még ritkábban láthattuk a „**nővérkét**”, ahogy a családban is neveztük őt.

Kisiskolás gyerekként is nagyon sokat gondoltam a tetőtől-talpig fekete ruhát viselő, homlokát fehérrel takaró apáca nagynénire. Rozsnyón volt a rendházuk, de az 50-es években szétűzték őket Szlovákia távoli területeire.

Emlékszem, hogy többször töltött napokat nálunk, s ilyenkor kis bőrönddel érkezett. Később értettem meg, hogy ez a rejtőzések ideje volt. Szinte most is látom, amint anyukám mellett szorgosko-

dik a konyhában, majd többször félrehúzódvá leül és imádkozik.

A 60-as években pedig sokszor hoztam is eljött segíteni (amikor útlevelet kapott), mert tudta, hogy a 4 gyermekes családban van munka. Takarított, mosott, ősszel krumplit ásott, nagyon jól tudott sütni-főzni. A közösségében is a konyhai teendők voltak fő feladatai a betegápolás mellett.

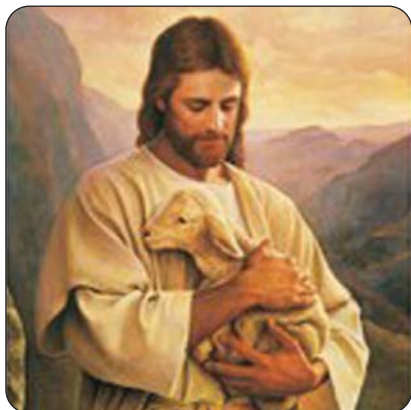
A szétszóratottság idején (1950 – 1990) nagy jel volt a falunkban az apáca ittléte, aki külsőleg is megőrizte a rendjéhez való elkötelezettség pecsétjét, ruháját. Súlyos beteg nővéremet is ő gondozta, ápolta utolsó heteiben. Mindenét szétosztotta, mindig ott volt, ahol segíteni kellett. Nagy példa és erő volt ő a családukban.

Miután pedig visszakapták rendházukat Rozsnyón, s ő is odakerült, évente 2-3 alkalommal én látogattam meg. A vele való találkozás, a jelenléte még ekkor is a biztonságot jelentette számomra.

Mindig gondoskodó szeretettel érdeklődött a már családos gyermekeim iránt, és azt is tudtam, hogy imádkozik értük. Most pedig hiszem, hogy az Örök Hazában - ahová 5 éve költözött - esdekel értünk Isten előtt.

*Pados Istvánné
Bánhorváti*

A JÓ PÁSZTOR VASÁRNAPJÁN

“Én vagyok a jó pásztor” (Jn 10,11)

Az Úr Jézus példabeszéde nem csak azt hirdeti, miként várja vissza az Isten a tékozló fiúkat az atyai házba, hanem azt mondja el, miként jár az irgalmas szívű Istenember a bűnösök után. Ő a jó Pásztor, aki ott-hagyja a pusztában a kilencvenkilencet, és keresi a századikat. Ha megtalálja, örömeiben a vállára veszi, hazasiet vele ... (Vö: Lk 15,4)

KI KÖZTÜNK JÁRSZ

Ki köztünk jársz és népedet megtartod,
Add Uram, hogy felismerjük arcod.
Hogy lelkünkőről felszálljon a köd
S érinthessük sugár-köntösöd.

Kozma László

Nagy dolog a tévelygő bárányok után járni, de még nagyobb értük az életet is fölál-dozni: **“A jó pásztor életét adja juhaiért”**. Ezt Jézus nem csak mondta, de meg is tette.

“Szegény báránykáim! Jó pásztorotok, hogy megkeressen titeket, olyan messihi utat tett meg, és közben vérét csöppenként ontotta értetek, egészen az utolsó cseppig. S amikor így földi életét testben befejezte, módot talált arra, hogy mégis mellettetek maradjon a világ végezetéig.” (Bossis G.)

Isten aggódó szívvel keres minket. Ő jár utánunk, hogy el ne veszítsük, vagy ha szerencsétlenül elvesztettük, újra megtaláljuk Őt.

Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten: ő alkotott minket és az övéi vagyunk, az ő népe s az ő legelőjének nyája.

Zsolt 99,3

Az Egyház nem ok nélkül alkalmazza a pásztor képét vezetőire. Ez nem csak hogy beilleszkedik az evangélium vonalába - mint Jézus a jó Pásztor -, hanem az élet "egyházi" valóságának is megfelel. A pásztor szerepe elsősorban nem az, hogy kormányozza a nyáját, hogy az élen álljon, hanem hogy összegyűjtse, együtt tartsa, eggyé tegye.

(Suenens bíboros)

Jézus mondja: "Amikor mindegyiket kivезeti, elindul előttük, s a juhok követik, mert ismerik a hangját. Idegen után nem mennek, hanem elfutnak tőle, mert az idegennek nem ismerik a hangját." (Jn 10,4-5)

"Vállam még nincs eléggé megterhelve, újabb és újabb terheket kívánok hordozni. Foglald el ott a helyedet: én vagyok a jó Pásztor. Nevezd meg azokat a lelkeket, akiket hozzám szeretnél vezetni."

Mindenható örök Isten! Vezess minket a mennyei örömök közösségébe, hogy ahová az erős Pásztor eljutott, a gyöngye nyáj is elérkezzék!

Jézus imája papjaiért

"Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi." "Átadtam nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való." "Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság. Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba. Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban."

(Jn 17,11; 17,14; 17,17-19)

Jézus Krisztus! Örök Főpápunk! Tekints jóságosan azokra, akiket papi szolgálatra hívtál meg. Emeld fel az elesetteket, segítsd a gyengéket, erősítsd a csüggedőket, azokat, akiket mi, hívek magukra hagytunk a kereszthordozásban. Adj nekik munkakedvet és képességet, hogy megnyerjék Neked a lelkeket. Haláluk után pedig részesítsd őket a Te húsvéti győzelmed örök di-csőségében.

(Gaston Courtois)

Összeállította: Juhász Imréné

SZÓL AZ ARSI SZENT

Részletek Vianney Szent János gondolataiból és elmélkedéseiből - befejező rész

Az arsi plébános áhítatát az Eucharisztia iránt semmivel sem tudjuk igazán megvilágítani. Nevét a legnagyobb gyöngédséggel mondta ki; új kifejezéseket talált, hogy minél méltóbban beszélhessen róla. Szíve tele volt iránta hálás szeretettel; homloka sugárzott az oltár előtt; szeme ragyogott, lelke róla elmélkedett, hangját könnyek fátyolozták.

A szentáldozást a szeretet fürdőjének nevezte. „Amikor áldozunk - mondta - lelkünket megforgatjuk a szeretet balzsamában, mint ahogy a méh meghempergetőzik a virágokban.”

- * -

„Ha képesek volnánk fölnéni mindazt a gazdagságot, amely a szentáldozásban rejlik, nem is kellene több az emberi szív kielégítéséhez. A fősvény nem futna többé kincsek után, a becsvágyó dicsőség után, mindegyik otthagyná a földet, lerázná a porát, és repülne az ég felé”.

A bűnösök mellett a szegények foglalkoztatták legjobban a szent plébános gondolatvilágát. Szerette őket, mert Krisztus is szerette, és mert megértette, hogy jobban rászorulnak a megbecsülésre, tisztességre, vigaszra, mint mások, hiszen itt a földön csak nélkülözés, gond és szeretetlenség jut ki nekik.

Gyakran mondta: „Milyen szerencse, hogy a szegények eljönnek hozzánk szeretetet kérni! Ha nem jönnének, nekünk kellene fölkeresni őket, pedig az embernek nincs mindig ideje rá.”

- * -

„Amikor alamizsnát adunk, gondoljunk rá, hogy nem a szegényeknek adjuk, hanem Krisztus Urunknak. Nézzétek Istenes Szent Jánost: szokása volt, hogy lábat mosott a szegényeknek, mielőtt megebédeltette volna őket. Egy napon, amint lehajolt egy szegény koldus lábához, látja, hogy ott van rajta a szögek helye. Megindultan emeli föl a fejét és fölkiált: *„Hát te vagy az, Uram?”* (Itt Vianney könnyekre fakad) Krisztus Urunk ezt mondja neki: *János, örömmel látom, hogy gondod van szegényeimre.*” Azzal eltűnt.

A szent plébános azon kevés közül való, aki alázatosan beszélt az alázatosságról.

„Az alázatosság olyan, mint a mérleg: minél mélyebbre ereszkedünk az egyik oldalán, annál magasabbra szállunk a másikon.”

- * -

„Kevélységünk az, amely nem engedi, hogy szentek legyünk. A kevélység az a lánc, amelyre minden bűn föl van fűzve, az alázatosság pedig rózsafüzére az erényeknek.”

Az arsi plébános gyakran szólt az ima és a belső élet örömeiről, és sohasem beszélt megilletődés nélkül.

„Reggelenként ébredéskor Istennek kell ajánlani szívünket-lelkünket, gondolatainkat, szavainkat, tetteinket, egész valónkat, hogy egyedül csak az Ő dicsőségét szolgáljuk. Meg kell újítanunk keresztségi fogadalmunkat: köszönetet kell mondanunk örangyalunknak, és kérni ennek a jó angyalnak az oltalmát, aki mellettünk volt, amíg mi aludtunk.”

- * -

„Aki nem imádkozik, olyan, mint a tyúk vagy a pulyka, amely nem képes fölemelkedni a levegőbe. Ha repül is kicsit, hamar visszapottyan, sűrölja a földet, még a fejét is a porba temeti, mintha ez volna egyedüli öröme. Aki imádkozik, az rettenthetetlen sas, amely fönn lebeg a levegőben, és mintha mindig a napot akarná megközelíteni. Így repül a jó keresztény az ima szárnyán.”

- * -

„Akik vallásosan élnek, gyónnak és gyakran áldoznak, de nem gyakorolják a hit és a szeretet cselekedeteit, hasonlóak a virágban álló fához. Azt hiszitek, hogy annyi gyümölcs lesz rajtuk, ahány virág – pedig nagy lesz a különbség!”

Vianney Szent János imája

Ó Jézus, neked szentelt szívemet zárd a tiédbe. Ott akarok lakni, szíved által akarok szeretni. Ott akarok élni, ismeretlenül a világ előtt, egyedül Általad ismerve. Erős tüzeddel Te emészd föl az én tüzeimet! Benned erő, világosság, kedv és igazi vigasz lakozik. Szemem szent Sebeidre függesztem, s elmélkedem irgalmadon. Légy türelemmel lelkem: úgy lesz holnap, ahogy Isten akarja! Akarjuk hát mi is az Ő akarátát!

A tegnapi nap elmúlt; nem fáj már, amiért tegnap szenvedtem. A mai nap, csak egy nap. Milyen rövid idő! Ennek a napnak a szomorúságát és szenvedéseit is Néked ajánlom, Uram. Ma azonban történjék minden, amint Te akarod. Ma a kereszten, holnap a mennyben! Ámen.

sz.é.

BEMUTATKOZÁS

|| Idei húsvéti lelkigyakorlatunk meghívott vendégpapja Lóczi Tamás érseki biztos, a miskolci Fráter György Katolikus Gimnázium iskolalelkésze.

Lóczi Tamás érseki biztos

Remélem, már nem vagyok teljesen ismeretlen a kedves Olvasók számára, hiszen hat évvel ezelőtt mint diakónus, együtt ünnepeltem a húsvéti szent három napot a kedves hívekkel. Az ott töltött idő és a későbbi látogatások során megismerhettem a kazincbarcikai és a vidéki kedves testvérek szeretetét és ragaszkodását Istenhez.

Iváncsy Balázs plébános atya meghívására most újra találkozunk, hogy együtt készüljünk Urunk feltámadásának ünnepére a szent nagyböjti idő lelkigyakorlata által.

Arra kértek, hogy pár mondattal mutakozzam be a kedves Olvasóknak, írjam le, hogy mi történt velem az elmúlt években, és mi a jelenlegi feladatom.

Pappá szentelésem után érsek atya először Sárospatakra helyezett. Felemelő élmény volt első papi évemet Szent Erzsébet hazájában tölteni. Az azóta már bazilika rangot elnyert gótikus templom falai és a nagy múltú református kollégium voltak főbb tevékenységeim színhelyei.

Ezután Eger–Jézus Szíve plébánia következett, ahol a plébániai munka és a tanítás mellett már bekapcsolódhattam a főiskolai lelkészség izgalmas tevékenységébe, valamint a katolikus rádió műsoraiba is.

Innen szintén egy év után érsek atya maga mellé hívott az érsekségre titkárnak. Ez egy teljesen más jellegű tevékenység volt, mint a korábbi plébániai élet, hiszen munkámmal együtt járt a napi levelezések, meghívások koordinálása, valamint a sok utazás, amikre elkísérhettem érsek atyát, hogy segédkezzem neki.

2007 nyarán életem újabb fordulatot vett. Épphogy csak lezárult az érsekaváltás folyamata és megtörtént az egyházmegye átadása, valamint Terenyák Csaba érsek úr beiktatása, én egy külföldi ösztöndíj jóvoltából máris az Atlanti-óceán túlsó oldalán találtam magam, Kanadában.

Az ott eltöltött két év össze sem hasonlítható az itthoniakkal. Elsődleges feladatom a tanulás volt, egyházjogot hallgattam az ottawai Szent Pál Egyetemen, ezenkívül pedig szolgáltam a helyi magyar katolikus közösségben. Itt megtapasztalhattam, hogy a külföldre szakadt szórványmagyarság identitásának megtartásában mennyire nagy szerepe van az egyháznak, a cserkészetnek és a magyar néptáncnak. A kanadaiak egyébként sokkal nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb emberek, mint mi, magyarok. Nagyon segítőkészek, optimisták és odafigyelnek egymásra. Volna mit tanulnunk tőlük!

Az Úr akaratából László László atya - aki mellett feladatomat végeztem - 2008 karácsonyán elhunyt, így az utolsó fél évben egyedül laktam. Vizsgáim sikeres letétele után eljuthattam Kanada távolabbi vidékeire is, valamint az Egyesült Államokba és Mexikóba.

Jelenleg Miskolcon, a Fráter György Katolikus Gimnáziumban dolgozom mint érseki biztos, iskolalelkész és ezzel egyidejűleg a Szent Anna plébáni-

án segíték a lelkipásztori munkában, ahol lakom is.

Feladataim közé tartozik a gimnázium katolikus szellemiségének biztosítása, a tanári kar lelkigondozása, a hitoktatás koordinálása és az iskolavezetésben való részvétel. Ez egy összetett feladat, melyben jelenleg még én is gyűjtöm a tapasztalatokat.

Életemben először tanítók kémiát is a hittan mellett, és így hasznosítom diplomámat, amit még a szeminárium évek előtt Veszprém-ben szereztem.

Szeretek tanítani, és különösen a középiskolás korosztályt kedvelem, akikkel sokszor nem könnyű bánni, ugyanakkor - ha az energiáikat sikerül jó irányba terelni - nagyon sok eredményt lehet velük elérni.

Egy gimnáziumban mindig pezseg az élet, mindig történik valami, nem lehet unatkozni. 603 diák és 50 tanár gyümölcsöző együttműködése nem kis kihívás. Céлом, hogy iskolánk olyan diákokat bocsásson a nagybetűs életbe, akik amellett, hogy szakmailag, tudásban felkészültek és megállják helyüket a felsőoktatásban, ezzel egyidejűleg olyan többletet kapnak - hitben, keresztény értékrendben, magyarság tudatban, emberségben - amelyből tudnak majd meríteni családi életük és hivatásuk gyakorlása során.

*Lóczi Tamás
érseki biztos*

Mestersége címere: misszionárius

Varga János verbita atya látogatása Kazincbarcikán

Varga János misszionárius atya körünkben

Örömmel vártuk a hétfő estét. Már napok óta tudtuk, hogy a szabadságon lévő **Varga János** atya meglátogat bennünket is. Kíváncsiak voltunk, mi van vele, hogy érzi magát a messzi **Argentínában**, hisz a felszentelését követő „primiciája” óta nem találkoztunk vele. Izgalommal vártuk, hogy a havas, csúszós úton ide tud-e érni időben.

Megérkezett a szentmise kezdetére, melyet Balázs atyával együtt mutattak be. Néhány szót szolt magáról és ígérte, a szentmise után fotókkal is illusztrálja élményeit.

János atya a Heves megyei Szihalomról származik. 28 éves korában lépett be a Verbita rendbe. Pappá szentelése és örök fogadalma letétele után Argentínába küldték. 2003 óta Argentína északi csücskén lévő Misiones tartomány Comandante Andresito falu lelkipásztora. A tartomány a híres Iguazú-vízesésről és a valamikori jzsuiták által

alapított kis városállamokról (melyeket a gyarmatosítók már elpusztítottak) nevezetes.

Nagyon csodálkoztunk, amikor elmondta, hogy ez a település mindössze 25 éves. Az argentin kormány parcellázta fel a területet és hívta ide a telepeseket, hogy elejét vegye az engedély nélküli földfoglalásoknak és az őserdő kipusztításának.

Megtudtuk, hogy ő itt egy 50 km átmérőjű terület lelkipásztora, melyen 25 kisebb település-központ található 25 kápolnával. Természetesen nincs kiegészített út, így egy terepjáró segítségével látja el a szolgálatát. Láttunk képeket a fából épült kápolnákról, a vörös színű földútról. Természetesen nem jut el minden hétvégén minden kápolnába.

Elmondta, hogy az első év nem volt túl könnyű számára, de az ott élő emberek barátságosak, családcentrikusak, vendégszeretők. Láttunk képeket az ott élők házairól, puritán berendezéseikről is.

Atya mesélt a természet szépségeiről, fotót mutatott a csak

éjszaka kinyíló kaktuszról, a nálunk ismeretlen rovarokról. Elmondása szerint a szomszédos őserdőben élnek veszélyes vadállatok (óriáskígyók, skorpiók, pókok, stb.), de eddig még elkerülték a plébánia környékét.

János atya szerint könnyű mozgósítani a híveket. Egy-egy szentmise után szívesen összejönnek egy kis hússütésre. Ilyenkor a rögtön elfogyasztható mennyiségnél sokkal többet sütnék. A maradékot aztán eladják, és ez a bevétel fedezi a kápolna fenntartásának költségeit.

Büszkén mutatta a plébánia melletti nagyterem fotóját, amely minden fontosabb esemény színhelyévé vált. Itt tartják az esküvőket, a névnapokat, de ravatalozónak is használják. Több kisebb épületet is bemutatott, melyet ő tervezett, és a kivitelezést is ő irányította. Így lett karitás- és ifjúsági központ is. Rácsodálkoztunk egy szabadban lévő fa asztalra, mellette két oldalt egy-egy padra, amikor kijelentette, hogy ez az iskola.

Megtudtuk, hogy az itt élő emberek nagy többsége szegény, de jó szándékú ember. És minden családban sok a gyerekek. Szavai szerint az itt élő emberek nem terveznek hosszú távra.

Ez a tőlünk távoli ország valami más világ lehet. Mégis úgy tűnt számunkra, hogy János atya megszokta, megszerette ezt. Most is kérte, ne feledkezzünk meg róla, róluk imáinkban, mert a nehéz helyzetben ez ad neki erőt a problémák megoldásában, a feladatok teljesítésében.

Néhány rózsafüzért hozott magával, melyeket az ott termett növényekből, boggyókból készítettek. Híveink ezeket pillanatok alatt megvásárolták, ezzel is segítve a misszió ügyét.

János atya ugyan erről nem tett említést, de más forrásból tudom, hogy fizetése nincs, sem ingyenes ellátása. Az összegyűjtött pénzekből tudja magát ellátni és a plébániát továbbfejleszteni.

Aki szívesen támogatná Varga János atya munkáját, **az Isteni Ige Társasága Missziós Titkárságának** csekkjén ezt megteheti. A közlemény rovatban mindenképp tüntessék fel: Argentína!

Bankszámlaszám:
11600006-00000000-12713314

Sok gondolat kavargott bennem az est folyamán, ami azóta is elő-elő jön. Milyen jó, hogy vannak ilyen fiatalok, akik meghallják Isten hívó szavát, és merik vállalni a feladatot. Hány ilyen lelkes, elszánt misszionáriusra lenne szükség itthon, Magyarországon is, hogy nyugodt szívvel mondhatnánk magunkat keresztény országnak!

Az is eszembe jutott, amikor időnként elégedett vagyok önmagammal, hogy tettem valamit az Egyházért, Isten ügyéért, hol van ez attól, amit ezek a misszionárius papok tesznek! Mondok-e elég hálát azért, hogyha akarok, minden nap szentmisén vehetek részt, és nem csak havonta egy-két alkalommal, mint János atya hívei.

Tartsa meg az Isten őt és valamennyi misszionáriust erőben, egészségben! Adjon nekik kitartást, lelkesedést, támogatókat, hogy hűséggel tudják teljesíteni a vállalt feladatukat.

Mihaleczkuné Etelka

Emberségből jeles

Beszélgetés a kazincbarcikai Sebő Gábor ápoló szakos főiskolai hallgatóval, aki megjárta Haitit

„A jó, amit ma teszel, holnap már feledésbe megy, mégis tedd a jót”

(Teréz anya)

2010. január 12-én, helyi idő szerint 16,53 perckor a Richter skála szerint 7,3 erősségű földrengés rázta meg Haitit, a már eddig is sokat szenvedett, nagyon szegény országot. Földrajzi fekvése miatt Haiti a természeti katasztrófák által a legtöbbet sújtott ország. A földrengés során Port-au Prinben, a 2 millió lakosú fővárosban a legtöbb épület a földdel lett egyenlő. Az életben maradtak sokáig pusztá kézzel keresték a romok alatt hozzátartozóikat. A főváros összes fontosabb épülete elpusztult, beleértve a székesegyházat, a kongresszusi palotát, a kórházat, az iskolát, a repülőteret. Az áldozatok számáról a hivatalos adatok változóak, megközelítőleg 200 000. Anyák veszítették el gyermekeiket, gyermekek a családjaikat. Mindenféle hallottak, sebesültek és hatalmas káosz...

Ezek voltak az első hírek, amelyekre megmozdult az egész világ. Elindultak az adományok, a mentőcsapatok, a szállítmányok a világ minden tájáról, köztük hazánkból is.

XVI. Benedek pápa felhívására a katolikus egyház is mozgósította intézményeit a Haitiben kialakult drámai helyzet miatt, hogy segítsenek kielégíteni az életben maradtak elsődleges szükségleteit. A Katolikus Karitás segélyszervezetei világszerte összefogtak. Munkatársaik közül több százan vesznek részt a szigetlakók megsegítésében. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia gyorssegélyt utalt át, valamint február 7-én országos gyűjtést hirdetett minden katolikus templomban, hogy minél több rászoruló tudjunk segíteni.

Beszélgető partnerem külsőleg olyan, mint a legtöbb főiskolás. Divatos frizura, jó megjelenés, értelmes tekintet, vizsgaidőszaki trauma. Mégis van valami, ami megkülönbözteti őt kortársaitól. **Gábor** - a mindennapok teendőit félretéve - éppen most járta meg a poklok-poklát. Életté változtatta a segíteni akarást ott, ahol a legnagyobb szükség volt rá, közvetlenül a halál árnyékában. Isten gyermekein segített, akik nem tehetnek róla, hogy rosszkor születtek rossz helyen. **A Magyar Református Szeretetszolgálat** segítő csoportjának tagjaként - a katasztrófa hallátára - elsőik között utazott Haitire. A Református Segélyszervezet a maga humanitárius eszközeivel az emberi élet védelmét tűzte ki célul. Ennek szellemében a szívükkel hallották a rászorultak néma kiáltását, és rögtön indultak segíteni, életeket menteni. Kazincbarcikáról hárman is részt vettek a sebesültek ellátásában.

• Gábor, mi táplálja benned a belső indítást, ami arra irányul, hogy segítened kell a rászorult embertársaidon?

- A segíteni akarás ösztönös bennem, melyet a szeretet táplál. Szeretek minden élőlényt, elsősorban az embereket. Elégedett tesz, ha segíthetek a rászorultakon. Teljesen mindegy, hogy kiről van szó - jó, rossz, fiatal, idős, szegény, közel vagy távol van... - csak segítségre szoruló ember legyen.

• Egészségügyi főiskolára jársz. Mi a végcélod? Nem szeretnél orvos lenni?

- Jelenleg a Debreceni Egyetem Egészségügyi Főiskolai Kar diplomás ápoló szakán negyedéves, végzős hallgató va-

gyok. Célom az intenzív terápia és az aneszteziológia szakosító képzés megszerzése, valamint az egyetemi szintű ápolói diploma. Úgy érzem, megtaláltam a hivatásomat. A későbbiekben szeretnék bekapcsolódni a következő generációk ápolói képzésébe, tanításába. Továbbra is fontos számomra, hogy benne maradjak a katasztrófa elhárítási programban, ezáltal is tudjam segíteni a rászorultakat.

• Hogyan kerültél kapcsolatba a Magyar Református Szeretetszolgálattal?

- Mint már említettem, a diploma megszerzése után az intenzív terápia és az aneszteziológia szakterületén szeretnék dolgozni. Ezért szabadidőm terhére sok órát töltök a kazincbarcikai kórház központi intenzív osztályán. **Dr. Tóth Judit főorvosnő** már több alkalommal részt vett különböző orvosi mentési munkákban. Ő keresett meg január 13-án azzal a hírrel, hogy 5 fős mentőcsoportot indít a Református Szeretetszolgálat Haitire, s még szükség van egy ápoló asszisztensre. Nagyon megtisztelő volt számomra ez a bizalom. Örömmel, gondolkodás nélkül igent mondtam.

• Indulás előtt bizonyára hallottál a Haitiben uralkodó embertelen körülményekről. Elsők között indultatok. Nem gondoltál arra, milyen veszélyes lehet, mennyi baj érhet?

- Nem volt időm ezen gondolkodni. Amikor elhatároztam, hogy megyek, a legfontosabb az volt, hogy megnéztem az útlevelem érvényességét. Azt követően - a vizsgaidőszakra tekintettel - rendeznem kellett az aktuális vizsgáim elhalasztását.

A híradásokból hallottam a veszélyről, de hogy engem is baj érhet, ekkor még meg sem fordult a fejemben.

• *Úgy tudom, az odautazásokat nem volt zökkenőmentes. Odaérve sem volt olyan érzésem, hogy mit keresel te itt?*

- Már csütörtökön indultunk volna, de lezárták a légi közlekedést, ezért egyetlen segélyszervezetet se engedtek be a sziget-országba. Így csak pénteken indultunk, más megközelítéssel. Amikor Dominikából Haiti felé közeledtünk, egy pillanatra hevesebben vert a szívem. Még soha nem láttam közlőrl ilyen borzasztó tragédiát. Amíg élek, nem fogom elfelejteni. Bizonyára - életem során - találkozom még hasonló megrázó élménnyel, de mindig az első a meghatározó. Képeken már sok szörnyűséget láttam, de közvetlenül hallani a szenvedés hangját, megérezni a halál szagát és lehetétét, az egészen más.

• *Hogyan tudtad ezeket az embertelen körülményeket egy héten át elviselni?*

- Amikor ilyen helyzetbe kerül az ember, átértékelődnek a dolgok. A szenvedő emberek látványa, sorsa más prioritást helyez előtérbe. Már a megérkezésünk pillanatában elláttunk egy sérült kisgyereket, akinek összeomlott a vérkeringése.

A repülőtéren német mentőcsoport mellett jelöltek ki számunkra egy helyet, amit mi magunknak alakítottunk ki. A repülőtér olyan zajos volt, hogy aludni egyébként sem lehetett. Éjjel nem mehettünk terepre, mert nagyon veszélyes lett volna, de ettől is félelmetesebb volt szembesülni a szálláshelyen mászkáló madárpókokkal. Fel kellett adni a szokásos élet-

vitelünket, de ez egyáltalán nem esett nehezemre.

• *Közvetlenül mentettél meg valakit? Láttam, hogy az első napokban pusztá kézzel keresték az emberek a hozzátartozóikat.*

- Nappal, amikor a rom-terepen voltunk, mindenkinek megvolt a maga feladata. Csoportban dolgoztunk, egyénileg nem lehetett akciózni, mert túl veszélyes és felelőtlen cselekedet lett volna. Rengeteg sérültet láttunk el. Az utcán kialakított „egészségügyi ellátó pont” előtt minden nap - percek alatt - hatalmas tömeg gyűlt össze. Szájról-szájra terjedt a hír, hogy ott vagyunk. Minden irányból jöttek a sérültek, vagy hozták őket. Megdöbbenő látvány volt. Eddig még soha nem találkoztam ennyi sérülttel egyszerre, egy helyen.

• *Mennyire éreztétek magatokat biztonságban?*

- Voltak olyan alapvető szabályok, melyeket be kellett tartanunk saját biztonságunk érdekében. Az utcán, terepen nem lehetett enni, inni, dohányozni. Sajnos az éhség, a szomjúság a legősibb ösztönt hozza ki az emberekből. Ezenkívül ENSZ-katonák is ügyeltek a segítő csoportok biztonságára. Három utórezgést éltünk át. Egyik reggel arra ébredtünk, hogy mozog a föld, és nem tudtunk felkelni. Két kollégám kiesett a sátorból. Ezt az érzést is most tapasztaltam először. Elég ijesztő volt.

• *Voltak személyes, megrázó élményeid?*

- Az egyik ilyen élményem egy fiatal emberrel kapcsolatos. Olyan súlyosan megsérültek a lábai, hogy műtét előtt meg-

kellett mondanunk neki, valószínűleg amputálni kell az egyik lábát. A műtét után a betegfigyelőnek kialakított helyen az én feladatom volt, hogy a magukhoz tért betegeket ellássam és figyeljem további állapotukat. A megműtött fiatalember ott feküdt egy földön, s amikor magához tért, rámézett. Lassan felemelte a kezét, rámutatott a lábára. Először egy ujját mutatta, majd kettőt. Tudtam, mit szeretne kérdezni. Én is feleltem a kezem, és kettőt mutattam. A tudat, hogy mindkét lábát meg tudták menteni, számára és számomra is megrázó élmény volt. Mélyen belenézett a szemembe, s a köszönetként kifejezett hálás tekintetét soha nem fogom elfelejteni. Könny szökött ki a szeméből, és az enyémből is.

A másik megrázó élmény akkor ért, amikor a hazautazásunkhoz készülődünk. Egy lány, aki elvesztette a szüleit, egy pár hónapos csecsemőt hozott hozzánk. A csecsemő szintén elvesztette a családját. Gyönyörű négerbaba volt, de napok óta nem ivott folyadékot, teljesen ki volt száradva. Még az édesanyja táplálhatta, mielőtt a tragédia történt. Megdöbrentő volt látni a kislányt, aki nem a saját fájdalommal volt elfoglalva, hanem egy másik élet megmentésével törődött. Minden maradék élelmiszer-csomagunkat odaadtuk nekik. Azóta is aggodalommal gondolok a sorsukra, és a többi kiszolgáltatott árva gyerek sorsára is.

• A képek, a tudósítások alapján olyan érzésem volt, hogy az ott élőknek nem szokatlan a szenvedés és a halál. Trópusi viharok, politikai puccsok mind súlyos emberáldozattal jártak. Most is beletörődésel tűrték sorsukat. Te hogyan látod, a sok

szenvedéstől „megkeményedtek” vagy a hitükből merítik az erőt?

- Én azt hiszem, a kettő együtt igaz. Mi bizonyára belerokkannánk, ha ilyen szenvedés szakadna ránk. Pedig alaposan el kéne gondolkodnunk, hisz minket is érhet még ilyen vagy hasonló csapás. Haiti lakosainak 80 %-a katolikus. A hit nagyon erős az ott élő emberekben. Csak egy esetet említek, amely szintén ezt igazolja.

Egyik nap egy idős nénit húztak ki a romok alól. Hozzánk került, hogy lássuk el a sérüléseit. Megpróbáltam bekötöni neki az infúziót, de először nem sikerült, mert a kezében görcsösen szorított egy rózsafüzért. Nehezen értette meg, hogy egy percre sem kell megválnia tőle, csak a másik kezébe akarom áttenni azt. Rengeteg hasonló - hitébe kapaszkodó - ember élte túl a tragédiát.

• Számomra olyan borzasztó volt látni a sok, céltalanul kószáló embert, akik menedéket kerestek, de nem találtak egyetlen zugot sem. Nem csoda, hisz emberi sorsok, álmok törtek darabokra.

- Az emberek a fővárosban az utcán élnek. Vagy azért, mert teljesen elvesztették otthonaikat, vagy, mert életveszélyesen megrongálódott a lakásuk, azonkívül féltek az utórezgésektől, az éhségtől, a bűnözőktől. Én is azt tapasztaltam, hogy reklámtáskányi ingóságokkal bolyongtak, mentek, ki tudja, hová. Sok időnek kell még eltelni, amíg megnyugszanak, de a lelkük talán soha.

• Visszamennél újra folytatni ezt a csodálatos missziót, az emberi élet megmentését?

- Gondolkodás nélkül. Igaz, eddig még

nem sikerült pótolnom a szakmai és személyes tárgyaimat, mivel visszautazáskor minden csomagunk, táskánk és poggyászkodunk eltűnt, de ez sem tartana vissza. Még bízom benne, előbb vagy utóbb előkerülnek.

• *Lelkileg nagyon megviseltek az ottani események?*

- Még jó néhány hétnek el kell telnie, hogy feldolgozzam az ott átélteket, de megnyugtat és erőt ad az a tudat, hogy sok embert megmentettünk, sok emberen valamilyen formában segítettünk. El kell engedni azt, ami fájó, át kell lépni rajta, nem szabad megállni. Azt gondolom, a szívünkben olyan erő lakozik, ami csodálatosabb minden földi jónál, magasztosabb az emberi értelemnél, s a természet erőinél. És ez így van jól.

Szinte mindennap megjelenik előttem egy-egy szenvedő ember hálás tekintete. Becsukom a szemem, és az ő szemeiket látom magam előtt. Megbizonyosodtam,

hogy a szem valóban a lélek tükre. Eddig soha nem tapasztaltam, hogy a köszönet egy tekintettel jobban kifejezhető, mint szavakkal. Döbbenetes, hogy emberek nyomorúságából mekkora erőt lehet méríteni. Nekem mindenesetre sikerült. Megerősített abban, hogy jó úton járok, és ezt az utat kell folytatnom.

• *Hálásan köszönöm a Harangszó olvasói nevében a beszélgetést. Büszke vagyok rá, hogy ismerhetlek téged. A jócselekedet Isten fényének sugara. Kívánom, hogy ez a fény világosítsa azt az utat, amelyen elindultál. Útravalóként Albert Schweitzer gondolatát ajánlom, aki maga is erkölcsi kényszert érzett, hogy gyakorolja a „keresztyénységet”, segítsen a rászorulókon.*

„Nem tudom, mi a sorsod, de egy dolgot tudok: csak azok lesznek igazán boldogok, akik keresték és megtalálták, hogyan lehet másokat szolgálni.”

Szerafi Éva

Életút

Sebő Gábor 1985 decemberében született Kazincbarcikán. Az általános és a középiskolát Kazincbarcikán végezte. 2004-ben sikeres érettségi vizsgát tett az Irinyi János Szakközépiskolában, műszaki szakirányban. Már akkor érezte és tudta, hogy a hivatása nem abban rejlik. A gyógyítás és az ápolás különös, megmagyarázhatatlan szenvedélye vonzotta.

2006-ban fodrász szakmát szerzett, de már abban az évben elkezdte a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrum Egészségügyi Karán a diplomás ápolói szakot. Tervei szerint még ez év júniusában államvizsgát tesz. Ezt követően végre teljesülhet nagy álma, hódolhat szenvedélyének: az ápolásnak.

HÚSVÉTI MEGLEPETÉS GYEREKEKNEK

Gyerekeknek

Nagyobbaknak

1. Amikor a főpapok elfogatják Jézust és Pilátus elé vitetik, hogy ítélje el mint Messiás királyt, Pilátus megkérdezi Jézustól: *vízszintes 1. és a függőleges 13.* Jézus csak ennyit mond: *függőleges 1.*

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19		20	21	22	23		24
25	26	27	28			29	30		31	32	33	
34	35	36		37	38		39	40	41		42	43
44	45	46	47	48	49	50		51	52	53	54	55
56	57	58		59		60		61	62	63	64	65
66	67		68	69	70	71			72	73	74	75
76		77	78	79	80		81	82	83		84	85
			86			87	88	89	90	91		92 ?
93	94	95	96	97	98	99	100			101	102	
103	104	105	106	107	108	109		110	111	112	113	114
115	116	117	118	119	120	121		122	123	124	125	126

Vízszintes 1. Így hangzik Pilátus kérdése,

- Vsz. 14: mozgékony
 vsz. 20: Oszkár becézve
 vsz. 25: nem elé
 vsz. 29: állatok lakása
 vsz. 31: e-nélkül ehetetlen az étel
 vsz. 34: rendben, idegen szóval
 vsz. 37: téli sporteszköz
 vsz. 39: savóban van
 vsz. 44: ahol internetezni és kávézni is lehet
 vsz. 51: minden terméknek van ilyen adója
 vsz. 56: betűk
 vsz. 61: akadályoz
 vsz. 68: bőrből készült lábbeli
 vsz. 72: nem fiú, hanem....
 vsz. 77: villanykörte
 vsz. 81: harcol
 vsz. 84: Ga..... rádióadó volt
 vsz. 87: romániai város : Nagy.....
 vsz. 93: ez is, az is
 vsz. 103: megleli
 vsz. 110: becézett női név
 vsz. 115: öreg néne
 vsz. 122: gáz fajta

függőleges1: Jézus válasza

- függ. 2: nemes származású
 függ. 3: ételizesítő
 függ. 4: "..... Mária" énekeljük
 függ. 5: betűk
 függ. 6: fordított kettősbetű
 függ. 8: Zoltán becézve
 függ. 9: kétes
 függ. 10: borsodi község
 függ. 11: keményhájú gyümölcs
függ. 13: Pilátus kérdésének második fele
 függ. 42: nagyon örül
 függ. 38: ...vára
 függ. 40: fogával öröl
 függ. 68: ezek csak
 függ. 70: ír
 függ. 81: szel
 függ. 82: levelet ...
 függ. 87: öörte, ő ...
 függ. 91: üres hordó teszi, ha megütjük
 függ. 93: karjában dagad az ...
 függ. 94: földjét ellepte a ...
 függ. 97: nem mögé
 függ. 102: "Megáll az" sláger
 függ. 110: nem holnap, hanem még.....
 függ. 111: népcsoport
 függ. 114: ujjainkat mozdítja

2.

A kicsikről sem feledkeztem meg. Nekik küldöm ezt a szép verset. A ti feladatotok pedig az, hogy rajzoljatok szép festett tojásokat, és küldjétek el nekem a rajzokat.

Három füles

Három kis nyúl ül a réten,
Mesebeli faluszélen.
Előttük egy halom tojás,
Húsvét táján ez így szokás.

Nyúlápó is megjön közbe,
Leül köztük ott a földre.
Nagy bajuszát simogatja,
Tojásokat válogatja.

Festék is van jócskán, bőven,
Fut az ecset tekerőgőn.
Tojáson a színes csíkok
Olyan, mint a fürge gyíkok.

Szebb az egyik, mint a másik,
Nincsen köztük, mely hibázik.
Ügyes ez a három füles,
Nem lesz a tál sehol üres.

Jut is bőven minden házba,
Locsolóknak tarisznyába.
Kinek nem jut fusson ide,
Nyúlápó tesz a zsebibe.

Lőrinc Pál

Kedves Gyerekek!

A megfejtéseket beküldhetitek e-mail címen:

rkkazincbarcika@freemail.hu vagy ***petroka2@citromail.hu***,
levélben Római Katolikus Plébánia - 3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35,
de leadhatjátok a sekrestyékben is.

Kegyelmekben gazdag Húsvéti ünnepeket kívánok
minden olvasónak és megfejtőnek!

Aranka néni

NAGYBÖJTI TÖRTÉNET

George Thomas plébános volt New England egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga kalitkát vitt magával, és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

- Amikor tegnap végigmentem a főutcán, szembejött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a kalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?

- Csak ezt a három vacak madarat - felelte.

- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.

- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte. Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.

- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

- Nem kellenek magának azok a madarak, atya. Hiszen azok csak vacak, szürke, mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét. A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat:

- Tíz dollár.

Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre, és egy pillanat alatt eltűnt. Én aztán felemeltem a kalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

- Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyéme!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól. Feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást. Hogyan

részegeskedjenek és kábítószerezzenek, meg arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öl-jék egymást. Nagyon fo-gom élvezni - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd ve-lük akkor, ha elegend lesz a játékból?

- Megölöm őket. - fe-lelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jé-zus.

- Nem kellene neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyű-lölni fognak és leköpnek, megátkoznak és megöl-nek. Nem kellene ők ne-ked!

- Mennyit kérsz? - kér-dezte újból Jézus. A Sátán végignézett Jézuson, és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egész éle-tedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! aztán kifizette az árat...

A plébános ezzel meg-fogta az üres kalitkát és lesétált a szószékről.

Ráakadt: Aranka néni

„Cserkészek vagyunk, búr kalapot hordunk...!”

1989. szeptemberétől, majd újjáalakulásunk óta, 2001. májusától Kazincbarcikán is itt vagyunk. Civilben, vagy egyenruhában - fogadalmunk megtartására törekedve - egy-egy rendezvényen, vagy feltűnés nélkül, csendesen tevékenykedve szombatonként a cserkészotthonban, jó hangulatú túrákon, táborokban, vidáman játszva, énekelve, és komolyan gondolva a felelősségünket... Itt vagyunk, immár 20 éve, fiatalok és idősebbek, kicsik és nagyok együtt, vigyázva egymásra.

Céljainkat többféleképpen meg lehet fogalmazni, de a lényeg mindig az, ami személyes élménnyé válik az ember szívében. Cserkészcsapatunkon keresztül mi is igyekszünk a gyermekeknek, fiataloknak lehetőséget nyújtani arra, hogy megtapasztalva a közösség erejét, megérezzék: **együtt mindenért jobb küzdeni.** Hogy ismerjék, igazán csak a másokért élő, másokat segítő ember lehet boldog, és így élni napjainkban is lehet.

Jelenleg csapatunk 15-20 főt számol, amelyben kisdíák, egyetemista és felnőtt egy összetartozó közösséget

alkot. Mivel a felnőttek és a nagyobbak a fiatalabbakért is felelősséget vállalnak, folyamatos ön- és továbbképzésekre is szükség van.

Az idén két segédtiszttel gyarapodott a Jókai Mór Cserkészcsapat, és jövőre is egy csapattagunk készül e két éves, sok munkát igénylő központi képzés befejezésére.

Az őrvezetői képesítés megszerzésére kétfévente van lehetőség kerületünk szervezésében, és eddig szinte mindig tudtunk küldeni a csapatból rátermett fiatalokat. A 2009-2010-es képzésbe három cserkészünk vágott bele. Fontos persze, hogy azokat az ismereteket, amelyeket így megszereznek, nem csak a csapatban, de az élet minden területén tudják hasznosítani.

A cserkészév szeptemberben kezdődik, összejöveteleink nyitottak bárki számára, egész évben be lehet kapcsolódni a csapat életébe. Törekszünk arra, hogy olyan változatos programokat állítsunk össze, amelyeken keresztül mindenki meg tudja ismerni a cserkészlet lényegét és ezt az életformát.

Cserkészek a világon néhány or-

szág kivételével mindenhol vannak, ezért bárhova megyünk, kapcsolatot építhetünk ki helyi közösségekkel, nem csak Magyarországon, de külföldön is.

Ezévi terveink között szerepel idén újra feleleveníteni az Ebeczki-tetőre vezető ifjúsági keresztutat, és több olyan alkalmat szervezni, ahol a fiatalok lelki élményekben is gazdagodhatnak.

Tervezünk kiscserkész meseerdőt, ahol a kisdíákok mesealakok bőrébe

bújva átélhetik a mesék varázslatos világát, számháborút, ahol a nagyobbak már stratégiai képességeiket is latba vethetik, ugyanakkor már a nyári táborozás kereteit is elkezdjük szervezni.

A 165. sz. Jókai Mór Cserkészcsapat továbbra is vár minden fiatalat, mert egy élő, egymásra figyelő közösséget csak közös erővel tudunk továbbépíteni és működtetni.

*Józsa István
cserkészparancsnok*

Vidám cserkészeink

A könyv

Egy jómódú család ifjú sarja diplomaosztójához közeledett. Rokonaik és ismerőseik körében - így szülei részéről is - szokás volt autóval megajándékozni a frissdiplomás családtagot.

Apa és fia végigjárta tehát a város legjobb autószerelőit, mígnem rátaláltak a *tökéletes autóra*. A fiú biztos volt benne, hogy a várva-várt napon tündökölve, tele tankkal ott fogja azt találni a házuk előtt.

Eljött a nap. Mérhetetlen volt a csalódása, mikor apja mosolyogva közeledett felé, egy könyvvel a kezében... Egy Biblia...

A fiú dühösen hajította el a könyvet, és attól a naptól fogva nem állt többé szóba apjával. Néhány hónap múlva egy távoli városban munkát talált magának.

Apja halálhíre hozta őt újra haza. A temetést megelőző éjjelen - miközben apja íróasztalán régi írások között kutatgatott - megtalálta azt a Bibliát, amit apja ajándékozott neki.

Mély lelkiismeret-furdalástól megindultan lefújta a port a könyv borítójáról, majd kinyitotta. A könyv oldalai között rátalált egy csekkre. A legdrágább autó ára volt rajta. Édesapja állította ki.

Sokunk számára elzárt, hasznontalan és porosodó könyv. Ám oldalai között ott rejtőzik mindaz, amire mindig is vágyakoztunk.

Bruno Ferrero

Anyák napja

Áldd meg édesanyám járását-kelését,
Áldd meg könnyhullását, áldd meg szenvedését!
Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,
Áldd meg két kezével az Édesanyámat!
(Dsidá Jenő)

Égi édesanyánk, Mária!

Téged köszöntelek elsősorban édes, jó Szűz Mária, aki az "Anyák napja" ékessége vagy! Köszöntelek szívem legszebb és legmélyebb szeretetével, a kertek és mezők legszebb virágaival. Áldott légy mindenkor, Te legmagasztosabb Anya! Köszöntelek Téged, aki a mennyország Királynője, Istennek szent Anyja vagy.

Hogy mennyi csodálatos szépség, fantázia van a teremtet világban, azt

leginkább ilyenkor tavasszal, májusban tapasztaljuk meg igazán. Talán nem véletlen, hogy az emberi szívnek oly kedves hónapban köszöntjük virággal, szóval az anyákat, hálát adva önfeláldozó szeretetükért, gondoskodásukért.

De minden emberi anyát köszöntő gesztus közül a legszebb és legmeghatóbb, amikor a kisgyermek anyja ölébe kuporodva hízeleg és becézgeti őt.

Valami hasonlót próbál kifejezni a hívő keresztény ember is, amikor a *Szeretetreméltó Anyát*, a *Boldogságos Szűz Máriát* köszönti a "legszebb hónap alkonyán".

A loretói litánia fohászaival, kedveskedő megszólításával fordulunk a kegyes és irgalmas Szűzhöz, és kérjük Őt, hogy oltalmat, gyógyulást, vigasztalást és segítséget esdjén ki számunkra az Istennél.

*„Néked ajánljuk, Szűzanyánk,
A legszebb hónap alkonyát.
Ezer nép híven zengi ma:
Ó üdvözlégy, Mária!”*

Ezzel a gyermeki bizalommal térdeljünk májusi estéken égi Édesanyánk mellé, hogy imádságainktól is legyen zengőbb az angyalok dala:

„Ó üdvözlégy Mária!”

KI AZ ANYA, S KERESZTANYA?

Ki az Anya? Az élet kezdete.
Bölcsőtől sírig béke szigete,
titkos mosoly a szájak szegletén,
s tükörkép szívek rejtekén.

Ki az Anya? Egy felszított parázs,
gyerekségünkben éledő varázs.
Ahogy növekszünk, úgy törpül belénk,
küzdelmekben nyújt erőt, reményt.

Ki az Anya? Szeretetóceán.
Fény csillog arcán, kezén, homlokán,
ha kívül fáradt, bent szilárdan ég.
Azon töpreng, mit is adhatna még.

Ki az Anya? Nagy útelágazás,
Két forrás ága, lelki tisztulás.
Ha hozzá társul az áldott kereszt,
isteni oszlop, földi szikla lesz.

A Keresztanya nehéz hivatás.
Bölcsesség kútja, mi lehetne más?
Jobbra-balra el nem hajlítható
az ifjú lelke. Csak ez mérvadó.

A Keresztanya égi munkatárs...
Nem értékosztó ajándékozás.
Mennyei úton szent példát mutat,
mikor egyedül, sötétben kutatsz.

Anyá és Keresztanya ugyanaz.
A végtelenből érkező vigasz.
Becsüld meg Őket, bátorítsd, ha kell!
Ügyelj magadra, bármelyik is leszel!

Farkas Eleonóra

AZ ÉN ANYUKÁM

Kerepesi Csilla /3. oszt./

„Ő mindig azt mondja,
hogy ügyes vagyok.”

Mercédesz, óvodás

„Mindig ked-
ves hozzám,
és sok min-
dent megen-
ged nekem.”

Letícia
2. osztályos

„Legtöbbször ő dicsér
meg engem”

Dominika, óvodás

„Megengedi,
hogy iskolából
már egyedül
menjek haza.
Tőle kapok
karácsonyra és
szülinapomra
valamit, és
minden szépet
neki köszönök.”
Laci 3. osztályos

Édesanyámnak - Fehér Daniella /3. oszt./

Védd meg jó Istenem az édesanyákat!

Az Istentől megajándékozott és mindnyájunk számára ajándékká vált édesanyákat köszöntjük, értük adunk hálát május első vasárnapján, az Anyák napján.

Szent Pál ehezusiakhoz írt levele is idézi az ószövetségi parancsot: *“Tiszteld atyádat és anyádat, hogy boldog és hosszú életű légy a földön.”*

Az Anyák napja számunkra ezért több, mint a XX. század elején Amerikából elindult - nálunk a húszas években meghonosodott - kicsit üzleti szellemű, kicsit érzelmes világi ünnep. Mondják, virágkereskedők hozták dívatba az Újvilágban. Hitbeli, bibliai tartalma azonban sokkal régibb, és szebb minden májusi virágcsokornál.

Nagyon időszerű ma hirdetni az édesanyák Istentől megajándékozott méltóságát, és azt, hogy az édesanyák nem csak megajándékozottak, hanem ajándékozók. Az édesanyák fájdalmas öröme, hogy gyermekeik akkor maradnak igazán az övék, ha felnövekedvén oda tudják adni őket Istennek, a hivatásuknak, a házastársuknak, a gyermekeiknek, a világnak.

MINDENHATÓ ISTENEM!

Köszönöm, hogy olyan édesanyát adtál nekem, aki megtanított engem legelőször is imádkozni. Áldd meg őt, és áldj meg minden édesanyát, akik az anyai méltóságban részesültek, és vállalták mindazokat a fáradalmakat, amelyeket értünk túrni és szenvedni kellett.

Óvd meg őket, ahogyan ők óvtak bennünket minden veszélytől, lemondva minden kényelemről. Add, ó Istenünk, hogy minden édesanya a Te Szíved szerint nevelje gyermekeit! És áldd meg kérünk a nagymamákat is, akik nekünk szüleinket felnevelték. Amen.

Az égi anyuka

Gyönyörű szép májusi reggel volt. Szél úrfi a türkizkék égen apró bárányszemeket legeltetett, a napocska pedig éltető sugaraival megsimogatta a zöldellő réteket, mezőket.

- Ébresztő! - fordult a piros cserepes házikó előtti kiskert felé, ám ekkor vette észre, hogy megelőzték. A kertben egy szőke copfos kislány locsolókannával a kezében, dudorászva túszenkedett.

- *Én kis kertem kerteltem, bazsarózsát ültettem...* Jaj, neked még nem adtam? Ki ne felejtselek! Igyatok virágocskáim, s nőjtek nagyra, szépre! Nektek kell a legszebbeknek lennetek a világon!

A virágok hálásan hajladoztak az életadó vízszugár előtt. Észre sem vették, hogy a virágoskert túloldalán lévő kőút mellől valaki figyeli őket. Egyszerű teremtmény volt, lándzsás leve-

lei büszkén zöldelltek, félig kinyílt bimbóján a nap sárgasága tükröződött.

- Milyen jó nekik, hogy van, aki gondoskodik róluk! - hajtotta le szomorúan fejét. - Engem bezzeg senki nem vesz észre! Feleslegesnek tartanak, mintha valami kártevő gyom lennék. Pedig nem ártok én senkinek. Még a méhecskéket és a lebegő legyeket is idecsalogatom, hogy elpusztítsák a káros levéltetveket, amelyek tönkretesznek minden növényt.

Mégsem szeret senki, nem kellek senkinek! Bárcsak legalább repülni tudnék! - sóhajtott, és az égen cikázó madarakra emelte tekintetét.

Pedig, ha látta volna, milyen madarakat megszégyenítő gyorsasággal röppent hazatérő édesanyja karjaiba a kislány.

- Kicsikém! - súgta simogató hangon az anyuka, és már ringatta is, vitte is a beléje csimpaszkodó lánykát. Mintha a virágos ágon új bimbó hajtott volna, olyanok voltak ők ketten, összeölélkezve.

- Milyen jó lehet, ha valakinek anyukája van! - törte meg a csendes áhítatot egy piros kelyhű tulipán.

- Bárcsak nekünk is lenne! - folytatta az illatos gyöngyvirág.

- Igazatok van. Én is biztosan azért érzem magam olyan árvának. Tudjátok...

- Pszt! - intették le a virágok az árvácska ismerős panaszáradatát.

És valamennyien csendben, kérően szegezték tekintetüket az ég felé. S mi-

vel mindannyian szívük teljes melegével ugyanazért könnyörögtek, minden élők égi édesanyja nem tudta tovább nézni szótlán rimánkodásukat.

- Kicsikém! Hiszen ti mindannyian az én gyermekeim vagytok, és én a ti égi édesanyátok. Nem vagytok árvák, ha nincs is ezen a földön anyukátok. Szívem minden melegével szeretlek benneteket, és gondoskodom rólatok. Nem vagytok egyedül.

- Te sem, kis pitypang. Az én számomra nagyon fontos vagy, még ha mások nem is vesznek észre. Kicsiny-séged anyai szeretettel tölti meg szívedet, gyermekemnek foglak hívni.

Mától *gyermekláncfű* a neved, örömet szerzel sok-sok kisgyereknek, akik koszorúba fűznek, hogy megörvendeztessék vele anyukájukat.

És hogy minden vágyad valóra váltsam, szárnyakat kapsz, bóbítás termést, amely elröpít messzi vidékekre, hogy gyermekeidben új életet élhess.

A virágok meghatottan hallgatták a virágok királynőjének szépségesen lágy hangját. Az öröm még feszesebbé, ragyogóbbá tette szirmaikat. Kihúzták magukat, és önfeledten hagyták, hogy a láthatatlan égi kéz végigsimítsa boldogságtól duzzadó kelyhüket.

A levegő újra megtelt napsütéssel, és a virágok lágyan hajlongtak a hullámzó szélben. Úgy érezték, hogy még a körülöttük döngicsélő méhecskék is arról énekelnek, milyen csodaszép az élet

Összeállította: Bóna Judit

A SZEMÜVEG

- Nem zavar, hogy szemüveget kell majd hordanod? – kérdezte egy kislánytól a barátnője. A kislány ugyanis szemüveg viselésére kényszerült.

- Nem, ha olyan szemüvegem lesz, mint amilyen a nagyinak van – válaszolta.

- Anyukám ugyanis azt mondta, hogy ő mindig meglátja azt, ha valaki fáradt, ha el van csüggedve, vagy ha szomorú. Megérti, ha szükségem van valamire, és nyomban észreveszi, ha valami nyomaszt, vagy ha valamiről beszélni szeretnél.

De a legjobb az egészben, hogy mindenkiben meglát valami jót!

Egy nap megkérdeztem a nagyit – folytatta a kislány – honnan képes mindezt meglátni. Azt felelte, hogy mindez akkor kezdődött nála, amikor megöregedett. De biztos vagyok benne, hogy a szemüveg az oka.

B. F.

A MÉRET

A külvárosi utcácskában volt egy ruhaüzlet, ahol egy fiatal nő dolgozott. Szombat délután egy kislány jött a boltba vásárolni. Perselyében magával hozta összes megtakarított pénzét, amiből anyukájának szeretett volna ajándékot venni Anyák napjára. Az eladónő segítette kiszedni a perselyből a pénzcsekjét.

- Éppen annyi pénzed van, amennyi egy szép blúzra elég. Tetszene ez anyukádnak? – kérdezte a kislánytól.

- Igen! Egy szép blúz egyszerű volna! – válaszolt lelkesedve a kislány.

- Milyen méretet hord anyukád? –

kérdezte az eladónő.

- Tökéletes méretet – válaszolt határozottan a kislány.

Így az eladónő eladott neki egy 42-es méretet.

Az Anyák napját követő hétfőn a kislány anyukájával együtt újra megjelent az üzletben, hogy a blúzt kicseréljék 50-es méretre.

A divatvilág szabta „tökéletes” fogalom és a kislány „tökéletes” fogalma között hatalmas különbség volt.

A különbség: egy szeretettel teli szív.

B. F.

Visszhang, mint maga az élet

Apa és fia sétálnak az erdőben. Hirtelen a fiú megbotlik, és éles fájdalmat érezve felkiált: Áú-úúúúúúúúúúú.

Meglepetésére hangot hall az erdő gyomrából:

- Áúúúúúúúúúúúúúúúú.....!

Kíváncsiságtól fűtve a hang irányába kiált:

- Ki vagy te?

... de az egyetlen válasz ami érkezik:

- Ki vagy te?

Méregbe gurul a fiú és ezt kiáltja:

- Gyáva vagy!

... és a hang visszaszól:

- Gyáva vagy!

A fiú ránéz az apjára és megkérdezi,

- Apa, mi folyik itt?

- Fiam - válaszolta az apja. Figyelj csak! - majd elkiáltja magát:

- Csodállak!

... a hang felel:

- Csodállak!

Az apja azt kiáltja:

- Csodálatos vagy!

... a hang pedig válaszol:

- Csodálatos vagy!

Majd az apja elmagyarázza:

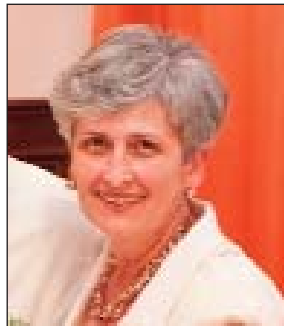
- Az emberek ezt VISSZHANGNAK nevezik, pedig ez valójában maga az ÉLET! Az élet mindig azt adja vissza neked, amit te másoknak nyújtasz. Az élet tükröt tart cselekedeteidnek.

Ha több szeretetre vágysz, adj több szeretetet! Ha megértésre vágysz, te is érts meg és tisztelj másokat! Ha azt akarod, hogy az emberek türelmesek és tiszteltudóak legyenek veled szemben, te is légy türelmes és mutass tisztetletet!

A természet eme törvénye életünk minden területére érvényes. Az élet mindig azt adja vissza neked, amit te másoknak nyújtasz. ***Az élet nem véletlenek sorozata, hanem tetteidet tükrözi.***

m.e.

Ismeretlen ismerősök

A most bemutatásra kerülő „ismeretlen ismerősünk” **Jancsurák Lajosné, Évi**. Sokan ismerik kedves, mosolygós arcát. Mindenütt ott van, ahol segíteni kell, és megtalálható szinte minden egyházközségi rendezvényen a szervezők között.

• *Évi, honnan származol - mesélj nekünk.*

- Kisalföldről, pontosabban a Szigetköz kapujának is nevezett Halászből. Ez a szép falu Mosonmagyaróvártól néhány kilométerre, a Mosoni-Duna partján található.

• *Még emlékszünk édesapádra, aki ha itt volt nálad, idős kora ellenére is mindig részt vett a vasárnapi szentmisén. Tehát hívő, vallását gyakorló családból származol, ugye?*

- Hárman vagyunk testvérek. Egy bátyám és egy öcsém van, ők jelenleg is a szülőfalunkban élnek. Szüleim sajnos már meghaltak, de a testvéreim mindig nagy szeretettel fogadnak, ha itthonról „hazamegyek”.

Vallásos nevelést kaptunk, a hatvanas években is járhattunk az iskolában hittanra. Ez betudható annak, hogy nagyon erős katolikus közösség volt a faluban. Emlékeim szerint csak egy család volt református. Természetes volt a templomba járás, ezt hoztam otthonról.

• *Hogyan kerültél Kazincbarcikára?*

- Budapesten ismerkedtem meg a férjemmel egy üdülés során, és a szerelem hozott erre a vidékre. 1978-ban házasodtunk össze, és Rudabányára költöztem. A férjem volt rudabányai.

• *Beszélj a családotról.*

- Két fiúgyermekünk született, három év különbséggel. Jelenleg 30 és 27 évesek. Még nem házasodtak meg,

pedig már várnám az unokázás szép örömeit. Nyolc évet éltünk Rudabányán, és sokáig még visszajártunk az ottani templomba szentmisékre. Ott volt elsőáldozó és bér málkózó a nagyobbik gyermekem.

1986-ban költöztünk Barcikára. Nehezen indult az itteni kapcsolatunk az egyházközségben. Míg a faluban szinte mindenki mindenkit ismer, és a szentmisék után jó volt egy kicsit beszélgetni, addig az itteni templomba járás utáni ismeretség csak a köszönésekre - *Jó napot, Dicsértessék a Jézus Krisztusra* - korlátozódtak. Nagy örömömre később ez változott. A karitászosok most - ha új arcokat látnak - megszólítják az új híveket.

2001 szeptemberében sajnos elhunyt a férjem, ami nagy megrázkód-tatás volt számomra.

• *Alapító tagja vagy a Karitás z csoportnak. Mi motivált, amikor jelentkez té l a Karitás zba?*

- 1994-ben lettem rokkantnyugdíjas, s nem dolgoztam. Amikor 1996-ban hallottuk a templomban a felhívást, hogy a Karitás z munkatársakat keres, férjem is javasolta, hogy jelentkez zem. Először nem igazán tudtam, milyen feladatok várnak rám, de a kö zösséghez tartozás vágya motivált a belépé snél. Nem bántam meg, hiszen nagyon sok élményben van részem azóta is.

Férjem halála után sokszor eljött hozzám látogatóba az édesapám. A kö zös szentmisék után - mikor ő t is nagy szeretettel fogadták a karitászosok - mondta nekem: örülök, hogy már sok jó barátod van. Nem vagy egyedül a messzi távolban.

• *Hamar kitű nt jó szervező készséged és az is, hogy jól tudsz szót érteni az emberekkel. Hol szerezted ezt a képességet?*

- Jöttek a feladatok, ruhaválogatás, idős, beteg emberek látogatása, segítése, egyházközségi rendezvényeken segítés, az évenkénti nyári napközi, farsangi bál, idősek napja ... Mindig nagy örömmel vállaltam feladatokat.

• *Nagy szeretettel fordulsz az idős emberek felé. Amikor a Karitás z csoport megalakította a nyugdíjas klubot, természetes volt, hogy te legyél a vezetője. Hogyan tartod össze az időseket?*

- 2004-ben alakult a Karitás zon belül a nyugdíjas klub. Templomba járó idős embereket hívtunk havi rendszerességgel kö zös beszélgetésre. Voltak előadások /orvosi, történelmi/ kirándulások, kö zös színházlátogatások, filmvetítések, pl. Ópusztaszeren, és kö zeli településeink nevezetességeit is megnéztük.

Külön élmény számomra a nyári napköziben is a gyerekekkel való ta-

lálkozás, a közös játék, a beszélgetés. Ezekről a programokról beszámolókat lehet olvasni a honlapunkon:

www.kazincbarcikai-plebania.emecclesia.hu

• *Immár 14 éve együtt dolgozunk a Karitásban. Farsangi bál, karácsonyi vásár, segélyprogramok, idősek napja stb. Mi volt a legemlékezetesebb számodra ezek közül?*

- Nagyon sok élményem van a Karitászműlt 14 éve alatt. Szívet melegengető, amilyen szeretettel fordulnak hozzám az idős emberek, s név szerint szólítanak. Így már itt is van kivel beszélgetni a szentmisék után.

Felejthetetlen volt számomra a látogatás a 90 éves Irma néninél, a félárván maradt 8 gyermekes családnál, a karácsony a hajléktalan szállón, a jótékonyasági bál előkészületek.

Talán a tavalyelőtti karácsony előtti esetet részletezném. Kaptunk egy telefont, hogy egy kétgyermekes családnak éjszaka leégett a háza. Van hol aludniuk, de takarók, ágyneműk kellemének. Körtelefonok után még aznap esti szentmise előtt a templomhoz hívtuk a fiatalasszonyt. Ki takarót, ki párnát, tartós élelmiszert, élelmiszerutalványt, ki pénzt adott, s egy vállalkozó vállalta a tető rendbehozatalát. Elhomályosult szemmel hallgattuk a fiatalasszony hálás köszönetét, aki nem hitte volna, hogy a mai

világban ennyi jó szándékú ember van.

• *Az elműlt évben beiskoláztunk az Országos Karitászműlt Vezetőképző kurzusára. Beszélj erről.*

- 2009. februárjától - 2010. januárjáig tartott a képzés 6 alkalommal Budapesten, 3 napos hétvégi programként. Volt önismereti- és kommunikációs tréning, betegellátási, szociális és egészségügyi tréning, segítő beszélgetés, közösségi munkatréning, pályázatiírással való felkészítés.

Nagyon hasznosnak találtam ezt a kurzust, s szeretném, ha minél több munkatársunk elvégezné ezt. Igaz, volt néhány dolog, amit ösztönösen, "józan paraszti ésszel" - szívvel, lélekkel, vagy szeretettel ugyanúgy csinálók, mint, amit a szakemberektől hallottam.

• *További terveid?*

A későbbiekben is szeretnék minél több embernek segíteni, mosolyt vinni az életükbe.

• *A megszerzett ismeretekhez szívből gratulálok az olvasók nevében is. Kívánom, hogy mindezt jól hasznosítsd a rászorulóknak megsegítésében és egyházközségünk életében. Jó egészséget és állhatatos kitartást kívánok e nemes munkához.*

Govka

KATOLIKUS BÁL

2010. január 30-án tizenegyedik alkalommal került sor a hagyományos jótékonyági bálunkra. A kezdeti izgalmak után – eleinte kevésnek bizonyult a jelentkezők száma – 230 fő részvételével kezdődött az este.

Balázs atya megnyitója és a pezsgős koccintás után mintegy 45 perces műsor következett. Kis hittanosaink *„A fonóban”* c. játékos táncot mutatták be, míg a sajióivánkai gyerekek egy orosz néptáncot adtak elő.

Az ifjúsági ének- és zenekarunk színvonalas fellépése után több előadónak is tapsolhattunk, így Vigh Zoltánnak, aki a *„Rudolf”* c. musical egy betétdalával örvendeztetett meg bennünket.

Módis Dóra a *„Hippolit a lakáj”* c. műből énekelt egy dalt, Tompa István a *„Marica grófnő”* c. operett *„Hej cigány”*, míg Boros Géza énekművész a *„Ha én gazdag lennék”* c. énekszámmal lepte meg a bálzókat.

A műsor után következett a finom vacsora, amit most a HBH étterem szállított, és a Surányi Endre Szakképzőiskola pincértanulói szolgáltak fel. Köszönetet mondunk az étterem tulajdonosának, Lempochner Zsolt úrnak, aki a büfé üzemeltetését is elvállalta, és a bevételt a Karitásztalálkozóra ajánlotta fel.

Az idei év a Papság éve, s ennek jegyében született a Báli Totó, melyet idén – rendhagyó módon – nem egyénileg, hanem asztaltársaságokként kellett beadni. Sok jó megfontolt született, amit értékes ajándékokkal jutalmaztunk.

Árverésre is sor került a bálon. Mezey István grafikusművész egy alkotását ajánlotta fel. A kép árverésén kapott összeggel új orgonánk költségeihez járultunk hozzá.

Éjfélkor került sor a tombolasorsolásra. Itt 170 értékes nyeremény talált gazdára. Az idei bálon is – közkívánatra – Molek Csongor szolgáltatta a zenét. Éjjel fél kettőkor a Lovas Travel autóbúsa szállította haza a vendégeket. De nem mindenkit, mert a jókedvű társaság hajnali négyig mulatott, táncolt.

Összintén elmondhatjuk, hogy egy nagyon kellemes estét tölthettünk együtt. Köszönet mindazoknak, akik valamilyen formában hozzájárultak a bál sikeres lebonyolításához. Az itt befolyt összegből idősebb, beteg, rászoruló embertársainkon szeretnénk segíteni.

Jövőre is szeretettel „VÁR A BÁL” mindenkit!

Jancsurák Lajosné

ÖNZETLEN SZERETET

Búcsúi szentmise a Szent Család templomban

Feledhetetlen ünnepre gyülekezünk Szent Család vasárnapján. Hihetetlenül gyorsan telik az idő. Nemrég volt gyönyörű új templomunk felszentelése, most pedig harmadik templombúcsúunkat tartjuk az egyre szebbé, varázslatosabbá váló hatal-

mas templomban. Feledhetetlen azért is, mert nemcsak új templommal büszkélkedhet Kazincbarcika, hanem városunk szülöttével, új pappal is.

Elgondolkodom. Amíg egy templom alig négy év alatt épül fel, vajon mennyi idő kell ahhoz, hogy egy em-

ber - mondhatnám úgyis, egy kamasz - pappá érlelődjön? Jól tudjuk, már az érettségi előtt döntenie kell, hogy aztán még hat évet tanuljon papi szemináriumban.

Emlékszem a gyermekarcra, majd az egyre komolyodó, mindig békésen mosolygó serdülő ifjúra, aki szinte a szemünk előtt nőtt fel a papi hivatásra.

Most őt várjuk haza, **Barkóczi István jászapáti káplánt** - városunk szülöttét - búcsúi szentmisét celebrálni. Érezzük, kivételes alkalom ez, a kegyelem egybeesése.

A télies tavaszban - az év utolsó vasárnapján - nem hullott hó, sőt még a nap is megmutatta fényét. A másodszor megszólaló harangszó a Szent Család templom körül igyekvő embereket siettetett. A betlehemi jászol előtt gyermekarcok mosolyogtak a kis Jézusra. Túl az ünnepen, az újév előtt jelentős esemény számunkra ez a templombúcsú.

Felfoghatatlan, mennyi új arcot fedezek fel a hívek között. Ez nem lehet más, csakis olyan ajándék, amelyet imáink ereje hordoz.

Megkondulnak harmadszor is a harangok. Várakozásteljes csend, majd csengettyűszó jelzi az énekkarnak, elindult a papi menet, kezdődhet az ének.

A szívek megdobbanak a csodás hangokra, amely bekíséri a Jézus ke-

resztjével induló ministránsokat és papjainkat. Örömmel fedezzük fel hófehér papi ruhában vendégpapunkat, aki hazajött közénk.

Lipcsák János káplán atya üdvözlő szavakkal köszönti Barkóczi István jászapáti káplán atyát, megköszönve, hogy elfogadta meghívásunkat e búcsúi szentmisére. Könnyes szemmel, de annál büszkébben lélegezhettünk fel, amikor István atya így szólt hozzánk: *örülök, hogy hazajöhettek.*

Ő itt nem vendég. A Szent Család templom számára egy olyan csodás hely, amely papi hivatásához erőt nyújt. Az ismerős hívek boldog mosolyát látni ezért neki mindig nagy öröm.

A mai alkalom olyan fényt mutat a családoknak, amely meggyőzheti őket az önzetlen szeretetről. Mert Jézus nem véletlenül jött a világra, született családba, hogy így adja életét értünk.

A szentbeszéd alatti csendben minden figyelem kedves papunkra terelődött. Csodálkozva ittuk szavait, hangjának ismert kedvességét.

Mennyit változott, mennyit fejlődött, mennyire reá kell figyelni, hiszen arról beszélt, ami az egész világot a mai napig megdöbbeníti. Egy kisgyermek születéséről, akinek tiszta, önzetlen szeretete áthatja lelkeinket.

Zvadáné Farkas Erzsébet

Keresztény Civil Szervezetek Országos Találkozója

A keresztény ember életének fontos eleme a társadalmi felelősség gyakorlása. Erre többek között a civil szervezetekben van lehetőség, különösen azokban, amelyek kifejezetten vállalják a keresztény értékrend képviselését.

Mint az Egri Egyházmegyei Cursillo világi elnöke, az elmúlt évben két alkalommal kaptam meghívást, hogy vegyek részt a Keresztény Civil Szervezetek Országos Találkozásán. A találkozóra 2009. június 11-én és december 16-án került sor a Parlament Felsőházi Termében. Mindkét ülést **Harrach Péter** az MKDSZ elnöke vezette.

Júniusban **Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek** és **Csomós József református püspök** nyitotta meg a találkozót. Mindketten arról beszéltek, hogy az ember szeretetre van teremtve. Az igazság és a szeretet alapján működik jól a világ és az emberi társadalom.

A decemberi találkozó is egyházi közsöntőkkel kezdődött. **Dr. Székely János katolikus püspök atya** arra hívta fel a figyelmet, Európa válságának legmélyebb oka, hogy le akarja vágni magát a kultúra gyökeréről, amelyből sarjadt.

Szabó István református püspök szerint a politikai elit elszakadt a társadalom alapelemétől, a családtól, és döntéseivel szűkíti annak életfeltételeit. Ugyanakkor úgy látja, az állam és a család között vannak közvetítő szervezetek (civil egyesületek, alapítványok, egyhá-

zi körök), amelyek az alapelemektől a megastruktúrába juttathatják az üzeneteket.

A szakmai előadások mindkét találkozáson a realitásról szóltak, de reményit keltőek voltak.

Tőkéczi László történész, egyetemi tanár a magyar társadalom helyzetéről beszélt. Szerinte Magyarországon a célok helyére az eszközök kerültek. Az eszközök birtoklására, az önzésre alapozott rendszer most összeomlott körülöttünk. A kiút, a megoldás csak az lehet, ha helyre tudjuk tenni az értékeket, ha valós célokat tűz ki az egyes ember és a közösség is.

Vukovich Gabriella demográfus a demográfiai helyzetünket válságosnak ítélte meg. A népesség csökken és öregszik. Fontos feladat a fiatalok felé a családi értékek közvetítése.

Dúl Géza atya a magyarországi cigánypasztorációval kapcsolatban mondta: - A szakadék fölött a hidat csak két oldalról lehet felépíteni. A cigányok és nem cigányok beteg kapcsolatát kell gyógyítani.

Pongrácz Tiborné demográfus a párkapcsolatok és a gyermekvállalás témakörében végzett vizsgálatokról beszélt. - Magyarország alapvetően tradicionális értékrendű, de ellentmondás, hogy a gyermekvállalással és házassággal kapcsolatos pozitív vélekedés mellett drámaian romlanak a demográfiai mutatók. Az európai országok többségében csök-

ken a születésszám, kivéve Franciaországot, mert ott 1975 óta - függetlenül az egymást váltó kormányoktól - alapjaiban nem változott a családpolitika - mondta el többek között a demográfus.

A Nagycsaládosok Országos Egyesületének elnöke, **Szabó Endre** a családok érdekét képviselő civil szervezetről beszélt. - Nagycsalád az, ahol háromnál több gyermeket nevelnek, ez hazánkban 140-150 ezer családot jelent. Európa legnagyobb ilyen jellegű civil egyesületét alkotjuk, 300 helyi szervezettel. Tagjaik mindazok, akik a családdal kapcsolatos alapértékeket vállalják. Azt várjuk, hogy a politika intézkedéseivel álljon ki értékeink mellett – fogalmazott az elnök.

Harrach Péter a „*Jövő családpolitikája*” címmel tartotta meg előadását. - A családok életét nem csak az eszmei, kulturális, értékrendbeli tényezők határozzák meg, hanem a pénzügyi és életkörülményi helyzetük is. A családpolitika direkt és indirekt módon avatkozhat be a családok életébe. A politika feladata, hogy megteremtse a feltételeket a nők választásának szabadságához, a hivatás, az anyaság vagy mindkettő gyakorlására. Ha dolgoznia kell az édesanyának, szükséges a családbarát munkakörülmények biztosítása, úgymint a részmunkaidős állások, a színvonalas családi vagy munkahelyi bölcsődék, az óvodák megléte.

Az indirekt családbarát politikának figyelnie kell a nevelés, az értékrendkövetítés, a társadalmi tudatformálás eszközeire, az iskolák, az egyházak, a média szerepére, pályázati rendszereken

keresztül az értékeket képviselő civil szervezetek támogatására és arra, hogy ezek megjelenhessenek a médiában – hangsúlyozta az alelnök.

Kucsera Tamás Gergely a Nemzeti Civil Alapprogram Tanácsa tagja a civil szervezetek finanszírozhatóságáról tájékoztatta a hallgatóságot.

Ezt követően hozzászólások és szervezeti kérdések kerültek napirendre, melynek során megállapodtak, hogy egy internetes honlapot hoznak létre a katolikus civil szervezetek működésének összehangolására.

A szünetben ismerkedtünk, beszélgettünk egymással. Jó volt hallani a kisebb-nagyobb kezdeményezésekről, eredményekről.

Jó volt együtt lenni olyan emberekkel, akik a maguk körülményei között, a maguk módján akarnak valamit tenni hazánk jobbrafordulásáért.

Mihaleczkuné Etelka

Don Bosco ünnep Kazincbarcikán

Régi, szép hagyomány él a magyar szalézi tartományban. A szalézi tisztelők minden év januárjának utolsó szombatján – Bosco Szent János égi születésnapján – tartományi ünnep keretében emlékeznek meg a szalézi rend megalapítójáról az *„ifjúság atyjáról és tanítómestéről”*.

2010. január 30-án a Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégium volt az országos találkozó házigazdája. A megemlékezésre minden szalézi munkatársat, fiatalot, jelenlegi és volt szalézi növendéket szeretettel vártunk. Intézményünk diákjai és tanárai együtt készültünk a nagy ünnepre.

A találkozó 10.30-kor a Szent Család templomban ünnepi szentmisével kezdődött.

A mise kezdetén *P. Van Hecke Albert tartományfőnök* atya köszöntötte a vendégeket. A szentmisét *Székely János esztergom-budapesti segédpüspök* mutatta be. A püspök atya elsősorban a fiatalokhoz szólt, szavaival a szívüket érintette meg. Megtörtént, tanulságos esetek felidézésével igyekezett jobban megértetni velük Isten szeretetét és Don Bosco üzentét. „*Nem arra születünk, hogy küzdjünk egymás ellen, hanem arra születünk, hogy szeressünk és adjunk.*”

A szentmise végén *Kővári László, az intézmény igazgatója* köszöntötte a szalézi vendégeket, a város polgármesterét, iskolánk dolgozóit és tanulóit. A tartományfőnök atya a tanulók által készített ajándékkal köszöntötte meg püspök atyának, hogy elfogadta meghívásunkat, valamint köszöntötte *Balázs atyát*, a Szent Család templom plébánosát 60. születésnapja alkalmából. A szentmisét az intézmény tanulóiból álló énekkar tette még ünnepélyesebbé és személyesebbé.

A program tovább folytatódott az Egressy Béni Művelődési Házban, a Don Bosco Iskola diákjainak ünnepi műsorával. Az ünnepség keretében köszöntő és méltató beszédet mondott *P. Van Hecke Albert atya*, továbbá *Szitka Péter polgármester úr*, aki szintén pozitívan nyilatkozott iskolánk és kollégiumunk munkájáról, teljesítményéről.

Az iskola tanulói által előadott mű-

sor színvonalas, humorban gazdag volt, mely többször kiérdemelte a résztvevők vastapsát.

Az ünnepség keretében sor került a *Don Bosco-díj* átadására is. A díjat minden évben olyan személynek ítéli oda, aki kiemelkedően sokat tett a szalézi szellemiség terjesztéséért. A díjat ebben az évben *Kavalyecz András kollégiumvezető* kapta. Ilyen elismerésben az intézet fennállása óta senki nem részesült Kazincbarcikán.

Ezt követően *P. Havasi József atyát* - volt tartományfőnökünket - köszöntöttük, *pappá szentelésének 50. évfordulója alkalmából*.

Az ünnepi műsor után lehetőség nyílt a vendégek számára az iskola megtekintésére. Az agapét *Székely János püspök úr* asztali áldása nyitotta meg. Az ízletes ételeket a vendégek kívül - a szalézi szellem jó példájaként - tanárok és diákok közösen fogyasztották el.

A Don Bosco Szaléziak 2009. december 18-án ünnepelték a rend fennállásának 150. évfordulóját. Ma 16000 szalézi szerzetes tevékenykedik a világban. Iskolánk keretén belül működik az ország legfiatalabb szerzetesi közössége. A közösség igazgatója *Manjooran Simon indiai szalézi miszionárius*, tagjai még: *Nádudvari Géza szerzetes testvér* és *Márkus Zoltán szalézi pap*.

*Kiss Dezső
kollégiumi nevelőtanár*

A Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség új egyháztanácsának tagjai

Hivatalból tagok:

IVÁNCSY BALÁZS plébános	KŐVÁRI LÁSZLÓ a Don Bosco Iskola igazgatója
LIPCSÁK JÁNOS káplán	MANJOORAN SIMON a kazincbarcikai Szalézi Szerzetesi Közösség igazgatója
EMRI ATTILA diakónus	KÁLMÁN ANDRÁS kántor

Az egyháztanács tisztségviselői

Az egyháztanács elnöke:	Iváncsy Balázs plébános
Világi elnök:	Tompa István
Jegyző:	Mihaleczku Józsefné
Pénztáros:	Petró Józsefné
Templomgondnok:	Barna István
Gazdasági felügyelő:	Bodnár Ferenc
Számvizsgálók:	Mihaleczku Józsefné
	Bóna Judit
Liturgikus munkacsoport:	Kálmán András
	Dr. Sulyok Tamás
Hitoktatási munkacsoport:	Emri Attila diakónus
	Bóna Judit
Családgondozási munkacsoport:	Petró Józsefné
	Ölveczki Gyula
	Csiszárik Zsuzsa
Karitatív munkacsoport:	Begov Ferencné
	Horváth Teréz
	Emri Attila
Sajtófelelős munkacsoport:	Béres László
	Lipcsák János káplán
Ökumenikus munkacsoport:	Hegedűs Ferenc
	Szabó Ede
Temetőgondnokok:	Horváth Teréz
	Kiss Dezső

Bemutakozás

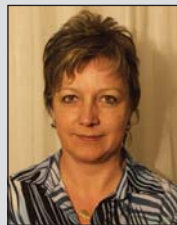
Tompa István - világi elnök.

53 éves vagyok, feleségemmel és két fiammal 1993 óta Sajóivánkán élünk, de az egyházközség és a munkahely Kazincbarcika-hoz köt. A BorsodChem Zrt. Informatikai Főosztályán dolgozom.

Tályáról származtam ide a nyolcvanas évek kezdetétől. Gyermekekkorom óta természetes közeg számomra a templom, és nem csak a szentmisék okán, hanem az egyéb rendezvények miatt is. 12 éves korom óta orgonálok, kántorkodom, és csodálom azt az atmoszférát, amit akár a hívek imádsága, éneke vagy egy hangverseny hoz létre a templom felszentelt terében. A kedves hívek is erről az oldalról ismernek, hiszen sokszor helyettesitem a kántor urat, és sokat dolgozom azon, hogy a művészetek otthona is legyen az Isten háza.

Bóna Judit.

1968-ban születtem Bánrévén. Vallásos családban nőttem fel szüleim második gyermekeként. Középiskolai tanulmányaimat a Putnoki Gimnáziumban végeztem. Érettségi után adminisztrátori, majd gazdasági ügyintézői munkakörben dolgoztam. 15 éve élek Kazincbarcikán. Egyházközségünk tagjai szeretettel fogadtak, ami nagy örömmel tölt el a mai napig is. Nagyon jól érzem magam, és igyekszem megtalálni feladataimat közösségeinkben.

Az Egri Hittudományi Főiskolán hittanár-nevelő szakon 2008-ban végeztem. Azóta óraadó hitoktatóként is dolgozom. Óvodásokat és alsó tagozatos iskolásokat tanítok. Azon igyekszem, hogy minél több kicsi lélek ismerje és szeresse meg Jézust, és az Ő tanítását.

Egyházközségünk képviselő-testületének tagjaként a hitoktatási csoport munkájában veszek részt, valamint a gazdasági bizottság számvizsgálói feladatait látom el.

Ifj. Hegedűs Ferenc.

1969-ben születtem Sajószentpéteren. Az általános iskola elvégzése után Miskolcon tanultam a Pataki István Szakközépiskolában. Jelenleg autófényszó kisvállalkozóként dolgozom az ÉRV 2. telepen.

1996-ban nősültem meg a kazincbarcikai római katolikus templomban. Feleségem tanárnőként dolgozik a Herman Ottó Tagiskolában. 2 gyermekünk született. Egy 13 éves fiúnk és egy 8 éves kislányunk van. Felsőbarcikán élünk egy családi házban. Kedvenc időtöltésem: a sport és az olvasás.

Az egyházközséghez való kötődésem már gyermekkoromban kialakult szüleim és nagyszüleim révén. Az akkori ifjúsági közösséget nagyon jól összetartotta Juhász atya, és ennek köszönhetően kerültem közelebb az oltárszolgálatához is. Az ifjúsági találkozók - Eger, Nagymaros - még szorosabbra fűzték ezt a kapcsolatot.

Mihaleczku Józsefné.

1949-ben születtem, s úgy gondolom, sokan ismernek, mert 1970 óta itt élek, ehhez az egyházközséghez tartozom, itt vagyok itthon. A Pénzügyi- és Számviteli Főiskola befejezése után itt kezdtem meg az önálló életet. Az akkori BVK-ban kaptam munkahelyet és a munkásszállón lakóhelyet. Később a Városi Tanács Terv Osztályán dolgoztam 13 évet, melyhez nagyon szép emlékeim fűződnek. Ebben az időben rohamosan fejlődött a város. Az élet úgy hozta, hogy visszamentem a BVK-ba dolgozni.

A Közúti Szállítási Egységtől jöttem előrehozott nyugdíjba 2005 decemberében.

Szeretem ezt a várost, hiszen életem jelentős eseményei itt történtek. Itt ismerkedtem meg a férjemmel, akivel 2003 novemberében bekövetkezett haláláig 30 szép évet töltöttünk együtt.

Itt születtek a gyermekeim: Zoltán a feleségével és az egyéves kislányával a városban lakik és dolgozik. Péter és Éva Budapesten él, ott kaptak munkát.

Talán a régi templomunk kicsiny volta is segített abban, hogy rögtön ehhez a közösséghez tartozónak éreztem magamat.

Keresztény életemben 1995-ben a Cursillo mozgalommal való megismerkedés hozott jelentős változást. Hatodik éve vagyok az Egri Egyházmegyei Cursillo világi elnöke.

Megtisztelő számomra, hogy a hívek ismét az egyháztanács tagjának választottak. Igyekszem, hogy a testület hasznos tagja legyek.

Petró Józsefné.

1950-ben születtem Bánfalván. 1983-tól mint óraadó, 1993-tól főállású hitoktatóként tanítottam Kazincbarcikán.

2008-ban kerkedvezményes nyugdíjba mentem. 1994 óta a plébánia irodájában tevékenykedem.

2001-ben férjem elhunyt. Azóta egyedül élek. Van két gyermekem. A lányom építész mérnök, a fiam had- és biztonságtechnikai szakmérnök. Van egy 5 és fél éves unokám, Stefike.

Barna István.

1947-ben születtem Miskolcon, vallásos családban. 16 éves koromig mindennapos miselátogató ministráns voltam, de a 60-as évek szele engem is más irányba terelt.

1977-ben kerültem Kazincbarcikára, az akkori BVK-ba, és onnan mentem nyugdíjba is, 2009 márciusában. Édesanyám kitartó imádságának köszönhetően 1995-ben újból rátaláltam Istenre.

1998-ban részt vettem Egerben egy Cursillon, aminek köszönhetően végleg elköteleztem magam Isten mellett. Nyugdíjazásom után minden szabadidőmet a templom körül töltöm. 2009-ben így lettem a kazincbarcikai egyházközség képviselő tagja.

Bodnár Ferenc.

1941-ben születtem. Iskolai tanulmányaim befejezése után az építőiparban dolgoztam, ahonnan 2007 nyarán nyugdíjba mentem.

Házasságot 1967-ben kötöttem. Két gyermekünk van; fiam 1968-ban született, jelenleg a DEOEC Szívsebészeti Klinikáján aneszteziológus. Lányom 1975-ben született, ő a Hortobágyi Génmegőrző Kht-nál mérnök-biológus, s mindketten debreceni lakosok.

Fiamnál van egy 14 éves fiúnokám, Bálint, aki egyházi iskolába jár. Vele töltöm még a lehetséges szabadidőmet. Én a nyugdíjasok minden napjait élem, és az egyházközségért és a családjáért tevékenykedem.

Dr. Sulyok Tamás.

1978-ban Miskolcon születtem, de gyermekkoromtól fogva Kazincbarcikán lakom. Édesanyámmal és a húgom családjával élek, mert édesapámat 2006-ban magához szólította az Úr. Nőtlen vagyok, de már van egy aranyos keresztfiam, a húgom kisfia személyében.

Gimnáziumi tanulmányaimat a helyi gimnáziumban végeztem, majd Miskolcon az Állam- és Jogtudományi Kar nappali tagozatán szereztem jogi diplomát. Jelenleg ügyvédjelöltként tevékenykedem. 2008-ban Egerben a Hittudományi Főiskola hittanár-nevelő szakát is elvégeztem. A tavalyi évtől érsek atya megbízásából áldozatái tevékenységet látok el a plébánia területén, amit Isten csodálatos kegyelmi ajándékának tartok.

Nagy megtiszteltetésnek tekintem, hogy az új egyházi évtől kezdve az egyházközség képviselő-testületének tagja lehetek, és ezúton is szeretném megköszönni a kedves testvérek bizalmát, amit igyekszem erőmhöz, képességeimhez mértén megszolgálni és meghálálni.

A testületi munkamegosztás alapján a liturgikus munkacsoportban vállaltam funkciót, amit testhezálló feladatnak tartok, hiszen gyermekkorom óta rendszeresen ministrálok, a liturgia mindig is közel állt hozzám.

Emellett leginkább az esetleg felmerülő jogi kérdések megoldásában tudok segítséget nyújtani az egyházközségnek.

Csiszárík Zsuzsa.

1983-ban születtem. Azóta Kazincbarcikán élek, s mindig ezen egyházközség tagja voltam. 2006-ban végeztem az egri Eszterházy Károly Főiskola német-művelődésszervező szakán. Jelenleg a Surányi Endre Szakképző Iskolában tanítok. Korábban tagja voltam az ifjúsági énekkarnak és a Rózsafüzér társulatnak, majd szakdolgozatom kapcsán közelebről megismertem egyházközségünk életét és működését.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy az egyháztanács tagja lehetek, ahol családgondozási feladatot látok el.

ifj. Öveczki Gyula.

1963-ban születtem, azóta itt élek Kazincbarcikán. Először a Sárospataki Tanítóképzőt végeztem el, majd Egerben szereztem történelemtanári diplomát. 18 éve a Berentei Általános Művelődési Központban tanítok. Nős vagyok, két gyermekem van: Gina és Gyula.

Szüleim a város megbecsült pedagógusai voltak. Először édesapám vitt el szülőfaluja, Nagyborzsöny templomába, ahová azóta is visszajárunk. Az imádság és a rendszeres templomba járás életünk fontos részét képezi.

Horváth Terézia /Teca/.

Kazincbarcikán születtem 1958-ban szüleim harmadik gyermekeként. Juhász István atya meghatározó egyénisége életemnek, mivel Isten után ő volt az, aki vezetett és segített megtartani a hitben.

1976-ban a kazincbarcikai Egészségügyi Szakközépiskolában érettségi vizsgát tettem. Itt élek születésem óta, és itt dolgozom asszisztensként jelenlegi főnökömmel, Dr. Bodoki Katalin gyermekorvossal, immár 20 éve.

1981-ben polgári házasságot kötöttem, ebből a házasságból 1983-ban született Judit nevű gyermekem, aki jelenleg Kanadában él.

2001-ben Cursillón vettem részt, ami segített elmélyülni a hitemben. Egy cursillós testvérem által megismertem az ACR (Krisztus Király Szolgáló Leányai) közösséget, amelynek 4 éve fogadalmas nővére vagyok. Közösségünk feladata a papok és a szerzetesek segítése imával, apostolkodással, fizikai és szellemi munkával.

Feladatomban a testületben a temetőgondnokság, ami a Szent Család templom kolumbáriumi rendjének, az ott nyugvók tiszteletének, nyugalmanak megőrzését jelenti.

Kiss Dezső.

1957-ben születtem Miskolcon. Bányász családból származom. Kisbarcán nőttem föl. Géplakatos szakmát tanultam, majd Kazincbarcikán leérettségiztem. Később gépkarbantartó-javító technikus oklevelet szereztem. 1982-től 1988-ig a Központi Szénosztályozó és Szállító Üzemnél dolgoztam művezetőként. Ezután 16 év külföldön töltött munka következett, többek között Ausztriában, Oroszországban és Németországban. Hazatérve biztonsági őrként dolgoztam különböző üzletláncoknál és végül a Raiffeisen Bankban. Közben hittanár és nevelő szakon szereztem diplomát 2009-nyarán. Jelenleg - e diplomát hasznosítva - a Don Bosco Kollégiumban tevékenykedem mint kollégiumi nevelőtanár.

30 éve vagyok nő. Házasságunkból egy leánygyermek született, aki most 23 éves. Kezretény katolikus vallásomat kicsi gyermekkoromtól gyakorlom, és hiszem a katolikus egyház tanítását. A mindennapok nehézségeit a kerti munka szépségeivel enyhítem, és amikor csak tehetem, hegedűmuzsikát hallgatok.

Jelenleg Master képzésen veszek részt, amely az Eszterházy Károly Tanárképző Főiskolán, valamint az Egri Hittudományi Főiskolán folyik megosztva.

Szabó Ede.

1954-ben Debrecenben születtem. Egyéves koromban költöztünk Kazincbarcikára, miután édesapámat az akkori Borsodi Vegyi Kombináthoz helyezték. Azóta itt élek városunkban. Egy kilenc évvel idősebb nővérem van, aki jelenleg Debrecenben lakik.

Iskoláimat Kazincbarcikán végeztem. Jelenleg művezetőként dolgozom a Borsodchem Zrt Vasúti Szállítási Egységénél. 1974-ben nősültem, s a mai napig is boldog házasságban élünk feleségemmel. Két gyermekünk született. Fiam 34 éves, nőtlen, lányom 32 éves, már házasságban él.

Két gyermekük van, egy 4 éves kislány és egy egyéves kislány.

Az egyházi élet vérkeringésébe 2006-ban kapcsolódtam be a különböző közösségi csoportokon keresztül.

Ezúton szeretném megköszönni az egyházközség minden tagjának a bizalmat, mellyel a képviselő-testület tagjai közé beválasztottak.

Béres László.

1948-ban születtem egy mélyen vallásos családban. Szüleim postamesterek voltak. Az érettségim megszerzése után én is a postán kezdtem dolgozni mint rendszeres helyettes. 1971-ben - a postatiszti tanfolyam elvégzése után - a Miskolci Postaigazgatóságra kerültem mint oktatótiszt. 1984-ben diplomát szereztem a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán. A postai alkalmazottak oktatása mellett szakmai tankönyvek írásában vettem részt nyugdíjba vonulásomig, 2008-ig.

Feleségem a Polgármesteri Hivatal osztályvezetője. Három felnőtt gyermekünk van, ők eddig négy unokával ajándékoztak meg. 1972-től élünk Kazincbarcikán, és első perctől kezdve bekapcsolódtunk a helyi egyház életébe. Amióta az a megtiszteltetés ért, hogy a képviselő-testület tagja lehettem, igyekszem legjobb tudásom szerint az előttünk álló feladatok megoldásában, hitünk terjesztésében tőlem telhető módon részt venni.

Márton Ferenc.

1951-ben születtem Budapesten. Szüleimmel 1964-ben költöztünk Kazincbarcikára, azóta itt élek. Első diplomámat vegyipari gépész üzem-mérnöként, a másodikat a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyész-mérnöki Karán környezetvédelmi szakmérnöként szereztem.

Eddigi munkahelyeim: Borsodi Szénbányák, BorsodChem, majd 1993-tól a Kazincbarcikai Polgármesteri Hivatalban dolgozom környezetvédelmi vezető főtanácsosként.

Nős vagyok. Első házasságomból két gyermekem született, Enikő és Péter. Gyermekkorom óta vallásos nevelésben részesültem, így korán közel kerültem a Jöistenhöz.

Tagja vagyok a Karitás csoportnak és a Cursillo lelkeségi mozgalomnak. A hívek bizalmából újra bekerültem az egyházközség megválasztott képviselő-testületébe. Isten segítségével szeretném munkámat úgy végezni, hogy segítsem egyházközségünk fejlődését a hívek és elöljáróink megleléésére.

Kolumbárium

a kazincbarcikai Szent Család templomban

Sajnálattal halljuk nem csak híveinktől, hogy nincs elég információ az altemplomban történő temetkezésről. Szeretnénk, ha a Harangszó újságon keresztül minél többen tudomást szereznének erről a temetkezési formáról, és kihasználnák a **lehetőséget, hogy elhunyt hozzátartozóikat a jó Isten házában, az imádság házában helyezték örök nyugalomra.**

Itt, ahol naponta felajánlást tehetünk a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Ahol a szent csendben emlékezhetünk azokra, akik kedvesek voltak szívünknek: családtagra, nagyszülőre, szülőre, testvérre és barátira, rájuk, kik reményünk szerint már a szen-

tek és az angyalok társaságát élvezik. Kérhetjük őket, hogy járjanak közben értünk, akik még földi zárandokutunkat járjuk.

A templom az a hely, ahol csend és nyugalom uralkodik, aminek falai kizárják a világ zaját, ahol a lélek szabadon szárnyalhat. Ezt a nyugalmat szeretnénk azoknak biztosítani, akik már előre mentek.

A kazincbarcikai Szent Család templom /Kazincbarcika, Szent Erzsébet sé-tány 1./ kolumbáriumában 99 évre váltható urnafülkék találhatók.

A kolumbárium rendjét szabályzat rögzíti, melyet az urnahely megváltásának alkalmával mindenki megismer és elfogad.

1. Az urnatemető egész területén tartsuk be a csendet, tartózkodjunk minden hangoskodástól.
2. Egy urnafülkében csak egy urna helyezhető el.
3. Az urnafülkét lezáró előlap egységesen márvány, a felirat csak fekete színű lehet. A betűtípus és a szöveg tetszőleges.
4. Virágot csak a szektor közepén elhelyezett virágtartóba szabad tenni! Az urnafalra illetve elé tilos virágot, koszorút, emléktárgyat, fényképet elhelyezni, felragasztani! A virágtartóból az elhervadt virágokat szerdán és szombaton szedjük ki.
5. Gyertyát gyújtani csak a kijelölt helyen szabad, melynek kialakítása folyamatban van.
6. Művirágot a kolumbáriumba behozni és ott elhelyezni nem szabad!
7. **A kolumbárium nyitva tartása: szentmise előtt 1 órával és a szentmise alatt. A kolumbárium - szentmise közben - az altemplom bejáratán át látogatható.**

Kedves Testvérek! Ezekkel a szabályokkal nem korlátozni akarunk, hanem mindannyiunk érdeke, hogy ez a hely méltón tudja őrizni az itt nyugvók emlékét.

A temetkezéssel kapcsolatban a Római Katolikus Egyházközség plébánia-hivatalában kaphatnak bővebb felvilágosítást.

Horváth Terézia

URNAHELYEK

Urnahelyek vásárolhatók a kazincbarcikai Szent Család templom kolumbáriumában 99 évre, ahol 1900 db üres urnafülke áll rendelkezésre.

Az Egri Főegyházmegye iránymutatásai alapján a kolumbáriumban csak valamely keresztény felekezet szertartása szerint megkeresztelt ember helyezhető örök nyugalomra. Házastársak esetében legalább az egyik félnél valósuljon meg ez a feltétel.

Az árak az alábbiak szerint alakulnak:

*Felülről:
1-2. sor 100 000 Ft-os áron
3-6. sor 120 000 Ft-os áron
7. sor 110 000 Ft-os áron*

*Szerződést kötni a Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség plébánia-hivatalában lehet.
Cím: Kazincbarcika, Dótsa György út 35.
Telefon: 48/512-396*

Egész napos szentségimádás templomunkban

*Az Atya áldása,
a Fiú szeretete
és a Szentlélek ereje,
Mária anyai oltalma,
a szent angyalok segítsége,
minden szentek közbenjárása
legyen velünk,
és kísérjen bennünket
mindenhol és mindörökké.
Amen.*

Kedves Testvérek! Köszönjük meg, s adjunk hálát Istennek, hogy 5 év óta megadta számunkra az egész napos szentségimádás lehetőségét templomunkban.

Nagy kegyelem a szentségimádás. A földön a legnagyobb, de mondhatjuk, hogy a mennyben is. Tulajdonképpen mindkét helyen ugyanaz történik. A mennyben a szentek és a szent angyalok színről-színre látva Istent imádják. A földön, elrejtőzve az Oltáriszentségben csak a hit szemével látjuk Jézus Urunkat, de itt is előtte térdet hajtva imádjuk, áldjuk és magasztaljuk Őt. Az imádással a legnagyobb „elis-

merést” nyújtjuk az Istenembernek, a Megváltónak.

Az imádással már itt a földön beléphetünk a mennybe, a szentek és a szent angyalok megszámlálhatatlan seregébe, mert ez az ő imájuk. Ezáltal mi is megszentelődünk, és rengeteg kegyelmet nyerünk. Mennyei Atyánk sok bűnös lélek miatti haragját kiengesztelhetjük, és kegyelmet nyerünk az ő megtérésükre is.

Az engesztelő lelkek tartják fenn a világot, akik enyhítik Isten jogos haragját, és akik miatt Isten kiárasztja kegyelmét jókra, gonoszokra egyaránt.

Ha újra virágzó életet szeretnénk teremteni országunkban, úgy kérni kell Jézus Urunktól, hogy magyar népünk kapja vissza látását, legyen újra hite.

Jöjjenek rá sokan, hogy kiben bízhatnak, kiben remélhetnek. Nem az ufókban, nem az ezoteriában, nem a jógában, nem a különböző kövekben, okkult dolgokban, hanem egyedül a Teremtő Istenben. Ezt a hitet kell nekünk testvéreink számára a szentségimádási órákon kikönyörögni.

Bratu Sándorné

Egész napos szentségimádási napok 2010-ben

(csütörtökön reggel 8 órától péntek reggel 8 óráig)

I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	VIII.	IX.	X.	XI.	XII.
7.	4.	4.	1.-29.	27.	24.	22.	19.	16.	14.	11.	9.

A Harangszó újság támogatására felajánlott adományok

2009. november 15-től 2010. február 28-ig

Ssz	Név	Helység	Összeg
1	Nyitrai Jánosné	Jászapáti	1000 Ft
2	Barócsi Jánosné	Göncruszka	500 Ft
3	Oláh Istvánné	Kazincbarcika	500 Ft
4	Balla Andrásné	Sajókaza	2000 Ft
5	Újhelyi István	Kazincbarcika	2000 Ft
6	Dr. Gazdik Zoltán	Kazincbarcika	25000 Ft
7	Veres Albert	Kazincbarcika	1000 Ft
8	Kis Mihály	Bánhorváti	2000 Ft
9	Lempochner Györgyné	Kazincbarcika	2000 Ft
10	Árvai Bernátné	Eger	5000 Ft
11	Barkóczy István	Jászapáti	5000 Ft
12	Berki Józsefné	Bánhorváti	600 Ft
13	Molnár Géza	Felsőtelekes	1000 Ft
14	Somodi Györgyné	Kazincbarcika	1000 Ft
15	Budai Ferenc	Kazincbarcika	1000 Ft
16	Tóth Pál	Hídvégardó	4000 Ft
17	Horváth Lajosné	Bánhorváti	500 Ft
18	Farkas Károlyné	Sajónémeti	3000 Ft
19	Artim Gézné	Sajószentpéter	2000 Ft
20	Tózsér Józsefné	Kazincbarcika	500 Ft
21	Máté Józsefné	Bánhorváti	1000 Ft
22	Munteán Lászlóné	Budapest	1000 Ft
23	Czakó Gábor	Kazincbarcika	5000 Ft
24	Turgi János	Bánhorváti	1000 Ft
25	Nemoda Tiborné	Jászárokszállás	2000 Ft
26	Dr. Hódy Imre	Kazincbarcika	2000 Ft
27	Dr. Koppány Mária	Kazincbarcika	5000 Ft
28	Kokovai Balásné	Kazincbarcika	1500 Ft
29	Tomi Lajosné	Kazincbarcika	2000 Ft
30	Pados Istvánné	Bánhorváti	1000 Ft
31	Andrikó Andrásné	Kazincbarcika	2000 Ft
32	Sztrapkó József	Kazincbarcika	2000 Ft
33	Bojtár Jánosné	Kazincbarcika	1000 Ft
34	Varró László	Dédestapolcsány	1000 Ft
35	Pogonyi Lászlóné	Sajógalgóc	2000 Ft
36	Sendér Istvánné	Dédestapolcsány	4000 Ft
37	Csomor Jánosné	Kazincbarcika	3000 Ft
38	Pados Istvánné	Bánhorváti	1000 Ft
39	Lipták József	Edelény	500 Ft
40	Tóth Miklósné	Csokvaomány	1000 Ft
41	Sziráczki Lajosné	Felsőnyárad	1000 Ft

Ssz	Név	Helység	Összeg
42	Sándor Lászlóné	Kazincbarcika	1000 Ft
43	Puskás Gizella	Kazincbarcika	500 Ft
44	Andó Pálné	Rudabánya	1000 Ft
45	Szerafi Éva	Kazincbarcika	5000 Ft
46	Feczkó Mihályné	Sátoraljaújhely	1000 Ft
47	Kladiva Imréné	Jászapáti	2000 Ft
48	Fábián Béla	Sajónémeti	500 Ft
49	Zvadáné Farkas Erzsébet	Kazincbarcika	1000 Ft
50	Ladó Lászlóné	Budapest	500 Ft
51	Magda György	Eger	3000 Ft
52	Orehóczy Ferenc	Felsőtelekes	1200 Ft
53	Partosfalvi Erzsébet	Encs	5000 Ft
54	Lászlóczy Sándorné	Kazincbarcika	5000 Ft
55	Császár Mátyásné	Ormosbánya	1000 Ft
56	Majoros Lajosné	Felsőnyárad	1000 Ft
57	Andó Tímea	Dövény	1000 Ft
58	Dr. Medvegy János	Jászberény	10000 Ft
59	Sípos Lajosné	Rudabánya	600 Ft
60	Nagy Károlyné	Bánhorváti	2000 Ft
61	Köhler Pálné	Kazincbarcika	2000 Ft
62	Bazsó Gyuláné	Kazincbarcika	3000 Ft
63	Bazsó András	Kazincbarcika	3000 Ft
64	Kerekes Vilmosné	Sajókaza	1000 Ft
65	Döbröczöni Judit	Miskolc	1000 Ft
66	Barkóczy István	Berente	1000 Ft
67	Szappanos László	Sajókaza	2000 Ft
68	Bojszko Mihályné	Kazincbarcika	1000 Ft
69	Geröcs István	Kazincbarcika	1000 Ft
70	Magyar Lajosné	Kazincbarcika	2000 Ft
71	Veres Albert	Kazincbarcika	1000 Ft
72	Kormos Gyuláné	Bánhorváti	2000 Ft
73	Kertész Istvánné	Kazincbarcika	1000 Ft
74	Kubus István	Kazincbarcika	2000 Ft
75	Dr. Kertész István	Vízsolly	2000 Ft
76	Krámos Istvánné	Kisvárd	1000 Ft
77	Béres László	Kazincbarcika	5000 Ft
78	Balla Andrásné	Sajókaza	1000 Ft
79	Szűcs Lajosné	Hejce	3000 Ft
80	Rózsafűzér Társulat	Szendről	1000 Ft
81	Hanczel Árpádné	Kazincbarcika	1000 Ft
82	Lázár István	Mérk	2000 Ft

Az adományokat hálásan köszönjük!

Hírek, közérdekű információk

HÚSVÉTI SZERTARTÁSOK RENDJE					
Helység	Április 1. Nagycsütörtök	Április 2. Nagypéntek	Április 3. Nagyszombat	Április 4. Húsvét- vasárnap	Április 5. Húsvéthétfő
Kazincbarcika Szent Család templom	18:00	18:00	21:00	9:00 10:30	10:30
Kazincbarcika Avilai Szt. Teréz templom	–	–	–	18:00	–
Dédestapolcsány	15:00	15:00	19:00	9:00	–
Bánhorváti	16:30	16:30	21:00	10:15	10:15
Sajógalgóc	16:30	16:30	17:00	11:30	–
Berente	15:00	15:00	17:00	15:00	–
Sajókaza	16:30	16:30	19:00	15:00	9:00

További hírek

A város vezetése az elmúlt időszakban megvalósította Kazincbarcika templomainak díszkivilágítását a Szent Család templom kivételével, melynek kivilágítására ígéretet kaptunk.

2010. március 27-én, szombaton - az elmúlt évekhez hasonlóan - idén újra végigjárjuk Krisztus keresztútját a Szent Család templomtól kiindulva a város utcáin és terein. A fiatalok korhű öltözetben kísérik Jézust, vállán a nagy keresztfával.

Felemelő érzés minden résztvevőnek – fiatalnak és idősnek egyaránt – ily módon is hitet tenni Jézus kinszenvedéséről, haláláról és feltámadásáról.

Egyházközségünkben az idén 28 gyermek készül elsőáldozásra. Időpontja és helye: 2010. május 30. – Szent Család templom.

2010. június 13-án 15.30-kor Dr. Seregély István ny. érsek úr 22 bérmelelőnek szolgalatja ki a bérmelelő szentségét a Szent Család templomban.

Egyházközségünk 13 napos zárándoklatot szervez a spanyolországi Fatimába 2010. július 5-18 között. A zárándoklat lelki vezetője Iváncsy Balázs plébános. Érdeklődni a plébánia-hivatalban lehet.

Az újság rajzait *Hegedűs János grafikus* készítette.

Harangszó
időszaki lap

Nyilvántartási szám: 69.869/96 Kiadó: Római Katolikus Egyházközség Kazincbarcika
Felelős kiadó: Iváncsy Balázs plébános
Szerkesztő: Czákóné Bulla Magdolna E-mail: cebeem@freemail.hu
Szerkesztőség címe: 3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35. Telefon: 48/512-396
Levélcím: 3700 Kazincbarcika, Róza út 12., Telefon: 48/413-032
E-mail: harangszo@vipmail.hu Web: kazincbarcikai-plebania.emecclesia.hu
Készült a Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kolégium nyomdájában, 900 példányban

A feltámadt Krisztus húsvéti kegyelmének bőségét
kívánjuk minden kedves olvasónknak!

Szentsír a Szent Család templomban

